Nancy John

Șampanie pentru doi

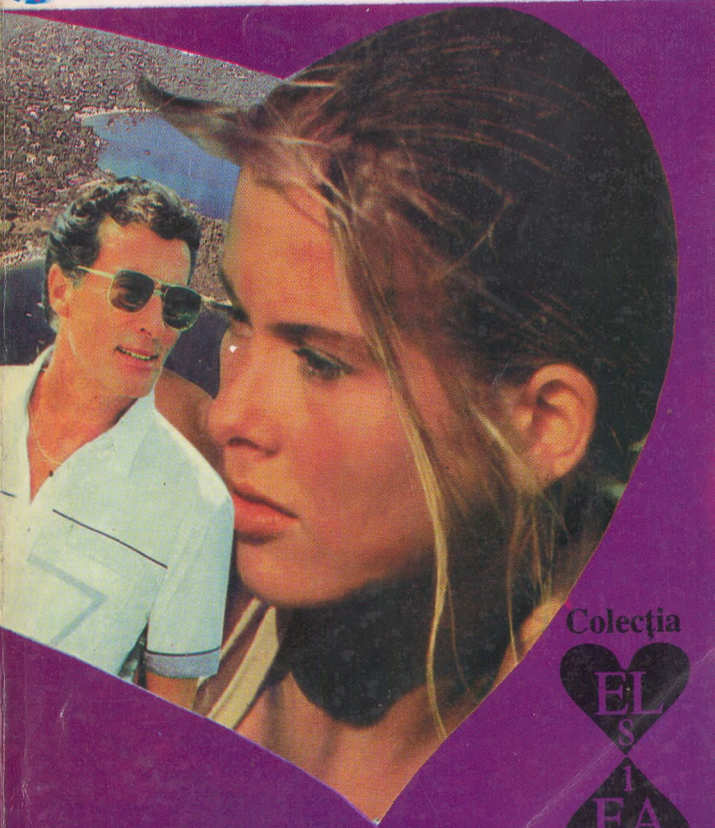

Colecția EL ȘI EA

Editura ALCRIS

În ultimul moment, Melissa află că trebuie să plece în Portugalia ca să reprezinte firma la tratativele cu Phil Maxwell, un om de afaceri cu reputația de dur.
O mare surpriză o așteaptă însă: clientul ei este cel mai seducător dintre bărbați. Dar dragostea nu mai intră în planurile Melissei, acest capitol din viața ei s-a încheiat.
Va reuși Phil s-o facă să se răzgândească?

Incitată, Melissa observă că trupul lui Phil tremura acum de o dorință pe care nu mai reușea să și-o stăpânească. Nemaiținând seama de nimic, îl atrase spre ea, luând inițiativa acestor noi clipe de dragoste, o adevărată beție a simțirilor...
Într-o relație atât de efemeră ca a lor, trebuia să joace cu cărțile pe masă.

THE BEST

ISBN -973-9197-04-3

Lei 1600

NANCY JOHN

ȘAMPANIE PENTRU DOI

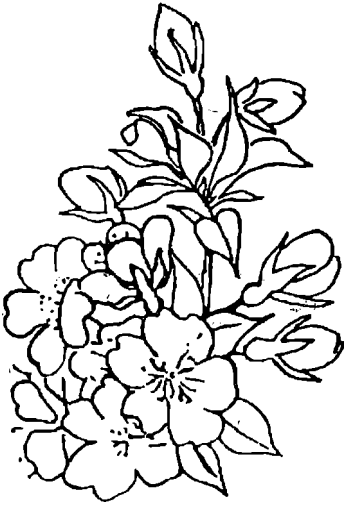

NANCY JOHN

ȘAMPANIE PENTRU DOI

Traducere din limba franceză de
LULI FILIPESCU

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI, 1994

I

– Sunt dezolat că te anunț în ultima clipă, Melissa, dar mâine trebuie neapărat să pleci la Lisabona ca să negociezi condițiile contractului cu domnul Maxwell.

Ridicându-și privirile din dosarul pe care tocmai îl studia, Melissa Colville își îndreptă cu uimire ochii mari, căprui spre cumnatul ei care dăduse buzna în birou.

– Ce vorbești, Selwyn? Știi prea bine că eu nu sunt liberă să-mi iau oricând zborul spre Portugalia, așa cum faci tu!

Tonul tinerei femei trăda o enervare neobișnuită la ea. Cu sprâncenele încruntate, aștepta lămuriri suplimentare.

– Trebuie, totuși, se mulțumi să-i răspundă fratele fostului ei soț, mort cu puțin timp în urmă.

Expresia lui era gravă, dar nu afișa el în orice împrejurare un aer serios? În asta și constase diferența esențială între el și mai tânărul lui frate Toby, deși amândoi semănau foarte mult și erau

la fel de seducători. În timp ce mezinul, o fire nepăsătoare, își folosea cu nonșalanță farmecul personal, Selwyn, dimpotrivă, și-l ascundea în spatele unei figuri mai degrabă austere, glumind arareori.

– Dar ce anume te împiedică să te duci chiar tu? îl întrebă Melissa cu o voce ascuțită.

Fluturând foaia de hârtie pe care o ținea în mână, cumnatul ei îi explică imediat.

– Aș dori din tot sufletul să mă înșel, dar am primit în dimineața asta o scrisoare de la Franz Mescher și tonul ei mă neliniștește. De când i-a luat locul tatălui său în afaceri, pare hotărât să facă niște schimbări esențiale și, printre altele, să găsească un distribuitor englez mai bun pentru vinurile sale decât „Casa Colville"

– Cum? E imposibil! strigă ea. Grație nouă, firma Mescher și-a sporit vânzările cam cu 40% în ultimii 6 ani. Nu se gândește că suntem acum într-o perioadă de recesiune economică?

– Cred că trebuie să mă duc personal să-i reamintesc asta, cu cifrele în mână. Și o să iau primul avion spre München, fiindcă nu ne putem permite să pierdem o asemenea afacere, fără să mișcăm un deget.

– De acord, dar de ce nu-l suni pe domnul Maxwell ca să-i comunici că amâni călătoria la Lisabona?

– Pentru că nu vreau să-mi scape din mână această ocazie unică de a deveni singurul importator britanic al acestui nou vin șampanizat produs de podgoriile din Silva Cunha. Pe de altă parte, domnul Maxwell are reputația de a fi un om foarte amabil în viața particulară, dar extrem de dur în afaceri.

– Am înțeles, dar ai putea să-l trimiți pe Graham sau pe Martin Pearce în locul tău... îi sugeră ea.

– Nu mă înțelegi! Pentru un contract atât de important, Maxwell dorește să trateze cu un Colville: Selwyn Colville... sau Melissa Colville. Dealtfel, Lisabona e un oraș minunat în aprilie și nu văd de ce te lași atâta rugată...

– Nu vezi de ce? repetă cu ironie cumnata lui. Se pare că uiți de existența celor doi nepoți ai tăi... care din întâmplare sunt și copiii mei!

– Hai, Melissa, asta nu e o problemă și știi prea bine asta. Pauline va fi încântată să se ocupe în exclusivitate de Jenny și Mark, în timpul celor câteva zile cât vei lipsi. Iar tu, de ce să nu-ți acorzi un binemeritat concediu, îmbinând munca cu distracția?

În privința micuților, Selwyn avea dreptate. Sora lui Pauline, care dealtfel administra proprietatea familiei din Kent, va vedea bucuroasă de ei. Copiii își iubeau foarte mult

mătușa și, cum locuiau cu toții împreună, nu era nici o problemă. Lăsând la o parte îngrijorarea nefondată pentru copii, Melissa nu mai fu în stare să găsească nici un argument ca să-și justifice refuzul. În realitate, era vorba doar de o chestiune de principiu: nu putea suferi să fie anunțată în ultimul moment că are o misiune importantă de dus la bun sfârșit.

Uzând de toată autoritatea pe care i-o conferea postul lui de director, Selwyn puse capăt discuției.

– Să nu mai pierdem timpul, Melissa. Mai am o groază de lucruri de pus la punct înainte de plecarea mea și tu la fel. Avionul tău decolează de la aeroportul Heathrow mâine dimineață la 11 și 15. O să fac imediat transferul biletului și rezervării la hotel pe numele tău. Pașaportul tău nu și-a pierdut valabilitatea, sper?

– Hmm... nu!

Pe scurt, Selwyn îi expuse problemele abordate deja cu Philip Maxwell în scris.

– În concluzie, încheie el, ești cea mai indicată de aici să-l întâlnești pe Maxwell și să-l convingi. Experiența ta în publicitate îl va impresiona precis în mod favorabil pe acest potențial client; fă totul ca să-l convingi de lansarea produsului său pe piața engleză prin „Casa Colville".

Și aplecându-se spre Melissa, o sărută frățește pe obraz.

– Bine, acum trebuie să plec. Succes la Lisabona, Melissa. Plec imediat cu mașina la aeroport... Să știi că mi-ar fi făcut plăcere să te însoțesc în Portugalia! adăugă el, învăluind-o cu o privire caldă, înainte de a închide ușa biroului.

Rămasă singură, tânăra stătu un moment gânditoare, cu capul sprijinit în mâini. Din stradă nu ajungea nici un zgomot până la ea, ca și cum circulația ar fi fost total întreruptă în acest cartier respectabil. Aplecându-se pe fereastră, ea putea zări palatul Saint James care-l adăpostise odinioară pe Henric al VIII-lea împreună cu cea de a doua soție, și care acum fusese transformat în tribunal. Totul în jur era impregnat de istorie și tradiție; nici „Casa Colville", stabilită aici de mult timp, nu făcea o notă discordantă. Dar știuseră să țină pas cu noul, recurgând în afaceri la ajutorul calculatoarelor.

Punând mâna pe telefon, Melissa formă numărul proprietății Pendlehurst; trebuia în primul rând să-și prevină cumnata.

– Pauline!... Selwyn a ieșit acum o clipă din biroul meu. Tocmai m-a anunțat că mă trimite mâine la Lisabona, fiindcă el pleacă în

Germania să regleze niște probleme cu Firma Mescher, îi explică ea pe scurt. Pot să ți-i las în grijă pe Jenny și Mark?

– Să văd... da, cred că e posibil. Sunt întotdeauna gata să-ți fac un serviciu, știi bine asta.

Tonul Paulinei lăsa să se înțeleagă că se sacrifica. În realitate era însă încântată, Melissa era convinsă de asta. Faptul că nu putuse avea copii o afectase teribil și, după mulți ani de căsnicie, renunțase la orice speranță de a deveni mamă. Astfel că, atunci când Toby venise să se instaleze le Pendlehurst cu soția și copiii, se arătase imediat interesată de micuți și se atașase repede de ei. De fapt, la o vârstă foarte tânără și în împrejurări dramatice, mai avusese ocazia să îndeplinească rolul de mamă.

Pauline avea numai optsprezece ani când părinții lor muriseră înecați în împrejurări niciodată pe deplin elucidate. Pe neașteptate, fără să fie în nici un fel pregătită pentru asta, trebuise s-o înlocuiască pe mama lor pe lângă tinerii ei frați, Selwyn, de cincisprezece ani și Toby, de cinci ani. Și, în afară de educația fraților ei, fusese nevoită să-și asume și problemele, deloc ușoare, ale domeniului. Cu ajutorul credinciosului cuplu de servitori, care locuia în dependințele spațioasei locuințe, se descurcase de minune. Ca și în trecut, Freda

Huggett continuase să facă menajul în timp ce Tom, soțul ei, întreținea casa și grădina; amândoi primeau acum însă ordine de la tânăra Pauline. Câțiva ani mai târziu, când se căsătorise cu Edward, un chirurg stomatolog din vecinătate, acesta se mutase la Pendlehurst, iar ea continuase să dirijeze, la fel ca și în trecut. Și atunci când Toby și Melissa se căsătoriseră, Pauline își închipuise că și ei se vor instala în locuința familiei, mărind clanul Colville. Dar, cunoscând caracterul autoritar al cumnatei ei și slăbiciunea soțului, Melissa se opusese cu fermitate, dorind să-și întemeieze propriul ei cămin, separat de Pendlehurst.

Din cauza dorinței ei de independență, fusese judecată cu severitate de Pauline și cele două femei întreținuseră niște raporturi destul de distante... până în ziua când destinul le apropiase. Melissa n-o să poată da uitării niciodată acea fatidică zi de noiembrie! În acea sâmbătă, Toby plecase singur pentru a-și încerca ultima achiziție: o elegantă mașină sport, cu un motor mult mai puternic decât modelul precedent. Șoseaua era alunecoasă și derapase la un viraj, lovindu-se violent de un copac. În drum spre spital viața lui atârnase de un fir de păr.

După o internare prelungită în cel mai bun spital din capitală, Toby ieșise... dar pe un scaun

cu rotile. Atunci, spre binele soțului ei, Melissa se hotărâse să-și părăsească micuțul lor apartament din centru pentru a se muta la Pendlehurst. Ca invalid, Toby se va bucura de mai mult confort în imensa proprietate a familiei Colville. Sora lui îi va ține companie și se va putea plimba prin parc. Dealtfel, Pauline se va ocupa și de copii în timp ce Melissa va prelua munca soțului ei. Această situație nouă părea să convină la toată lumea, inclusiv lui Jenny și Mark care se simțeau de minune în sânul unei familii mai numeroase. Așa încât, după dispariția lui Toby în urma unor luni lungi de suferințe îngrozitoare, Melissa nu se mai gândise să se mute de acolo.

După ce lăsă instrucțiuni secretarei, tânăra femeie părăsi biroul și luă un taxi spre Oxford Street. Era ora prânzului și circulația era foarte aglomerată. Scoțând un suspin adânc, regretă că nu a luat metroul, fiindcă ar fi câștigat timp. Ajunsă la destinație, făcu repede câteva cumpărături înainte de a lua trenulețul spre Charing Cross.

Urcând pe aleea centrală de la Pendlehurst, Melissa nu se putu împiedica să admire, ca de fiecare dată dealtfel, impunătoarea clădire din cărămidă patinată de timp, flancată de două turnuri și înconjurate de cedri gigantici libanezi,

cu reflexe argintii. Din stânga, îi ajunseră la ureche vocile ascuțite ale copiilor ei și, traversând peluza, se îndreptă spre ei cu un pas hotărât.

Sub supravegherea mătușii lor, se jucau veseli într-un colț cu nisip, special amenajat pentru ei. Zărind-o pe mama ei, Jenny strigă surescitată:

– Mamă, mamă, vino să-mi vezi castelul!

– Nu, nu, întâi pe al meu! sări fratele ei. E mai mare și mai frumos.

La cinci ani, Mark reușise deja să-și cultive un sentiment de superioritate masculină, poate și datorită faptului că o depășea deja în înălțime pe sora lui care era cu un an mai mare decât el!

– Bună, scumpii mei! exclamă veselă Melissa, îmbrățișându-și copiii. Ce construcții nemaipomenite! Amândouă castelele îmi plac grozav...

Cu câte un copil agățat de fiecare braț, tânăra se apropie de cumnata ei.

– Bună, Pauline!

– Ce repede ai ajuns azi! îi lansă aceasta în chip de primire. N-am avut timp să-i previn pe micuți...

În mod vizibil, nu se așteptase ca Melissa să se întoarcă atât de devreme și ar fi dorit să le spună ea nepoților acea veste; care pentru ea

era o adevărată bucurie. Lipsind-o de această mică plăcere, Melissa anunță:

– Trebuie să plec pentru câteva zile într-o altă țară, numită Portugalia, unde se produce foarte mult vin.

– Și o să ne distrăm bine acolo? o întrebă Jenny gânditoare.

– E pe malul mării? adăugă fratele ei. Aș vrea să iau cu mine vaporul cu pânze pe care unchiul Selwyn mi l-a făcut cadou de ziua mea.

– Sunt dezolată, scumpilor, dar nu vă pot lua cu mine. Și oricum v-ați fi plictisit, fiindcă eu o să am o groază de lucru și voi ar trebui să stați închiși în camera de hotel, sub supravegherea unei persoane străine... E mai bine să rămâneți aici cu mătușa voastră. Și în fiecare seară voi încerca să vă telefonez ca să vă urez noapte bună!

Această ultimă idee plăcu mult copiilor, și dacă Melissa, ca orice mamă iubitoare, se temuse la început de reacția lor, acum se simțea liniștită: Mark și Jenny păreau fericiți să rămână aici într-un loc cunoscut, alături de unchiul și mătușa lor.

Să locuiască la Pendlehurst părea soluția ideală pentru ei, își repetă pentru a suta oară Melissa, chiar dacă, din punctul ei de vedere visa în secret să-și recâștige independența

departe de familia Colville. Bineînțeles situația ar fi fost diferită dacă ea însăși ar fi avut o familie. Dar, singură la părinți, nu-și mai amintea nimic de mama ei, pe care o pierduse când avea doar trei ani, iar cu puțin înainte de căsătoria cu Toby, tatăl ei murise subit. Cercetător științific de renume, acesta nu manifestase niciodată față de ea o adevărată dragoste părintească. Consacrându-și tot timpul matematicilor, prefera să lase copilul pe mâna unor guvernante până când devenită adolescentă, rămase singură în vasta locuință lipsită de viață.

Pentru că ea cunoscuse o copilărie singuratică, Melissa dorea altceva pentru Jenny și Mark. Doar pentru ei accepta avantajele de la Pendlehurst: Melissa putuse de exemplu să cedeze în fața rugăminții lui Jenny care-și dorise un poney cadou de ziua ei. Sosirea lui, dealtfel, îl bucurase la fel de mult și pe Tom Huggett care era întristat să vadă grajdurile din Pendlehurst transformate în garaj. Astfel, prezența copiilor dădea viață acestei vechi proprietăți și toată lumea se bucura de asta...

Preferând să-și petreacă această după-amiază în compania copiilor ei, Melissa uită că nici nu mâncase de prânz. Se plimbară împreună prin parc, culegând primii ghiocei apăruți. Mark dori să-l salute pe bătrânul grădinar, știind foarte

bine că acesta păstra întotdeauna în buzunar o rezervă de bomboane pentru el și sora lui. Tot timpul băiețelul se arăta foarte volubil, bombardându-și mama cu întrebări despre misterioasa țară în care urma să plece...

Cei doi copii aveau capul plin de imagini încântătoare și se simțeau frânți de oboseală, când Melissa îi culcă, și nu întârziară să adoarmă buștean. Consultându-și ceasul, ea renunță să-și mai facă bagajele înainte de cină și, după ce-și puse în grabă o rochie mov de jerse, coborî în sufragerie. Delicioase arome îi parveneau, ca întotdeauna, din bucătărie unde Pauline, o veritabilă maestră, termina de pregătit o masă suculentă. Melissa renunțase de mult să-și mai ofere ajutorul, aportul ei nefiind acceptat decât la spălatul vaselor, când Freda Huggett era în concediu...

Confortabil instalat într-un fotoliu îmbrăcat în catifea vișinie, Edward Drake aștepta cu un aer gânditor ora cinei. Expresia asta pierdută se datora oare culorii cenușiu deschis a ochilor lui... sau poate se gândea la cealaltă femeie? O dată când cinase cu niște clienți într-un restaurant la modă, Melissa îl surprinsese pe soțul Paulinei într-o încântătoare companie și intuiția ei feminină îi șoptise adevărul despre natura legăturilor care îi uneau. A doua zi de dimineață,

Edward o implorase să tacă, confirmându-i astfel bănuielile...

După acest incident, Melissa încerca sentimente ambigue în privința acestui personaj pe care îl considerase la început un tip șters. Câștigase un oarecare prestigiu în ochii ei, nefiind complet sub papucul nevestei, cum s-ar fi putut crede. Pe de altă parte, îi disprețuise întotdeauna pe bărbații infideli în căsnicie. Și chiar dacă dificilul caracter al Paulinei îl scuza oarecum, Melissa nu-l putea ierta pe Edward pentru viața dublă pe care o ducea. Datorită acestui fapt, evita pe cât putea să rămână singură cu el mult timp.

Auzindu-i pașii, Edward tresări, smuls brusc din visarea lui. Nici el nu se simțea în largul său, în prezența tinerei femei.

– Pot să te servesc cu un aperitiv? se oferi el grăbit.

– Aș bea cu plăcere un Martini, acceptă ea.

După ce prepară două pahare, îi întinse unul lui Melissa. La cei aproape 50 de ani, părea încă foarte seducător, cu trăsăturile lui regulate, gura bine desenată, dinții albi, privirea blândă și manierele perfecte, gândi ea. Dovadă că mai plăcea încă...

– Să ciocnim pentru succesul călătoriei tale! propuse el ridicând paharul.

– Ești deja la curent? întrebă ea surprinsă.

– Pauline! îi explică el. E atât de fericită să aibă singură grijă de copii... Ah, „Primăvara în Portugalia“ cum zice cântecul! Ai noroc, să știi.

– Este și părerea lui Selwyn. Regretă chiar că nu mă poate însoți...

– Selwyn te-ar însoți peste tot... spuse Edward, neterminându-și însă fraza.

Ridicând din umeri, Melissa schimbă subiectul conversației. Dar, în timpul mesei gândurile ei reveniră asupra acestei aluzii indirecte a lui Edward. Toată lumea în familie știa că Melissa îl întâlnise întâi pe Selwyn în lumea afacerilor și că acesta o curtase fără succes. Și apoi când, ceva mai târziu, făcuse cunoștință cu impetuosul său frate mai mic, Toby și ea se îndrăgostiseră fulgerător unul de celălalt. Trei luni mai târziu, cei doi tineri se căsătoriseră, iar Selwyn păruse că-și acceptă cu ușurință înfrângerea și nu manifestase de atunci față de ea decât niște sentimente frățești.

În ultimul timp totuși, Melissa observase din partea lui o schimbare de atitudine, o atenție excesivă la adresa ei. Se gândea oare să câștige inima tinerei văduve? Îl surprinsese de câteva ori privind-o în mod tandru, și, încurcată, se făcuse că nu bagă de seamă... Totuși, în ciuda faptului că se înțelegeau de minune, că se purta frumos cu Jenny și Mark, în ciuda tuturor calită-

ților lui, Selwyn prezenta în ochii ei un inconvenient, nu lipsit de importanță: nu-l iubea!

Câteodată se îndoia că va mai retrăi o pasiune atât de intensă ca aceea care se consumase între ea și Toby. În același timp, descoperise pe cont propriu că fericirea conjugală nu se bazează doar pe dragoste. Și, cu toată luciditatea, trebuia să recunoască faptul că, și fără accidentul fatal al lui Toby, căsnicia lor n-ar fi durat. Acesta se dovedise un soț și tată nepăsător, ca să nu spună iresponsabil, devenind rapid o sursă de îngrijorare în loc de sprijin și siguranță... Deci mai bine să nu mai încerce o nouă experiență de acest gen.

*

* *

În ghidul Portugaliei, Melissa citise că Lisabona era un oraș clădit pe șapte coline. Coborând pe scara avionului, fu surprinsă în mod agreabil de aerul călduț de primăvară și simți că îi va place acest oraș cu un trecut de prestigiu. Călătoria începuse sub bune auspicii, gândi ea veselă, după ce trecu prin vamă și-și recuperă bagajele într-un timp record. Plină de prejudecată în privința popoarelor latine, ca de altfel cea mai mare parte a anglo-saxonilor, nu se aștepta la o asemenea eficacitate.

Cu un pas vioi se îndrepta spre ieșire, când, exact în spatele ei, o voce bărbătească îi pronunță numele.

– Doamna Colville, cred...?

Întorcându-se, Melissa descoperi un bărbat de o statură impresionantă. Deși era și ea destul de înaltă, fu frapată de înălțimea lui, neobișnuită pentru un mediteranean și remarcă de îndată strălucirea deosebită a ochilor închiși la culoare, adumbriți de niște gene lungi și dese.

– Hmm, da... eu sunt, îngăimă ea.

– Să mă prezint: Philip Maxwell, anunță el într-o engleză impecabilă, cu un ușor accent american.

Arătându-se mult mai gentleman ca mulți britanici, luă mâna pe care i-o întinsese Melissa și o duse la buze. Luată pe neașteptate de acest gest galant, Melissa simți că roșește și, încercând să-și ascundă tulburarea, îi explică rapid:

– Nu mă așteptam să fiu primită la aeroport și mă pregăteam să iau un taxi. Nu trebuia să vă deranjați, domnule Maxwell.

În fond, ar fi preferat să se spele și să-și schimbe taiorul, înainte de a da ochii cu partea adversă. Deși i se părea ciudat, ea privea aceste negocieri ca o luptă strânsă și, astfel suprinsă la scara avionului, i se părea că este în stare de inferioritate...

Ridicând cu ușurință valiza și geanta de voiaj, Philip Maxwell îi adresă un surâs fermecător.

– Din contră, eu mă simt flatat să primesc o femeie atât de frumoasă... Veniți, mașina mea e parcată în fața aeroportului. La ce hotel ați făcut rezervarea?

Consultând hârtia pe care și-o strecurase în buzunar înainte de plecare, Melissa citi:

– Rua das Janelas Verdes. Cumnatul meu mi-a reținut o cameră la acest hotel.

– Excelentă alegere, comentă el oprindu-se în fața unui Jaguar verde metalizat. Veți fi încântată... dacă nu m-am înșelat în privința dumneavoastră.

Enervată, Melissa se întrebă cum de o putuse judeca doar în câteva minute, și pe baza căror criterii. Acest Maxwell, pe care nu se putea împiedica să-l găsească seducător, îi părea cam înfumurat... trebuia să fie foarte atentă.

În mașină, prima impresie i se confirmă. Melissa nu trebuia să piardă o clipă din vedere că e vorba de o călătorie de afaceri. „Nu cunoașteți Portugalia? Perfect. O să fiu încântat să vă ajut să-mi descoperiți țara prin ochii mei, nu ca o simplă turistă!“ declarase el cu entuziasm. „Vom putea combina cu ușurință munca cu plăcerea“ mai adăugase.

Deși tatăl lui era american, Philip Maxwell se considera în întregime portughez. De la acest

popor latin, moștenise fără îndoială amabilitatea și elocința. Fără oprire, îi vorbi de Lisabona și împrejurimile ei, de costumele populare și despre familia sa. Pradă unei fascinații stranii, Melissa îl ascultă fără să sufle vreun cuvânt. Revenindu-și totuși la un moment dat, ea îl întrerupse.

– Totul este foarte bine, domnule Maxwell, dar păreți să uitați care este scopul vizitei mele. Programul ademenitor pe care mi-l propuneți nu ne lasă deloc timp pentru tratative.

– Din epoca marilor descoperiri geografice, Anglia și Portugalia și-au împletit istoria. Pentru Winston Churchill noi eram cel mai vechi aliat al Imperiului britanic. În aceste condiții nu văd ce anume ar împiedica Firma Silva Cunha și Casa Colville să perpetueze acest glorios trecut comun prin semnarea rapidă a unui contract. Trebuie doar să mă asigur de competența firmei dumneavoastră de a lansa pe piața engleză produsul nostru și de a-i asigura o desfacere corespunzătoare.

– Sunteți deja convins de valoarea noastră, altfel nu m-aș afla aici, replică Melissa puțin tăios. Iar, în ceea ce ne privește, ne-am informat asupra calității vinurilor dumneavoastră înainte de a vă accepta invitația. Reputația noastră, stabilită de mult timp, n-ar fi suficientă pentru a face vandabile băuturi de proastă calitate.

– E vorba de un avertisment sau de un compliment? îi lansă el, aruncându-i o privire amuzată.

Fără să-și abandoneze aerul serios, tânăra continuă.

– Expun doar politica casei noastre și, în domeniul afacerilor, am obiceiul să mă exprim fără ocol.

Philip Maxwell salută această remarcă, dând din cap în mod aprobator, făcând astfel să-i cadă pe fruntea lată o șuviță rebelă. Părul zburlit îi dădea aerul unui puști scăpat dintr-o încăierare, gândi Melissa. Și totuși, bărbatul de lângă ea avea 38 de ani; Selwyn i-o spusese. Arzând de dorința de a-și întinde mâna spre el pentru a-i atinge ușor obrazul, ea se întoarse, prefăcându-se interesată de peisaj.

– Cum v-ați gândit să vă petreceți seara? o întrebă el după o scurtă tăcere.

Întorcându-se spre el pentru a-i răspunde, constată cu regret că-și îndepărtase șuvița de pe frunte.

– Doresc înainte de toate să fac un duș și să mă îmbrac într-o ținută mai lejeră. Și apoi o să mă odihnesc puțin și o să studiez mai îndeaproape ghidul. Cumnatul meu nu m-a anunțat decât ieri despre acest voiaj și am multe de citit despre frumoasa dumneavoastră țară,

domnule Maxwell. După cină voi pleca să descopăr Lisabona.

– Singură?

– De ce? Lisabona e un oraș periculos în timpul nopții?

– Absolut deloc. Dar aș vrea să vă propun compania mea. Pot să trec să vă iau pe seară?

– E vorba de o invitație la prima noastră cină de afaceri, domnule Maxwell?

– Cum vreți s-o luați! Și... faceți-mi plăcerea să-mi spuneți Phil.

– N-aș vrea să vă încurc planurile, domnule Maxwell, remarcă ea.

Deși conștientă de ridicolul acestei obiecții, nu găsise nimic la repezeală pentru a nu accepta această invitație, care totuși o umplea de încântare.

– Phil, rectifică el. Aș putea afla prenumele dumneavoastră?

– Ancheta asupra Casei Colville nu v-a furnizat și această mică informație? îl ironiză ea.

– Sunteți Melissa Colville, dacă-mi amintesc exact, îi mărturisi el.

– Memoria nu ți-a jucat feste, Phil! glumi tânăra femeie, cu fața ușor îmbujorată.

După ce urmară un timp o arteră principală, traversară fluviul Tag și ajunseră în partea veche

a orașului, un adevărat labirint de străzi și căsuțe cu balcoane înflorite. La o întretăiere, Melissa zări o bisericuță albă care se detașa net pe cerul albastru. Gospodinele își puneau la uscat rufele strălucitor de albe. Se strigau de la o fereastră la alta, încercând să acopere țipetele copiilor. Un cartier plin de viață, spre marea plăcere a Melissei.

– Iată-ne ajunși! anunță dintr-odată Phil, parcând mașina la marginea trotuarului.

După ce-i deschise portiera, scoase din portbagaj valiza și sacul de voiaj.

– Ce loc încântător! Mulțumesc, Phil.

– Te însoțesc înăuntru, protestă el văzând că Melissa întinsese mâna după bagaje. Vreau să mă asigur că rezervarea este valabilă. Și nici n-am fixat ora întâlnirii de diseară.

La recepție, o tânără frumușică, foarte elegantă și vorbind o engleză excelentă, îi primi și îi conduse direct la primul etaj, unde toate camerele dădeau spre mănăstire. Odinioară locuit de călugărițe, acest lăcaș știuse să-și păstreze aspectul maiestuos și senin, oferind călătorului o oază de pace, în mijlocul capitalei moderne. O glicină care se cățăra pe zidurile străvechi, înmiresma aerul cu parfumul ei suav.

– Ce frumusețe și ce liniște! șopti Melissa încântată.

– Acest loc ți se potrivește de minune... Te părăsesc acum și trec să te iau la ora 7... dacă rezist până atunci! adăugă el cu un surâs malițios.

Rămasă singură în camera ei, foarte spațioasă și frumos mobilată, Melissa își exprimă bucuria printr-un suspin adânc. Dintr-odată simțea că trăiește din nou. După o iarnă interminabilă, primăvara venise și pentru ea. Inima îi bătea nebunește în timp ce fredona aria „Primăvara în Portugalia"! Dar principalul motiv al acestei veselii nu era cumva Philip Maxwell? O plăcea în mod vizibil, nu încercase să ascundă asta...

În fond, dacă asta poate să ajute în relațiile profesionale! gândi ea cu ipocrizie, negându-și propriile impulsuri. Dar, niciodată până acum, nu dăduse atâta importanță unei toalete, îmbrăcată la o simplă cină de afaceri.

II

Văzându-l cum sosește îmbrăcat într-un smoking alb, Melissa se felicită de felul cum își alesese toaleta. După multe ezitări, optase pentru o rochie elegantă din mătase neagră, foarte decoltată la spate și mulată pe corp. Pradă unei grozave excitații, se învârtise un timp prin cameră, apoi hotărâse să coboare la recepție și să-l aștepte acolo pe Philip Maxwell.

Privirea admirativă pe care i-o aruncă acesta, însoțită de un surâs larg, o lămuri imediat asupra efectului pe care-l produsese asupra lui.

– Ești foarte frumoasă! declară el simplu, sărutându-i mâna pentru a doua oară în acea zi.

Simțindu-se mai în largul ei decât acum câteva ore, Melissa aprecie de data asta acest gest distins. După ce-și aruncă pe umeri un șal de cașmir, îl luă de braț și se lăsă condusă până la Jaguar. Plin de atenție, Phil o instală pe locul pasagerului, înainte de a se așeza la volan.

Rulară în tăcere cea mai mare parte a drumului. Din timp în timp, Melissa îl întreba

numele unei biserici sau a unei clădiri. Apoi se lăsa din nou absorbită de spectacolul orașului care defila pe sub ochii ei. La dreapta putea admira apusul soarelui, care arunca asupra fluviului Tag reflexe de aur. Tânăra femeie iubea în mod deosebit această oră minunată care marca pentru ea limita între două lumi.

Cu regret îl auzi pe tovarășul ei anunțând-o că au ajuns. Intrară într-o imensă sală de restaurant care-și păstrase decorul de la începutul secolului. Din loc în loc între coloanele de marmură, atârnau lustre de cristal difuzând o lumină discretă. În timp ce șeful de sală îi conducea spre o masă mai izolată, probabil rezervată de Phil, Melissa remarcă în oglinzile care acopereau pereții, deasupra lambriurilor pictate, că păreau o pereche foarte potrivită.

Fără a ezita, Melissa comandă, așa cum trebuia, un Porto ca aperitiv. Dar după ce consultă meniul trebui să-și mărturisească repede ignoranța în privința bucătăriei locale.

– Ce-mi recomanzi, Phil?

– Pește afumat ca aperitiv, e specialitatea casei... și o friptură de porc ca felul doi; în mod incontestabil cea mai bună carne în Portugalia.

– Poți să alegi pentru mine?

– Adevărat? Mă dezamăgești! glumi el. Eu care te-am luat drept o femeie care știe întotdeauna ce vrea...

– Așa sunt în afaceri, după cum vei putea repede să-ți dai seama! se apără ea.

– Să aleg eu vinul? Îmi dai mână liberă în întregime?

– Doar în seara asta! replică ea, surâzând malițios.

– Să încercăm un vinho espumante, șampania portugheză.

– Credeam că n-ai comercializat-o încă, nici aici în Portugalia? se indignă el, crezând că a mințit-o.

– Deci, uite că ți-am pierdut deja încrederea! Nu, Melissa, nu e vorba de șampania mea. Oricum, nu obișnuiesc să-mi beau propriile vinuri când cinez în oraș. Profit întotdeauna de ocazie ca să le gust pe ale altora.

Ușor amețită de paharul cu Porto, Melissa nu se putu împiedica să-l tachineze.

– Nu e periculos? Nu riști să dai impresia că preferi vinurile concurentei?

– Ador viața periculoasă! i-o întoarse el glumeț... Încă un aperitiv? se oferi el imediat.

– Nu mulțumesc. Țin să-mi păstrez întreaga luciditate.

– Și de ce, mă rog?

Pentru că, gândi ea, doar simpla ta prezență produce asupra mea efecte devastatoare, fără a le mai adăuga și pe cele ale alcoolului... Dar, în

ciuda tăcerii ei, Melissa înțelese, după expresia amuzată a lui Phil, că-i citise gândurile.

Văzând-o încurcată, el schimbă brusc subiectul, fără să clipească.

– Mi se pare că ai doi copii?

– Da, Jenny și Mark, în vârstă de 6 și respectiv 5 ani.

– Ei trebuie să fie un sprijin deosebit pentru tine. Soțul tău a murit de curând, nu-i așa?

– De zece luni.

Ezită întâi să continue, dar se hotărî până la urmă să-i dea mai multe detalii.

– După accidentul de mașină Toby a rămas invalid. Timp de patru ani a suferit mult, iar ultimele luni au fost îngrozitoare... și pentru cei din jur.

Asaltată de un val de amintiri penibile, Melissa tăcu, simțindu-și gâtul strâns de emoție.

– Știu, Melissa, șopti interlocutorul ei pe un ton compătimitor.

Nu, nu știi, gândi ea. Nu-ți poți măcar imagina în ce mod invaliditatea lui Toby i-a afectat caracterul, făcându-l mereu nemulțumit, agresiv, câteodată și violent... chiar față de copii. Din fericire se putuse instala la Pendlehurst, profitând de sprijinul și ajutorul cumnaților ei. Spre deosebire de numeroase femei aflate în situația ei, ea nu cunoscuse nici singurătatea nici grijile materiale. În ciuda ieșirilor ei obiș-

nuite, Pauline dovedise o infinită răbdare față de fratele ei. Selwyn o sprijinise și el, oferindu-i postul lui Toby și încredințându-i repede o responsabilitate deosebită în cadrul firmei...

– Și cine se ocupă acum de copii? continuă el.

– Cumnata mea, Pauline. De fapt, locuim împreună la Pendlehurst, vasta proprietate a familiei Colville: Pauline și soțul ei, Selwyn, copiii mei și cu mine. Când nu sunt la școală și grădiniță, Jenny și Mark stau cu mătușa lor pe care o adoră; și perfect pentru ei, încheie ea cu un surâs forțat.

– Dar pentru tine?

Atent la toate vorbele ei, Phil nu întârziase să remarce subînțelesul spuselor ei.

– Acest aranjament prezintă multe avantaje, răspunse evaziv Melissa.

– Pleci adeseori în călătorii de afaceri?

– Pentru prima oară, azi. De fapt, este prima oară când petrec o noapte departe de casă de la accidentul soțului meu! mărturisi ea.

– Sper că nu va fi ultima... și că vei fi obligată să revii în Portugalia.

– Asta depinde de modul în care vom colabora.

– Doar de asta, crezi? îi spuse el, aruncându-i un surâs fermecător, plin de subînțelesuri.

Sărind în mod involuntar în ajutorul tinerei femei, un chelner sosi în acel moment cu

aperitivele, punând capăt unei discuții care luase o întorsătură periculoasă.

Timp de câteva minute rămaseră tăcuți, absorbiți de gustările rafinate.

– A fost delicios! comentă Melissa în fața farfuriei goale... Ți-am povestit aproape toată viața mea, Phil. Dacă mi-ai vorbi acum despre tine?

Philip Maxwell făcea parte din acea categorie de bărbați care nu cedează ușor. Dealtfel, în ciuda atracției lor reciproce, Melissa Colville era înainte de toate o relație de afaceri, fapt pe care nu trebuia să-l uite. După ce reflectă puțin asupra destăinuirilor pe care urma să le facă, începu să-i povestească.

– Tatăl meu era american. Tocmai își terminase studiile la drept, când a moștenit viile unui unchi. În acea epocă, calitatea vinului din California era mediocră. Pe de altă parte, tata nu știa absolut nimic în materie de viticultură. Hotărî deci să vină în Europa, în țările vechi producătoare de vinuri. După ce a vizitat Germania, Franța și Spania, a ajuns în Portugalia unde a întâlnit-o pe mama mea. Din nefericire, puțin timp după căsătoria lor, a izbucnit cel de al doilea război mondial și a trebuit să se întoarcă în America să-și facă datoria față de patrie, lăsându-și tânăra soție lângă părinții ei, deoarece țara lor era neutră. La sfârșitul

războiului, și-a vândut terenurile din California și a venit să se instaleze definitiv aici. Bunicii mei din partea mamei, fiind în vârstă, i-au încredințat în scurt timp viile lor.

– Îmi explic acum de ce proprietarul Firmei Silva Cunha poartă un nume care n-are nimic portughez în el! îl întrerupse Melissa. Îi datorezi doar tatălui tău accentul american, sau ai locuit și în Statele Unite?

– Am petrecut patru ani la Universitatea Harvard pentru a studia comerțul. După cum vezi, sunt produsul a două culturi.

– Și mai ești cel mai înalt portughez pe care l-am întâlnit până acum. Însă ochii, tenul tău îți trădează originile latine. De fapt, ai luat ce-a fost mai bun de la fiecare popor și...

Dintr-odată conștientă că era pe cale să enumere cu voce tare calitățile pe care i le admira în secret, Melissa tăcu brusc, pradă unei mari încurcături.

– Continuă! îi ceru el, cu o sclipire ironică în ochi. Ca orice mediteranean, ador să fiu flatat de o femeie, mai ales dacă e și frumoasă.

Cu chipul îmbujorat, Melissa readuse cu brutalitate conversația la subiectul inițial.

– Tatăl tău mai trăiește?

– Nu. Nici mama, dealtfel. Iar surorile mele, una mai mare iar alta mai mică decât mine, sunt

amândouă măritate cu americani și stabilite în Statele Unite.

Știindu-l celibatar, îl întrebă din nou:

– Înseamnă că nu ai o familie în Portugalia?

– Mi-a rămas bunica. O să ai ocazia să faci cunoștință cu Dona Carlota când o să te duc să-mi vizitezi viile de la Sintra. Este o bătrână doamnă deosebită și sunt sigur că-ți va place.

Exact când terminară acest tablou de familie, chelnerul sosi cu șampania aleasă de Phil. După ce făcu să-i sară cu zgomot dopul, umplu cupele cu lichidul strălucitor și puse sticla într-o frapieră de argint așezată lângă masă.

– Excelentă! exclamă Melissa, după ce savură lent o înghițitură, ca o cunoscătoare. Șampania asta e la fel de bună ca a ta?

– Nu chiar. Dacă le-aș pune note până la 10, acesteia i-aș da 9 și la a mea 9,5.

– Ce modestie! îl ironiză ea. De ce nu 10 și 10? Și când voi avea onoarea să descopăr acea minunăție?

– Și în seara asta, dacă vrei. Putem să mergem la mine după cină...

Nici nu poate fi vorba! protestă ea imediat în sinea ei.

– Mă tem că sunt prea obosită ca să prelungesc această seară, pretextă Melissa cu voce tare. De ce să n-o degustăm mâine

dimineață, în biroul tău? De fapt, ce nume vrei să dai acelui vin de o calitate incomparabilă?

Figura lui Phil redeveni imediat serioasă.

– Nu m-am oprit încă la nici un nume. Este unul din punctele pe care vreau să le discut cu tine. Chiar dacă nu ne cunoști limba, poți să-ți dai părerea, alegând denumirea cea mai plăcută urechilor tale.

– Pentru ceea ce se va vinde în Anglia, numele trebuie să fie englezesc. Această regulă se aplică la vânzarea oricărui produs: vin, săpun sau altceva... Publicitatea este în cea mai mare parte vizuală și potențialii cumpărători, neștiind cum să pronunțe corect numele noului produs, vor ezita să-l ceară în magazine, de teama de a nu se face de râs. În plus, memorizarea unei mărci străine va cere un efort mai mare din partea lor...

– Remarca ta este foarte la obiect, Melissa Colville! Dacă ți-am urmărit bine raționamentul, cu un nume potrivit, îmi garantezi pentru șampania mea un loc excelent pe piața britanică...

– Mergi cam departe, Philip Maxwell! N-am zis deloc că un nume bine ales asigură succesul unui produs, indiferent de calitatea lui.

Phil izbucni într-un râs puternic, ochii lui strălucind la fel de ironic, după cum putuse remarca Melissa în câteva rânduri până acum.

– Nu ești femeia care se lasă ușor dusă de nas, Melissa! Simt că ne vom înțelege foarte bine!

Timp de o clipă, Melissa se întrebă dacă el făcea aluzie doar la colaborarea lor. Apoi, fiindcă un chelner aducea o tavă cu friptură de porc în sos, garnisită cu cartofi prăjiți și salată, conversația reveni în mod natural spre bucătăria portugheză.

La sfârșitul mesei, Phil își consultă ceasul.

– Ce-ai zice să mergem să ascultăm fado? îi propuse el.

Uitând de pretinsa ei oboseală, Melissa îl privi mirată.

– O idee excelentă, dar despre ce e vorba?

– O distracție locală care îți va place, îi răspunse sigur pe el.

– Dar despre ce e vorba, repetă ea. Chiar cu riscul de a-ți părea prea curioasă...

– „Fado" înseamnă destin. Melissa, fado este un cântec trist și monoton, cel mai adesea cântat de o femeie, acompaniată de unul sau mai mulți chitariști. Cu nostalgie, ei evocă trecutul glorios al Portugaliei, ca și pasiunile eterne: dragostea și gelozia. Dar, la această melancolie, pe care noi o numim saudade, se adaugă un pic de fatalism. De fapt, fado nu se poate explica; el trăiește și merge drept la inima fiecărui portughez.

Dacă ești sensibilă la această formă de artă vie, vei înțelege mentalitatea poporului meu.

– Crezi în acea lege a destinului, după care tot ce ți se întâmplă, dinainte ți-e scris?

Tonul Melissei arăta clar că ea nu e partizana acestei teorii.

– Sunt portughez, nu?

– Atunci de ce-ți risipești atâta energie cu Firma Cunha? De ce atâta inițiativă?... Nu nega, adăugă ea văzându-l că dă din cap, am citit mai multe articole despre tine în presa economică.

– Să zicem că asta ține de originile mele americane, spuse el făcând o mutră comică.

– În orice caz, continuă ea cu încăpățânare, Lisabona îmi face impresia unui oraș plin de viață, locuit de oameni veseli, plini de antren și deloc resemnați.

Fără să vrea, Melissa atinsese o coardă sensibilă a lui Phil și figura acestuia se destinse într-un surâs luminos.

– Mi se pare că deja ai început să-mi apreciezi poporul, Melissa. Ești de acord să mergem la fado?

– După o asemenea descriere, cum să refuz?

Accesul la clubul de fado, o poartă grea din lemn masiv, ornată de piroane uriașe, se făcea printre o farmacie și o librărie. Răspunzând la sonerie, un portar le deschise, după ce îi privise cu atenție prin vizor. Apoi îi conduse în josul

unei scări abrupte până la un fel de pivniță foarte răcoroasă. Melissa fu străbătută de un fior și-și strânse șalul pe umeri. În jurul micuței săli boltite, fuseseră aranjate mese joase, luminate de lumânări, în timp ce spațiul din mijloc fusese rezervat muzicanților. Câteva perechi cinau, dar cea mai mare parte a consumatorilor se mulțumeau cu o băutură, discutând animați în așteptarea spectacolului. În mod categoric, acești oameni nu păreau deloc morocănoși, în ciuda așa-zisului lor fatalism, gândi Melissa, deja cucerită de atmosfera deosebită a localului.

– Continuăm cu șampanie? o întrebă Phil, după ce se instalară la una din ultimele mese libere.

– Ar fi mai rezonabil din partea mea să nu mai beau deloc.

– „Rezonabil" nu e un cuvânt care se potrivește unui club de fado, replică el înainte de a comanda o sticlă chelnerului.

– Localul îmi place nemaipomenit. Vii adesea aici?

Ridicând ușor din umeri, Phil îi explică.

– Sunt rareori în oraș și, când mă aflu la Lisabona, îmi ofer numeroase distracții. Dar păstrez amintirea unor seri memorabile petrecute aici.

Imediat Melissa se întrebă cu cine împărtea niște amintiri atât de plăcute... Cu o femeie, fără îndoială. Aceeași de fiecare dată? Curios, dar

se simțea încercată de un fel de gelozie ridicolă. Ar fi dorit să descopere cu ea acest local.

Când începu spectacolul, Melissa se găsea exact în acea stare de spririt potrivită cântecului, care povestea despre o dragoste pierdută. La primele acorduri ale chitarei, în sala scufundată acum în obscuritate se lăsă liniștea. Și când femeia, îmbrăcată într-o rochie lungă, începu să cânte cu o voce profundă încărcată de accente patetice, saudade spusese Phil, Melissa simți lacrimi în ochi.

La sfârșitul primei melodii, Phil care nu încetase s-o observe cu coada ochiului, îi șopti tandru la ureche:

– Constat cu plăcere că nu ești numai o dură femeie de afaceri! Ești totodată dulce și vulnerabilă.

Melissa vroia să-l contrazică, dar muzicanții atacară acordurile unui alt cântec.

Seara se scurse ca într-un vis. Amețită de muzică, șampanie și cuvintele tandre șoptite de Phil între două melodii languroase, Melissa pierduse noțiunea timpului. Dintr-odată își dădu seama că e ora două și jumătate și, cu regret, îi ceru să plece.

– Ai dreptate, spuse Phil, făcând imediat semn chelnerului să-i aducă nota de plată. N-aș vrea să mă acuzi că te-am epuizat din prima seară ca să nu mai poți face față luptei.

– Ce luptă? repetă ea fără să înțeleagă la ce făcea el aluzie.

– Ai uitat deja că mâine ne întâlnim să discutăm afaceri?

Da, nu se mai gândise la asta, trebuia să și-o mărturisească. Pentru prima oară de la accidentul soțului ei, redescoperise bucuria de a trăi. Cu un amestec ciudat de teamă și plăcere, părăsise lumea austeră a muncii și datoriei pentru aceea a distracției și frumuseții.

Și când amândoi se îndreptară braț la braț spre ieșire, își dădu seama că atrag numeroase priviri, unele admirative, altele invidioase, după caz. Ajunși afară, Phil îi propuse să meargă pe jos până la hotel, aflat doar la zece minute de clubul în care se aflau. Încântată de a prelungi această atingere, ea fu imediat de acord. Phil îi spuse că va reveni imediat să ia mașina.

În tăcere, ajunseră până la Rua das Janelas Verdes. Străduțele dimprejur erau acum goale și doar zgomotul pașilor lor tulbura liniștea. Cu capul plin de diversele impresii ale acestei prime nopți portugheze, Melissa parcă plutea ca într-un vis, la brațul acestui bărbat tulburător.

Constată surprinsă că Phil se oprise, dar, ridicând ochii, văzu că ajunseseră. Îndepărtându-se de el, ea îi spuse cu simplitate:

– Îți mulțumesc de mii de ori pentru tot, Phil. Am petrecut o seară minunată.

Nu îndrăzni să-i mărturisească profunda tulburare ce o cuprinsese ascultându-i pe cântăreții de fado și păstră secret acel sentiment minunat că se trezise din nou la viață.

– Și eu, Melissa, spuse el grăbit.

Întrerupând brusc gestul tinerei femei, care întinsese mâna să sune, o luă grăbit în brațe. Ca și cum Melissa se așteptase la această îmbrățișare, sau chiar o dorise, nu opuse nici o rezistență. Rămaseră un scurt timp nemișcați, unul în brațele celuilalt. Apoi, cu delicatețe, Phil începu să depună sărutări fugare pe părul mătăsos, apoi pe gâtul ei. Permițându-și în fine gestul pe care dorise de multe ori să-l facă, Melissa își trecu încet mâna prin părul des al însoțitorului ei.

– Sunt fericit că ai venit la Lisabona în locul cumnatului tău, îi șopti el la ureche.

Cu un mic râs forțat, Melissa îi replică:

– Nu te grăbești? Poate o să mă arăt prea dură în afaceri și o să regreți venirea mea!

– Nu cred!

– Te înșeli! îi răspunse ea, cu un ton pe care îl dorea amenințător.

Dar, schimbând aceste câteva vorbe, amândoi își dădeau seama că amână doar inevitabilul.

În curând buzele lor se uniră într-un sărut pasionat. Simțindu-și trupul străbătut de un val de dorință, Melissa se desprinse brusc de Phil, rupând vraja ce-i învăluise. Și apăsă repede pe sonerie.

Imediat, portarul veni să deschidă ușa și, fără a mai adăuga vreun cuvânt, Melissa se strecură în interior. Urcă scara fără să întoarcă deloc capul, conștientă de brutalitatea plecării ei. Dar, cu puțina luciditate care-i mai rămăsese, știa perfect că n-ar mai fi avut curajul să se smulgă dintr-o nouă îmbrățișare.

Ajunsă în cameră, în loc să aprindă lumina, se așeză la fereastră în semiîntuneric, fixând cu o privire absentă apele întunecate ale fluviului Tag. De câteva clipe, un gând nu-i dădea pace. Conduita lui Phil în această seară nu fusese dictată cumva de simpla dorință de a o îmblânzi pe Melissa, reprezentanta Casei Colville, pentru a facilita tratativele? Nu se purtase ca o elevă proștuță de liceu?

Cu un gest brusc trase perdelele, ca pentru a trage un val peste gândurile ei negre. Astfel se termina visul fermecat al unei seri. Trebuia acum să se odihnească dacă vroia să fie mâine în formă să înfrunte realitatea: întâlnirea lor de afaceri era fixată doar peste câteva ore!

III

Savurând un al doilea corn uns cu unt, Melissa nu se putea împiedica să treacă în revistă toate calitățile lui Phil Maxwell. Ce femeie în locul ei ar fi rezistat farmecului său? Extrem de seducător, chipul său exprima o inteligență vie, luând rând pe rând un aer serios sau glumeț. Originea lui americană îi imprimase o reală eficacitate și un dinamism debordant. În schimb, descopereai la el o viață emoțională intensă și un romantism pur latin. De fapt, îmbrățișarea pasionată din ajun dezmințea ipoteza unui calcul, ajunse Melissa la această concluzie îmbucurătoare.

Pe când savura a treia ceașcă de cafea neagră, se hotărî să sune la Pendlehurst. Putea să vorbească cu copiii, înainte de plecarea spre școală și grădiniță în compania mătușii lor.

– Bună, Pauline, sunt eu! anunță ea veselă.

– Bună, îi răspunse cumnata cu răceala ei obișnuită.

– Totul e în regulă? se interesă Melissa.

– Bineînțeles! replică sec Pauline, ca și cum o bănuia pe Melissa că se îndoiește de competența ei în îngrijirea copiilor.

Cunoscând-o bine pe Pauline, tânăra nu se supără deloc, știind că iubita ei cumnată ar fi judecat-o la fel de sever dacă nu s-ar fi interesat de Jenny și Mark...

– Mă duc să-i caut pe copii, continuă Pauline cu o voce puțin mai îmblânzită. Cum merg afacerile?

– Bine. Dacă Selwyn sună din Germania, poți să-i spui că l-am întâlnit deja pe Maxwell și că acest prim contact a fost pozitiv. Am întâlnire cu el azi pentru a discuta clauzele contractului.

– Ce eficacitate!

Venind de la altcineva, Melissa ar fi putut crede că e vorba de un compliment, dar tonul folosit de cumnata ei ascundea cu totul altceva.

– Nu te pripi, Melissa, reluă Pauline. Selwyn n-ar aprecia deloc să neglijezi interesele firmei pentru a te întoarce mai repede la copii. Îți amintesc că mă voi ocupa de ei atât timp cât este nevoie.

Iată deci adevăratele ei gânduri, își spuse Melissa. Încântată de a fi singură cu Jenny și Mark timp de câteva zile, Pauline se temea că va fi lipsită de noile ei responsabilități prin sosirea prea grăbită a mamei lor.

– Nu te neliniști, Pauline. Știind copiii pe mâini bune, n-am nici o intenție să mă întorc mai repede, răspunse ea plină de tact.

Săraca Pauline, atât de îngustă în modul de a privi lucrurile! Dacă și-ar fi putut imagina adevărata natură a legăturii care se crease între reprezentanta Casei Colville și clientul portughez, n-ar mai fi încurajat-o așa pe față să-și prelungească sejurul la Lisabona.

Dintr-odată, din depărtări, îi ajunseră la ureche două voci ascuțite, strigând în aparat și luându-și vorbă din gură pentru a putea povesti ceva mamei.

– Domnișoara Searle a agățat pe perete desenul meu cu King-Kong! se lăudă Jenny.

– Eu am alergat cel mai repede din clasă, o întrerupse fratele ei.

– Lisabona e un oraș minunat. O să venim odată aici toți trei, de acord? Acum trebuie să închid. La revedere scumpii mei, vă sărut.

În timp ce Melissa, după o ultimă privire aruncată în oglindă, își punea taiorul bej peste bluza de mătase turcoaz, cineva bătu cu discreție la ușă. Intrigată, se duse să deschidă și se trezi cu un impresionant buchet de trandafiri galbeni în brațe. După câteva cuvinte în portugheză pe care Melissa nu le înțelese, camerista care adusese florile se eclipsă.

„Încă o dată îți mulțumesc pentru o seară atât de reușită. Aștept cu nerăbdare ora întâlnirii noastre de la birou. Phil" citi ea pe o carte de vizită prinsă într-un colț.

Neputând să-și stăpânească bucuria, Melissa începu să fredoneze, în timp ce aranja splendizii trandafiri într-o vază care părea să-i aștepte pe comodă. Nemaifiind obiectul unor asemenea atenții de când se căsătorie, se simți parcă întinerită. Era destul de greu să-ți păstrezi sângele rece în asemenea condiții și să rămâi insensibilă la galanteria latină... Trebuie totuși, se mustră ea fără indulgență.

Fără să mai întârzie, ieși din cameră, grăbită să descopere Lisabona. De la hotelul ei, îi explicase Phil în ajun, putea să ajungă cu ușurință în cartierul afacerilor, unde își avea sediul și Firma Silva Cunha. Cum era destul de devreme, decise să exploreze întâi împrejurimile hotelului, înarmată cu un plan al orașului, ca să nu se rătăcească.

Cu încântarea unui copil, se plimbă pe străduțele învecinate, frapată de diversitatea comerțului. Magazine cu de toate, alături de băcănii care vindeau legume, ulei de măsline și alte produse de uz curent. Fiecare colț de stradă era ocupat de o cafenea în fața căreia, cel mai adesea, un tânăr lustragiu își oferea serviciile sau un bătrân vindea bilete de loterie.

Mergând la întâmplare, ajunse într-o piață largă, unde în fața unor magazine de lux trona un monument impozant: Teatrul Național. În centru fusese amenajată o grădină publică, acum splendid înflorită, având în mijloc o fântână împodobită cu sculpturi alegorice. Sub razele soarelui, apa avea reflexe argintii. Negăsind un nume în gândul ei, Melissa o botează „Izvorul de argint".

Dându-și dintr-odată seama că s-a făcut târziu, se uită pe hartă și o luă spre biroul lui Phil dar apoi se răzgândi și făcu semn unui taxi. După vreo cinci minute, mașina se opri în fața unui imobil modest de patru etaje, decorat cu alb și bleu, ca alte numeroase clădiri din Lisabona. Urcă încet până la etajul doi și se prezentă la secretariatul firmei. Anunțat de sosirea ei, Phil apăru cu un surâs larg pe buze.

– Iată-te în sfârșit! se mulțumi el să-i spună, sărutându-i mâna mai îndelung ca de obicei.

– N-am întârziat, sper? îl întrebă ea pentru a-și masca încurcătura în fața secretarei. Am profitat de această frumoasă dimineață de primăvară că să hoinăresc puțin...

Luând-o de braț și conducând-o spre biroul lui, Phil îi spuse cu un ușor repros:

– De ce nu mi-ai zis de aseară? Aș fi trecut să te iau de la hotel... Pe unde ai fost?

– Sincer să-ți spun, habar n-am. După ce am străbătut un labirint de străduțe, m-am trezit într-o piață... Rossis, cred?

– Cu statura lui Don Pedro al IV-lea așezată în vârful unei coloane, Teatrul Național și o fântână în stil baroc?

– Exact.

– Bine. De acum înainte, amintește-ți te rog că țin să-ți servesc drept ghid în toate excursiile pe care intenționezi să le faci.

– Și când crezi că vom avea timp să vorbim și despre contract, după părerea ta? se interesă ea pe un ton tăios. Între o vizită la o biserică și alta la un muzeu?

Fără să-i răspundă, Phil deschise o ușă și, dându-se la o parte din fața ei, o lăsă să intre în biroul lui. Încăperea era aproape goală; în mod evident, Phil nu-i făcuse nici o modificare de când îi urmase tatălui său la conducerea firmei. Pe peretele din fund, Melissa observă un tablou mare și luminos, reprezentând fără îndoială proprietățile familiei. Ca și cum i-ar fi urmărit privirea, Phil întinse degetul în direcția picturii.

– Viile noastre, anunță el, fără să mai adauge ceva.

Apoi, după ce o invită pe Melissa să se așeze într-un fotoliu confortabil, îi declară:

– Am sentimentul că nu ne vom petrece mult timp în acest birou, Melissa. Vreau să spun că,

fiind conștienți amândoi de avantajele pe care le-am putea trage din colaborarea firmelor noastre, trebuie să ajungem rapid la un acord.

– Trebuie să înțeleg din asta că deja ai ales Casa Colville să-ți reprezinte interesele în Anglia?

– Bineînțeles, dacă n-o să te arăți prea cârcotașă la condițiile pe care vreau să ți le propun! Dar, ce-ți pot oferi de băut? Un pahar de vin, o ceașcă de cafea sau de ceai?

– Aș bea cu plăcere o cafea... Oh, Phil, nu ți-am mulțumit încă pentru trandafirii splendizi pe care mi i-ai trimis. Am fost mișcată. Sper totuși că nu contezi pe ei ca să mă arăt mai puțin exigentă la tratative.

– Oh, replică el imediat, am uitat să te complimentez în privința toaletei; acest elegant taior îți vine de minune, parcă ești un manechin! Dar nu conta pe el ca să-mi sucești capul și să semnez un contract în defavoarea mea...

Admirându-i prezența de spirit și teribil de flatată de admirația lui vădită, Melissa izbucni într-un râs spontan, căruia Phil i se asocie imediat.

Redevenind însă brusc serioasă, își deschise poșeta și scoase câteva acte.

– Dacă am începe să abordăm punctele de bază ale negocierii? îi propuse ea.

– De acord. Te ascult.

– Bine. Grație corespondenței purtate între firmele noastre, știm că vreți să vă îndreptați eforturile pentru producerea cu prioritate a șampaniei. Dar nu ne putem permite să vă lansăm pe piața engleză fără să avem garanția că veți putea satisface cererile. De exemplu, dacă ați fabrica aparate casnice, Casa Colville ar trebui doar să vegheze asupra planificării comenzilor, ca să nu-și creeze un stoc nedorit. Dar problema se pune cu totul diferit când e vorba de un produs ca șampania, supusă unui proces îndelungat de fabricație și depinzând, în primul rând, de factori atât de nesiguri cum sunt condițiile climatice. În acest domeniu, oferta nu urmează întotdeauna cererea. Or, pentru un produs nou ca șampania voastră, ar fi adevărată catastrofă...

– Îți înțeleg neliniștea, dar în cazul nostru nu e fondată pentru că Firma Silva Cunha a răspuns întotdeauna cu promptitudine cererilor importatorilor străini. Ai acces când dorești la documentele noastre, care sunt foarte convingătoare în acest sens, se oferi el cu spontaneitate.

– Asta din punct de vedere al cantității, continuă cu gravitate Melissa. Să trecem acum la calitate: o marcă bună de șampanie, spre deosebire de vinul de masă, nu tolerează nici o diferență de la un lot la altul. Ce asigurări ne

poți da că această șampanie își va păstra calitățile constante de-a lungul anilor?

– Pentru asta, cred că o vizită la pivnițele noastre va fi mai elocventă decât orice explicație. Vei putea constata și aprecia singură dotarea și curățenia. În acest domeniu, de exemplu, țin să subliniez că suntem în avans față de normele în vigoare din multe țări europene.

Inversând rolurile, începu el s-o ia acum la întrebări pe Melissa.

– Cred că-mi amintesc bine: nu cu mult timp în urmă, ați avut serioase probleme cu un vin din Germania, de care nu prea ați reușit să scăpați. Ce s-a întâmplat?

– În principal a fost o eroare de raționament din partea noastră, răspunse ea cu toată sinceritatea. În aceste timpuri grele de recesiune economică, nu există o clientelă suficientă pentru acel vin dulce, la un preț prohibitiv...

– Îți admir francheța, Melissa.

– În afaceri, minciuna n-are picioare lungi, îi ripostă ea imediat pe un ton care lăsa să se înțeleagă că, în alte împrejurări, principiile ei morale nu erau atât de drastice.

Amuzat, Phil schiță un surâs.

– Nu, Melissa, n-o să reușești să mă convingi că spui adevărul doar din interes. Nu minți, fiindcă ești o femeie cinstită până în adâncul sufletului. Dealtfel, adăugă el, fiind acum

convins de corectitudinea ta, o să degustăm împreună șampania mea. Și o să-mi spui dacă ești de acord cu acea notă de 9,5...

Câteva minute mai târziu, răspunzând ordinelor lui Phil, același tânăr timid care le adusese cafelele și pateurile, reveni cu o sticlă pusă într-o frapieră argintie și cu două cupe de cristal. Cu îndemânare, Phil făcu să-i sară dopul și umplu imediat paharele fără să curgă spuma, apoi îi oferi unul Melissei.

După o primă înghițitură savurată cu încetinitorul, urmată de o a doua, aceasta se hotărî să-și spună părerea.

– Perfectă! aprecie ea cu un accent de deplină sinceritate. Excelentă... din categoria spumosului sec, nu-i așa? Se va bucura desigur de mult succes în rândul cunoscătorilor britanici.

– Deci prevezi un viitor strălucit în Anglia pentru șampania mea?

– Fără nici o îndoială.

– Nemaipomenit! Te invit la restaurant ca să sărbătorim evenimentul.

– Să sărbătorim ce? Nici n-am schițat măcar contractul, remarcă cu răceală Melissa.

– Hai, nu te mai juca de-a șoarecele cu pisica, Melissa Colville. Recunoaște că am abordat deja punctele esențiale.

Înveselită, Melissa căzu de acord și plecară imediat. Locul ales de Phil găsindu-se în cartier,

merseră pe jos până acolo. Ca și la clubul de fado, intrarea restaurantului se afla pe o străduță întunecoasă, deloc arătoasă. Dar, când intrai, prima impresie dispărea imediat. Mică și intimă, sala era decorată cu un bun gust deosebit. Măsuțele rotunde, așezate într-o dezordine aparentă erau acoperite de fețe de masă dantelate care atingeau parchetul și împodobite cu un buchet de flori, provenind dintr-o grădiniță în care puteai ajunge printr-o ușă din fundul sălii. Întreg cadrul oferea o notă discretă de exotism, cu carpetele indiene țesute de mână și cu vesela din porțelan chinezesc, încadrată de o argintărie strălucitoare.

– Totul este de un gust rafinat! se extazie Melissa așezându-se pe un scaun cu spătarul sculptat. Totuși, nici unui străin nu i-ar da prin gând să intre aici.

– Ne place să păstrăm în exclusivitate unele locuri pentru noi, îi replică Phil făcându-i cu ochiul.

După ce consultă rapid meniul, se arătă satisfăcut.

– Perfect! Sperăm că ne vor servi cu niște ton, după pescuitul fructuos de azi-noapte.

– Dar cum de ești la curent? Doar n-oi fi și proprietarul unor vase de pescuit în paralel cu viile?

– Când locuiești la Lisabona, Melissa, știi ceea ce pescarii aduc dis-de-dimineață. În Portugalia, nu este doar apanajul viticultorilor de a cunoaște starea viilor, nici al fermierilor de a ști stadiul de coacere a măslinelor sau portocalelor!

– Mi se pare, comentă ea gânditoare, că voi portughezii ați înțeles ce e mai important în viață.

După ce comandă felul în care să fie pregătit peștele, Phil reluă.

– Și pentru tine, Melissa, ce contează mai mult în viață?

Adresându-i un surâs evaziv, tânăra femeie ridică din umeri.

– Presupun că la fel ca majoritatea: să-mi pot oferi strictul necesar, și puțin lux pentru ocazii; o sănătate bună bineînțeles și în general, mai multe satisfacții.

– Și spune-mi, se interesă el în șoaptă, crezi că ai reușit să-ți îndeplinești aceste modeste aspirații?

– În mare, da. Am doi copii minunați, un nivel de viață superior mediei...

– Dar?

Simțise Phil că ea nu-i prezentase decât partea bună a lucrurilor? Aruncându-i o privire bănuitoare, ea îi răspunse pe un ton ușor agresiv.

– Evident, există și un „dar" Există însă perfecțiune?

După această declarație, Melissa se gândi că, la cei 38 de ani ai săi, Phil nu era căsătorit și se întrebă dacă reușise sau nu să găsească femeia visurilor lui. Neîndrăznind să-i pună direct întrebarea, îl luă pe ocolite:

– Ești foarte ocupat profesional?

– Când mă găsesc la birou sau la vie, da. Dar viața nu se rezumă doar la muncă și sunt sigur că nu mă vei contrazice asupra acestui punct!

Melissa rămase dezamăgită, ar fi dorit să afle mai multe. Dar o dată în plus, Phil făcuse în așa fel încât să vorbească fără să spună, de fapt, nimic. Aceste constatări îi smulseră un zâmbet tinerei femei.

Atent mereu la vorbele și gesturile ei, Phil nu întârzie să-i remarce ușoara nervozitate... Dar, mai ales în această clipă, expresia gânditoare, privirea misterioasă și frumusețea ei aparte îi dădeau aerul Giocondei. Și, fascinat de comparația neașteptată, Phil nu-și putea desprinde ochii de la acest tablou viu.

Conștientă de privirea lui, Melissa sfârși prin a-și ridica cu timiditate capul spre el, adresându-i un surâs ușor, care-i șterse de pe chip orice urmă de melancolie. În mai multe rânduri, Phil asistase la schimbările ei bruște de dispoziție, trădând o reală vulnerabilitate, ascunsă de o aparentă siguranță de sine. În ciuda atracției crescânde pe care o simțea față de ea

și a timpului scurt care îi rămăsese la dispoziție, Phil trebuia să se arate răbdător și să nu grăbească lucrurile.

– Ca să revenim la afacerile noastre, reluă el, cred că am progresat binișor în această dimineață și meritām o după-amiază de destindere.

– Dar...

– Nici un dar, Melissa! Nu mai fi atât de conștiincioasă și recunoaște că nu poți pleca din Portugalia fără s-o vizitezi. Dealtfel, aș fi teribil dezamăgit dacă mi-ai refuza compania.

Melissa își dădea seama că el nu se va mulțumi doar cu prezentarea unor trasee turistice. Ar fi rezonabil din partea ei să cedeze tentației, când era mama a doi copii și se afla aici într-o călătorie oficială de afaceri? Pe de altă parte, chiar nu putea ea să-și ofere o mică plăcere în viața monotonă și atât de bine pusă la punct pe care o ducea?

Luându-i tăcerea drept acceptare, Phil îi expuse programul, la care, îi mărturisi el, se gândise imediat după ce se despărțiseră aseară.

– Și seara vom cina pe malul oceanului, la Estoril, termină el cu un aer triumfător.

– Nici n-am terminat încă prânzul și tu vorbești deja de următoarea masă! îi reproșă ea; dar, în adâncul sufletului era încântată, înțelegând că el nu-și putuse lua gândul de la ea.

IV

– Ce păcat că nu poți să zărești Pena! remarcă Phil. În cea mai mare parte a timpului, dealtfel ca și astăzi, priveliștea este ascunsă de nori. Ce loc ciudat au ales pentru construirea unui palat regal!... Chiar castelul este deosebit cu minaretele lui arabe, turnurile în stil gotic; cu ușurință ți l-ai putea imagina drept cadru pentru una din poveștile lui Andersen. Iar de acolo de sus, ai o vedere magnifică asupra întregii văi.

– Am citit istoria palatului Pena în gândul meu și aș dori nespus să vizitez acest loc misterios, îi replică veselă Melissa.

Plină de curiozitate, tânăra era nespus de bucuroasă să cunoască frumusețile Portugaliei în compania lui Phil.

– Merg unde vrei tu, Melissa, pentru simpla plăcere de a fi cu tine, îi mărturisi el.

Dacă negocierile profesionale progresaseră într-o manieră deosebit de satisfăcătoare, relația lor personală evoluase încă și mai rapid. De

fiecare dată când li se încrucișau privirile, Melissa descoperea în ochii lui negri o dorință arzătoare. Iar, de fiecare dată când Phil o atingea din întâmplare, tresărea parcă electrizată de acest simplu contact.

La început, încercase să lupte împotriva sentimentelor ei. Dar acum trebuia să recunoască faptul că era gata să cedeze în fața excepționalei personalități a lui Phil. Și în fond, de ce nu s-ar bucura și ea de plăcerea unei idile fără consecințe? Era tânără și liberă... cel puțin pentru câteva zile, își aminti ea. Și era exact ceea ce o deranja cel mai mult: în mai puțin de o săptămână se va întoarce în Anglia. Phil o va uita rapid, nu se îndoia de asta, dar ea va fi în stare să-l dea uitării? Această scurtă aventură sentimentală n-o va face să sufere?

Pe de altă parte, odată revenită în mijlocul familiei, nu va regreta amarnic că a lăsat să-i scape această șansă, poate unica din viața ei? Pradă unui val de gânduri contradictorii, se decise să le alunge, concentrându-se asupra peisajului. Plin de atenții față de ea, Phil păstra tăcerea.

Drumul cobora până la un sătuc cu case zugrăvite în tonuri pastelate, pe jumătate ascunse de plantele agățătoare. Locul era

aproape pustiu. Phil anunță deodată, cu o undă de mândrie în glas:

– Aici începe domeniul Silva Cunha!

Imediat după ieșirea din sat, apăreau rândurile lungi cu viță de vie, perfect întreținute.

– Și aici are loc transformarea magică a strugurilor în vin, continuă el, arătându-i un grup de clădiri din piatră albă, care căpătau reflexe aurii în lumina apusului de soare.

În timp ce rula încet pe proprietatea lui, Melissa nu se putu împiedica să remarce:

– Câtă grijă și câtă curățenie! Pariez că nu găsești nici o buruiană pe aici...

– Și de ce mă rog aș stropi și îngrășa plante nefolositoare?... glumi el. Ceea ce admiri astăzi e rodul muncii înverșunate a tatălui meu. Când a ajuns la Quinta das Andorinhas, casa era în ruină și via neproductivă. Din nefericire, un infarct l-a răpit prea devreme din mijlocul nostru, înainte să-și vadă visul realizat: acela de a face din Firma Silva Cuhna una din cele mai importante din Portugalia.

– Dar ai reușit să termini ceea ce începuse el! Câți ani aveai când ai ajuns la conducerea firmei?

– 22 de ani. Tocmai terminasem Universitatea Harvard. Mama, care mai trăia pe atunci, m-a ajutat foarte mult.

– Cred că munca asta îți dă mari satisfacții. Este o adevărată artă, dacă ții seama de partea ei de risc!

– Exact: nici un viticultor nu este la adăpost de grindină, de mana viței, dacă menționez numai pericolele cele mai cunoscute. Dar Melissa... nu orice lucru își are și riscul său?

– Nu partea de risc a muncii tale o apreciez cel mai mult, ci aspectul ei creator, sublinie ea.

– Ei bine, în materie de creație, cred că și tu ai reușit pe deplin cu cei doi copii de care ești atât de mândră.

– Nu mai sunt vremurile de demult când femeile se consacrau în întregime treburilor gospodărești și nu-și părăseau decât arareori căminul. Astăzi familiile sunt mai puțin numeroase, copiii sunt mai devreme școlarizați și munca în gospodărie e ușurată de mașinile de uz casnic. Din această cauză, multe femei doresc să-și ia o slujbă și unele găsesc în meseria lor posibilitatea de a-și realiza personalitatea... dar acum n-o să-ți înșir toate argumentele mișcării feministe, se întrerupse, dându-și brusc seama că se lăsase furată de subiect.

– Cunosc problema, același fenomen social începe să se facă simțit și în Portugalia. Din ce

în ce mai multe tinere femei se gândesc să-și facă o carieră într-un domeniu sau altul.

După ce merseră câteva minute de-a lungul unui perete de piatră foarte înalt, Phil viră spre stânga, trecând printr-o poartă largă străjuită de doi vulturi sculptați. La capătul aleii, acoperită de un pietriș fin și încadrată de chiparoși, se ridica un castel străvechi; cele două aripi simetrice erau reunite printr-un fronton în stil grecesc, iar colonada care închidea terasa și ferestrele erau tăiate în piatră. Stilul și povara anilor confereau castelului o incontestabilă maiestate.

În timp ce Phil oprea mașina, un servitor în vestă albă își făcu apariția. Grăbit, veni să-i deschidă portiera Melissei.

– El este Manuel, o anunță Phil, care se află de mult timp în serviciul familiei.

Apoi, după ce schimbă cu acesta câteva cuvinte în portugheză, îi traduse și ei.

– Manuel spune că ți-a pregătit camera. Vrei să urci imediat?

– Da, mulțumesc. Vreau să mă aranjez puțin.

– Am înțeles. Cina va fi servită la ora 8, dar eu voi coborî mai devreme... dacă vrei să mă întâlnești.

Interiorul casei se dovedi la fel de impresionant ca și exteriorul. Urmându-l pe

Mânuel, Melissa traversă un hol uriaș cu tavanul pictat, reprezentând niște îngeri pe un fond albastru. Coloane elegante, sculptate în marmură roz, păreau să susțină această boltă cerească.

Urcară apoi primele trepte ale unei scări, tot din marmură, dar de culoare albă; ajungând la o cotitură a scării, făcu o pauză și se uită în urmă. Phil rămăsese nemișcat, observând-o, și în ochii lui strălucea aceeași dorință pe care i-o surprinsese de mai multe ori în priviri. Roșind de plăcere, Melissa își continuă drumul.

În mai puțin de o oră, tânăra coborî într-o nouă toaletă. Ca și cum îi pândise zgomotul pașilor pe dalele sonore, Phil ieși chiar în același moment dintr-o încăpere, probabil camera lui.

– Îți vine de minune rochia asta, exclamă el. Țesătura moarată imită modul cum își schimbă ochii tăi culoarea, în funcție de buna sau proasta dispoziție.

– Ochii mei sunt căprui... o culoare foarte comună, protestă Melissa.

– Nu, Melissa, ochii tăi sunt... Ah! nu găsesc cuvântul potrivit. Poate el nici nu există! glumi Phil. Hai să mergem în salon să luăm un aperitiv, adăugă el, mai prozaic de data asta.

Imediat o conduse într-o încăpere dreptunghiulară, tapetată în roșu și auriu și mobilată

cu fotolii și canapele îmbrăcate în catifea vișinie; într-un colț trona un pian cu coadă, din lemn de trandafir.

– Ce ți-ar place să bei?

– Un pahar de vin alb... bineînțeles din producția ta! precizează Melissa. Îmi place foarte mult salonul, comentă ea după un timp.

– Puțin demodat, nu-i așa?

– Nu găsesc. Din contră, ar fi păcat să modernizezi o locuință care păstrează atât de bine stilul epocii.

– O remarcă de cunoscător! aprobă o voce fermă de femeie, provenind din fundul încăperii.

Întorcând capul, Melissa fu surprinsă să vadă o doamnă bătrână, uscățivă, cu părul alb strâns într-un coc sever. Îmbrăcată într-o rochie elegantă de mătase neagră și împodobită cu un șirag de diamante care-ți lua ochii, se îndrepta spre ei, ținându-și capul cu semeție. În ciuda vârstei sale, se ținea perfect dreaptă, constată cu admirație Melissa.

– Ei bine, Felipe, nu mi-o prezinți pe invitata ta? îi lansă ea pe un ton tăios.

Deși se exprima într-o engleză perfectă, folosise pronumele portughez al lui Phil.

– Dar nici n-am avut când, bunico! se apără acesta zâmbitor. Este doamna Colville, care a

venit de la Londra pentru a discuta despre comercializarea şampaniei noastre în Anglia... Melissa, doamna e bunica mea, Dona Carlota da Silva Cunha.

– Bună seara, doamnă Colville, o salută cu rigiditate bătrâna doamnă.

Melissa remarcase, oarecum enervată, că bătrânei doamne îi displăcuse faptul că Phil îi spusese pe nume; Dona Carlota îi aruncase imediat o privire dezaprobatoare nepotului ei. Amintindu-şi, din ghidul ei, că poporul portughez este foarte convenţional, Melissa îi răspunse politicoasă.

– Sunt încântată că v-am fost prezentată, Dona Carlota. Domnul Maxwell mi-a vorbit în termeni foarte elogioşi despre dumnea-voastră.

La fel de ţeapănă, Dona Carlota se îndreptă spre o canapea şi, cu un gest poruncitor, îi făcu semn Melissei să vină să se aşeze lângă ea.

– Şi după părerea dumneavoastră, doamnă Colville, noua noastră şampanie îşi va putea găsi un loc bun pe piaţa engleză?

– Sunt convinsă. Am fost impresionată în mod favorabil la degustare.

– Aveaţi până atunci îndoieli asupra calităţii ei? se interesă bătrâna doamnă şocată.

– Bineînțeles că nu! se grăbi Melissa să riposteze. Cunosc excelenta reputație a Firmei Silva Cunha.

Venindu-i în ajutor, Phil interveni în acel moment.

– Ne mai rămâne doar să botezăm acest ultim produs al viilor noastre. Melissa ne-a sugerat ca numele ales pentru export să fie englezesc.

– Un nume englezesc pentru un produs portughez! strigă Dona Carlota, în mod vizibil indignată.

– Este o chestie elementară de psihologie. După cum mi-a explicat Melissa, și sunt convins că are dreptate, potențialii cumpărători țin mai ușor minte un nume în propria lor limbă. Pe de altă parte, de multe ori evită să solicite un produs străin, de frică să nu-i pronunțe numele greșit.

– Pe timpul meu, observă bătrâna doamnă cu o figură dezaprobatoare, nimeni n-ar fi recurs la un asemenea compromis doar pentru a place unor ignoranți!

– Dar bunico, refuzi întotdeauna să admiți că lumea s-a schimbat foarte mult. Dacă vrem să reușim în afaceri, trebuie să acționăm după cerințele timpului nostru... Și acum, dacă ai întreba-o pe Melissa despre primele ei impresii din Portugalia?

Cu un entuziasm în mod vădit sincer, Melissa începu să-i povestească ce a văzut la Lisabona. Dar, în ciuda tuturor eforturilor ei, nu reuşi să descrețească fruntea bunicii lui Phil şi atmosfera rămase destul de încordată.

În sfârşit, ora cinei fu anunțată şi toți trei se îndreptară spre sufragerie, bătrâna doamnă la brațul nepotului ei. Abia atunci, Melissa îşi dădu seama că nu mâncase de mult timp, iar aperitivul îi deschisese o poftă grozavă de mâncare. Făcând din plin onorurile unei cine suculente, compusă din peşte prăjit, pui cu garnitură de legume şi o tartă cu portocale, Melissa o complimentă în mai multe rânduri pe stăpâna casei. Dar, de fiecare dată, Dona Carlota păru să n-o audă.

Căutând un mijloc să trezească interesul bătrânei doamne, Melissa aduse vorba de pianul din salon.

– Aveam şi noi unul la fel, când eram copil, dar într-o zi a dispărut... spuse ea în treacăt.

– Ştii să cânți? o întrebă Dona Carlota, dintr-odată atentă.

– Pianul aparținea mamei mele care cânta foarte bine. A murit când eram foarte mică şi nu mi-o amintesc deloc. Apoi, tata mi-a angajat o profesoară dar, probabil, fiind prea mică, solfegiile mă îngrozeau. Pianul a rămas deci

mult timp închis, până când tatăl meu s-a hotărât să-l vândă.

– Ce prostie că nu l-ați păstrat! spuse Dona Carlota, cu o nuanță de dispreț în voce.

– Trebuie să-ți spun, Melissa, că bunica preferă muzica oricărei alte activități artistice, îi explică Phil. La seratele muzicale pe care ea le organizează în fiecare lună la Quinta das Andorinhas, și în paranteză fie spus sunt foarte căutate, sunt invitați atât muzicieni profesioniști cât și amatori.

Când cina luă sfârșit, Melissa se simți ușurată auzind-o pe Dona Carlota că este obosită și se va retrage în camera ei.

– Te duc să vizitezi restul casei, îi propuse Phil imediat ce rămaseră singuri.

– De ce nu așteptăm până mâine? îi sugeră Melissa, puțin bănuitoare.

Fără a o putea considera agreabilă, compania Donei Carlota prezentase măcar avantajul de a împiedica acest tête-à-tête care risca să devină periculos! gândi Melissa cuprinsă de o ușoară nervozitate.

– Acest vechi castel, bântuit de stafii, se vizitează noaptea, Melissa. Îți promit să-ți ofer protecția mea dacă, din întâmplare, una ar deveni prea insistentă, o necăji el. Ai încredere în mine?

Știind că ar fi trebuit să răspundă nu, Melissa afirmă plină de aplomb contrariul.

– Bineînțeles. Dar doresc o vizită după toate regulile, cu prezentarea istoricului fiecărei încăperi.

Prinzându-se în joc, el o invită să iasă din sufragerie și, adoptând intonația monotonă a ghizilor profesioniști, începu să-i debiteze niște explicații.

– Iată-ne ajunși în sala banchetelor, recent restaurată. Cea mai mare parte a mobilierului, în stil englezesc, este original. Remarcați între cele două ferestre portretul fondatorului domeniului Quinta. Vă reamintesc că acest castel a fost complet terminat în 1742. Acum, dacă binevoiță să avansați spre fundul sălii, veți putea admira niște vechi bibelouri din porțelan de Sèvres, oferite de împăratul Napoleon familiei Silva Cunha, în schimbul câtorva sticle de vin vechi. După cum știți, trocul era frecvent în acea epocă...

Melissa începu să râdă.

Fără a-și părăsi aerul serios, Phil continuă cu aceeași voce de profesionist.

– Acum vom merge în bibliotecă, unde numărul volumelor e evaluat la vreo zece mii. Subliniez faptul că o parte a lucrărilor este în

limba engleză, deoarece o ramură recentă a familiei este de origine anglo-saxonă.

În sinea ei Melissa îl admira cu ce ușurință își intrase în rol. Dintr-odată, spre marea ei uimire, el stinse lumina.

– Din motive de economie? se interesă ea glumeață, încercând să-și stăpânească bătăile inimii.

– Din cauza fantomei!

– Ce fantomă?

– A unei verișoare îndepărtate. Se zice că amantul ei a fost omorât pe câmpul de luptă și că biata fată a murit de durere, după puțin timp. Ultima lor întâlnire a avut loc în această încăpere și, în toate serile, vine să-l aștepte aici, în speranța că iubitul ei va reveni.

– Ce tristă poveste de dragoste!

Încercând să se obișnuiască cu penumbra, Melissa cercetă din ochi biblioteca. Lumina palidă a lunii, care se strecura prin obloanele întredeschise, crea o atmosferă supranaturală. Gândindu-se la stafie, simți că o trece un fior; dar o mână omenească se așeză încetișor pe umărul ei, făcând-o să tresară fără voia ei. Apropiindu-se și mai mult de ea, Phil o cuprinse în brațele lui puternice. Incapabilă să reacționeze în vreun fel, Melissa rămase înțepenită, cu inima bătând nebunește și

simțindu-și gâtul uscat. Chiar apariția unei fantome n-ar fi reușit s-o tulbure într-atât.

După o clipă de nemișcare care i se păru cât o eternitate, Phil începu să-i sărute cu înfrigurare tâmplele, obrajii și ea se abandonă supusă acestei îmbrățișări neașteptate. În curând buzele lor se întâlniră într-un sărut prelung și fierbinte. Trupurile lor lipite tremurau de dorință.

Apoi Phil slăbi puțin strânsoarea și începu să-i șoptească cuvinte de dragoste.

Dintr-odată ușa dublă se întredeschise, lăsând să pătrundă de pe culoar o rază puternică de lumină. Ca doi adolescenți vinovați, se desprinseră unul din brațele celuilalt.

Cu inima cât un purice, Melissa privea silueta fragilă care se întrezărea în deschizătura ușii.

Cu o voce de gheață, Dona Carlota i se adresă în portugheză lui Phil și tonul ei părea imperativ. Plin de politețe dar cu un ton puțin nerăbdător, acesta îi răspunse, însă în engleză.

– Vin într-o clipă. Te rog așteaptă-mă în salon, bunico!

– Am spus „imediat"! strigă ea.

– Și eu „într-o clipă", replică Phil cu o voce calmă, dar fermă.

Conflictul de familie fu repede rezolvat prin plecarea bătrânei doamne. Bătând în retragere, aceasta îi mai zise cu arțag:

– Să nu-ți treacă prin minte că sunt dispusă să te aștept!

– Cred că mă duc la culcare, spuse Melissa imediat ce rămaseră singuri.

– Nu e cazul.

– Sunt obosită... Dealtfel, poate discuția cu bunica ta se prelungește...

– Nu, nu va dura mult! o asigură el. Vei găsi în mod sigur ceva interesant de răsfoit în timpul scurtei mele absențe.

În vreme ce vorbea, se îndreptase spre comutator și aprinsese din nou lampa. Lumina o făcu pe Melissa să se simtă și mai încurcată ca înainte; reuși să rostească:

– Poate o să-mi iau o carte în cameră.

Apoi, cum el nu se mișca din loc, după un minut, ea mai adăugă:

– Te așteaptă Dona Carlota.

– Atunci promite-mi că rămâi aici până mă întorc.

– Oh, Phil! suspină ea, n-ar fi trebuit să...

– Regrete? îi lansă el cu un fulger de mânie în ochi. Te așteptai la asta de la început, Melissa.

– Nu! ripostă ea, îndreptându-se spre ieșire.

În momentul când trecu pe lângă el, încercă s-o rețină dar ea își smulse brațul din mâna lui și, cu o voce tremurătoare, îi spuse:

– Pe mâine dimineață.

V

„Despre ce-or fi vorbind?" nu înceta să se întrebe Melissa, pregătindu-se de culcare. Dar, oricare ar fi fost subiectul presant asupra căruia Dona Carlota dorise să se întrețină cu nepotul ei, apariția ei bruscă evitase ceea ce era mai rău. Fără sosirea neașteptată a bunicii lui, Phil nu s-ar fi mulțumit doar cu niște sărutări și nici ea n-ar fi fost în stare să-i reziste.

După ce se băgă în pat, încercă să-și concentreze atenția asupra lecturii, dar în zadar. În mod invariabil, gândurile ei reveneau la acel sărut pasionat schimbat în bibliotecă. Astfel retrăi scena de mai multe ori, repetându-și cuvintele de dragoste pe care Phil i le șoptise la ureche. Dar în curând gândurile ei părăsiră realitatea pentru a da acelei îmbrățișări o urmare imaginară.

Când Melissa își dădu seama că era pe cale de a visa cu ochii deschiși că Phil era în pat, alături de ea și plăcerea pe care o resimțea

atingându-i trupul gol, se simți aproape vinovată. Stingând lumina, ca pentru a-și masca rușinea, încercă să adoarmă. Dar somnul, care trebuia să-i aducă uitarea, se lăsa așteptat. Tulburată de dorința ei pentru Phil, se întorcea fără încetare de pe o parte pe cealaltă.

Nervoasă, sfârși prin a-și arunca pătura de pe ea și sări din pat. Poate puțin aer proaspăt o va calma, gândi ea. După ce-și puse grăbită un kimono de mătase albă, ieși în picioarele goale pe balconul camerei ei. Dar, nici contactul rece al dalelor de marmură, nici briza ușoară a nopții nu reușiră să-i răcorească trupul înfierbântat. Era pentru prima oară, de la accidentul îngrozitor al soțului ei, când corpul ei se trezea la viață. Dar mai ales de teama de a se îndrăgosti, cu toate complicațiile care se trag din asta, o neliniștea.

Ce s-ar întâmpla dacă, orbită de sentimentele ei, ar uita de interesele Casei Colville și ar semna un contract dezavantajos? Ce scuză plauzibilă ar putea invoca în fața lui Selwyn?

Și mai exista un risc, de ordin personal de această dată: o relație fără viitor va însemna o mare suferință în momentul despărțirii.

Dar, ridicându-și spre cer o privire întrebătoare, trebui să-și mărturisească faptul că era

deja îndrăgostită, că totul se întâmplase chiar de la prima lor întâlnire...

– Melissa...

Tânăra, care crezuse că e singura care visează sub stele, tresări. Era victima propriei ei imaginații? Vocea gravă și caldă părea totuși reală...

– Melissa, mai auzi ea o dată.

Aplecându-se, tânăra zări în lumina razelor de lună silueta lui Phil, exact sub balconul ei.

– Nici tu nu-ți găsești somnul? o întrebă el încetișor.

După ce își drese emoționată vocea, reuși să îngaime:

– Eu... atmosfera e atât de apăsătoare...

– Mie nu timpul mi-a cauzat insomnii, o întrerupse el. Bunica a picat exact în cel mai nepotrivit moment... Ar fi trebuit să mă aștepți în bibliotecă. N-am lipsit decât câteva minute!

– Dona Carlota merită toate felicitările! Datorită ei nu ne-am pierdut complet capul!

Cu greu reușise Melissa să-și stăpânească tremurul vocii. Dar, din fericire, Phil nu-i putea zări expresia încordată a chipului.

– Melissa... cred că nu vorbești serios?

– Te înșeli, sunt foarte serioasă.

Împotriva oricărei așteptări, Phil izbucni în râs.

– Să presupunem că m-aș afla acum lângă tine. Mă întreb dacă te-ai arăta la fel de categorică...

– Nu-i cazul că iei în calcul această posibilitate, fiindcă ușa mea e închisă cu cheia.

– Ei bine, în acest caz, trebuie să folosesc aceeași cale ca Romeo, rugându-mă la toți sfinții să nu-mi rup gâtul!

– Oh, nu! strigă ea neliniștită, când înțelese că vroia să-și pună în aplicare acest proiect aventuros.

– Te temi pentru viața mea sau pentru reputația ta? o întrebă atunci el ironic.

Fără voia ei, Melissa participa cu plăcere la acest dialog romantic. Simțea că hotărârile ei se clatină și mai știa că va ceda mâine, dacă nu cumva chiar din astă-seară. Și la ce bun să reziste?

Vocea lui Phil se făcu din nou auzită prin întuneric.

– Mai rămâne o ultimă posibilitate: de ce n-ai veni chiar tu să mă întâlnești în grădină! Nu este frig și licuricii zboară în jurul meu, invitându-mă la plimbare și arătându-mi drumul.

După un scurt timp de gândire, învinsă de tentație, Melissa sfârși prin a accepta.

– Imediat mă îmbrac și cobor.

Având grijă să nu se lase așteptată, Melissa își trase la iuțeală pe ea blugii și puse un tricou de bumbac imprimat. După ce-și trecu repede cu pieptenul prin cap și fără să arunce nici o privire în oglindă, ieși din cameră. Spre marea ei surpriză, Phil o aștepta în holul puternic luminat, la piciorul scării. Instinctiv se opri, regretând că nu și-a acordat mai mult timp pentru toaletă și că nu s-a fardat puțin, pentru că Phil o vedea acum în plină lumină. Dar acum era prea târziu; dându-și la o parte cu mâna o șuviță rebelă de păr, coborî spre el.

– Îți apreciez rapiditatea, Melissa, îi șopti el... Ești superbă! adăugă el pe un ton, în mod vizibil sincer, care o liniști imediat asupra înfățișării ei.

Apoi, aplecându-se spre ea, o sărută fugar pe buze înainte de a o lua de mână și a o trage spre grădină. Ametită de simplul contact al mâinii lui, se lăsă dusă, fără să opună cea mai mică rezistență. Cu inima bătând în mod plăcut, anticipa deja această plimbare romantică sub clar de lună, nerăbdătoare de a se simți strânsă în brațe de Phil și abia îndrăznind să-și imagineze restul... Toate reticențele ei dispăruseră fără urmă.

– Dacă am merge până la lac? îi propuse Phil.

– Aveți și un lac?

– Și mai multe mlaștini. Proprietatea e foarte întinsă, să știi! O parte este împădurită și nu arareori întâlnești arbori multiseculari. Quinta das Andorinhas este cunoscută de asemenea și pentru splendida ei plantație de trandafiri...

Își continuară în liniște drumul până la lac. Sub efectul brizei ușoare, suprafața lacului era ușor vălurită și lumina lunii se reflecta sub forma a mii de diamante strălucitoare.

Abia atunci Phil se opri și-i cuprinse talia subțire, atingându-i cu buzele părul mătăsos. Lipită de el, îi putea simți parfumul subtil al trupului și căldura pielii. Încet, Phil îi luă capul în mâini și, mângâindu-i delicat gâtul cu vârful degetelor, o sărută pe gura senzuală.

La contactul trupului lui, Melissa simți că se topește de dorință. După un moment care li se păru la amândoi rupt de realitate, Phil se dădu puțin înapoi și o privi cu nesaț la lumina lunii. Apoi, cu o voce tremurătoare, îi șopti numele:

– Melissa...

În fața ezitării ei, el insistă.

– Nu spune nu, Melissa.

– Totul pare atât de simplu pentru tine, suspină ea.

– Dar e simplu, scumpa mea. Tu mă dorești, așa cum te doresc și eu și nici un obstacol nu se ridică între noi...

Strângând-o din nou cu pasiune la piept, Phil își lipi din nou buzele de ale ei, sărutând-o în neștire. Apoi mâna îi alunecă spre sânii plini pe care îi mângâie plin de voluptate, până când le simți sfârcurile întărindu-se.

– Oh, Melissa... De când te-am văzut, te doresc ca un nebun. Când ai apărut adineaori pe balcon, a fost ca un răspuns la rugămințile mele secrete.

– Eu... nu știam că ești acolo, spuse ea încet.

– Știu, dar destinul mi-a fost favorabil. Sunt foarte fericit că ai acceptat să cobori. O să pleci în curând și nu ne putem permite să risipim puținul timp pe care îl avem la dispoziție.

La ideea apropiatei lor despărțiri, un fior o trecu pe Melissa. Timpul se scurgea atât de repede! Dar nu se hotărâse ea deja, atunci când venise după el în parc?

Când Phil o cuprinse din nou în brațe, se abandonă total acestei lungi îmbrățișări, până își pierdură răsuflarea.

– Melissa, vreau să facem dragoste, aici, imediat.

– Aici?

– Bineînțeles. Este plăcut afară și toată lumea doarme. Poate ți se pare o nebunie, dar la naiba cu rațiunea.

– Nu, Phil, nu înțelegi, încercă ea să-i explice, cu o voce gâtuită. Eu... n-am mai... după accidentul lui Toby... nu sunt sigură că...

– Sstt, scumpa mea! N-ai nici un motiv să te temi, orice s-ar întâmpla. Știu că mă dorești... Lasă-te în seama mea.

Încet, el începu să-i scoată tricoul, fără ca Melissa să-i opună vreo rezistență... ba chiar ea îi descheie lui Phil cămașa, nerăbdătoare să-i simtă căldura pielii. Unul câte unul, veșmintele lor căzură pe pământ.

Fermecat de trupul perfect al Melissei, Phil rămase o clipă în admirație, înainte să îndrăznească s-o atingă. Melissa prinse la rândul ei curaj și începu să-i răspundă la mângâieri.

Se rostogoliră pe iarbă strângându-se în brațe, împinși de aceeași pasiune mistuitoare care-i consuma pe amândoi. Trupurile lor păreau a fi făcute unul pentru altul, ieșind cu naturalețe și plăcere în întâmpinarea dorințelor celuilalt.

Nemaiputându-se stăpâni, Phil pătrunse locul secret și atât de dorit al intimității ei și începură lenta ascensiune spre culmile plăcerii, ondulându-se în același ritm. Amețiți, se prăbușiră apoi unul lângă celălalt, extaziați de senzațiile pe care nu crezuseră că le vor încerca vreodată.

Fericiți, rămaseră mult timp nemișcați și tăcuți pe covorul de verdeață. Li se părea că alunecaseră într-o lume minunată, pe care nu ar mai fi vrut s-o părăsească.

Reușind să-și revină încetul cu încetul din plăcuta moleșeală, Phil o întrebă cu duioșie:

– Ești fericită, scumpa mea?

– Mai mult decât aș putea-o spune prin cuvinte, îi răspunse ea surâzând.

El îi remarcă atunci obrajii ușor îmbujorați. Apoi ridicându-și ochii spre cerul plin de stele, regretă că nu-și poate petrece toată noaptea aici, alături de Melissa. Deși vremea le-ar fi fost favorabilă, n-ar fi fost un lucru înțelept...

Cu inima grea, se hotărî în cele din urmă să se ridice. Urmându-i exemplul, Melissa se sculă și ea și se îmbrăcă la repezeală. Fără a mai întârzia, plecară de pe malul lacului, ținându-se de mână și se îndreptară spre locuința scufundată în tăcere.

Totuși, cineva nu dormea. Victima unei ușoare insomnii, Dona Carlota stătea în fața ferestrei și, din întâmplare, surprinse perechea care revenea cu pași lenți sub clarul de lună.

VI

Moleșită, Melissa căuta să prelungească acea stare intermediară între vis și realitate. La adăpost de lumea exterioară, sub un baldachin de mătase crem, n-avea deloc chef să părăsească căldura patului.

Ce plăcere să te trezești în această cameră mare și frumoasă, rezervată invitaților, cu plafonul boltit și pereții lambrisați. Pe o comodă sculptată fusese așezată o vază plină de nuferi albi și trandafirii roșii, care parfumau încăperea.

Dintr-odată, lăsând tot restul în urmă, imaginea lui Phil apăru în fața ochilor ei, amintindu-i adevărata cauză a acestei minunate stări de bine. Amintirea celor petrecute în ajun o tulbura din nou cu putere.

Dar în curând, parcă pentru a-i strica bucuria, vocea rațiunii se făcu din nou auzită punând accentul mai ales pe natura efemeră a acestei relații. Peste câteva zile va părăsi Portugalia, spunând pentru totdeauna adio lui Phil. Nu greșise angajându-se în această escapadă?

Aruncând pătura de pe ea, luă hotărârea fermă de a ignora viitorul și de a se bucura din plin de prezent. Sigură că s-a gândit bine, intră în baie fredonând veselă.

Lenevind în baia spumoasă și parfumată se gândi și la copiii ei; le va telefona imediat după micul dejun.

Melissa se smulse cu greu din deliciile băii călduțe; își frecționă ușor corpul cu prosopul, apoi îmbrăcă un pantalon din pânză bleumarin și un pulover. Se aranjă cu grijă și, după ce mai aruncă o privire în oglindă, ieși din cameră. La parter, o tânără și frumoasă servitoare pe care n-o mai văzuse până atunci o îndreptă spre salonul mic, unde Phil o aștepta cu o ceașcă de cafea în mână.

Zărind-o, se ridică în întâmpinarea ei și îi luă mâinile.

– Cum ai dormit? o întrebă el zâmbindu-i.

– Foarte bine, mulțumesc, răspunse Melissa cu o politețe mult prea formală, după tot ce se petrecuse între ei.

Invidiind pe ascuns naturalețea cu care se purta Phil, tânăra se căzni să-și ascundă propria tulburare. Nu era momentul să facă mare caz de clipele de intimitate împărțite cu el acum câteva ore, își repetă ea așezându-se la masă. După ce-o invitase să ia loc pe un scaun

sculptat, mângâindu-i în trecere umărul, Phil se așează din nou.

– Avem fructe, chifle calde și cafea, îi explică el, dar dacă preferi un mic dejun în stil englezesc cu ouă, șuncă și ceai...

– Nu, nu. E foarte bine așa, îl întrerupse Melissa.

Pentru a-și ascunde nervozitatea, bău cu încetinitorul mai multe înghițituri de cafea, înainte de a declara cu o falsă dezinvoltură:

– Excelentă! Exact ce-mi trebuie... Sunt nerăbdătoare să vă vizitez pivnițele, Phil. În ciuda cunoștințelor mele teoretice asupra fabricării vinului, îmi lipsește practica, recunoscu ea, ungându-și o jumătate de chiflă cu unt și dulceață.

Deoarece bănuise că Melissa se va simți oarecum jenată, Phil fu surprins s-o regăsească atât de sigură pe ea, după episodul de pe malul lacului. După câte îl lăsase să înțeleagă, nu avusese nici o aventură după accidentul soțului ei, dar acum începuse să se îndoiască de asta, observându-i atitudinea...

Dar ce importanță are! sfârși el prin a-și spune. Multe femei se agățaseră de el în trecut, dorind cu orice preț să continue o legătură, care pentru el nu era decât trecătoare; cel puțin cu

Melissa nu risca asta. Dar, curios, în loc să-l liniștească, acest gând îl întristă.

Se făcuse deja cald când începură să traverseze interminabilele rânduri de viță de vie, legată pe spaliere de fier. Pentru a două oară, Melissa observă cu câtă grijă erau întreținute.

– Acest loc produce un excelent vin roșu. Vinul alb îl obținem din viile plantate ceva mai încolo, îi explică stăpânul domeniului.

– Eu auzisem că cele mai bune vinuri spumoase provin din nordul țării. Cine v-a dat ideea să vă lansați în producerea șampaniei?

– Proprietatea Silva Cunha se bucură de un microclimat ideal în această privință, pe de altă parte, pivnițele noastre au deja o capacitate suficientă pentru o stocare mai îndelungată și m-am gândit deci să încerc... Cred că știi, fără îndoială, că șampania este obținută printr-un proces lent de fermentare naturală, preciză el pentru a fi sigur că a fost înțeles.

În cursul plimbării lor, Phil salută mulți lucrători, spunându-le pe nume și oprindu-se adesea să schimbe câteva vorbe cu câte unul. Uimită de numărul mare al oamenilor care lucrau la tăiatul viei, Melissa sfârși prin a-i cere lămuriri.

– Încerc să țin linia de mijloc, îi explică el. Pentru unele operații sunt obligat să recurg la

mașini, pentru a reuși să rămân la niște prețuri competitive. Din contră, pentru alte treburi nimic nu va înlocui vreodată mâna omului. De-altfel, nu prea e de lucru pe aici și destule familii din regiune muncesc pe domeniul Silva Cunha de mai multe generații; n-ar fi drept să-i las așa dintr-odată, pe drumuri.

Melissa schiță un surâs, aprobându-l imediat.

– Te bănuiam eu că ești legat de tradiție, glumi ea.

– Bineînțeles că sunt și nici nu mi-e rușine că, în fiecare an, aștept cu nerăbdare epoca culesului și mai ales sărbătoarea care o însoțește într-o atmosferă de veselie generală!

Întorcându-se spre Melissa și privind-o intens, el adăugă:

– Nu ți-ai putea lua un mic concediu în septembrie ca să vii la petrecerile date cu această ocazie?

Abia îi ieșiseră cuvintele din gură că Phil se și întrebă ce anume îl împinsese să procedeze astfel. Dar refuzul categoric al tinerei femei puse imediat capăt acestui subiect.

Din instinct, Melissa declinase invitația. Dacă ar reveni în Portugalia, fie că ar reînnoda această relație efemeră, ceea ce ar duce la o nouă separare și mai dureroasă încă, fie că ar găsi o altă femeie lângă Phil, o idee absolut

insuportabilă... mai bine să profite din plin de acest interludiu primăvăratic, știindu-l fără nici un viitor.

Continuându-și drumul în tăcere, ajunseră la pivnițe. În contrast cu exteriorul, înăuntru era foarte răcoare și Melissa fu străbătută de un frison. Din fericire, sfătuită de Phil, își luase cu ea și o vestă. Ajutând-o să se îmbrace cu ea, o atinse ușor, dar și acest simplu contact fu suficient pentru a-i electriza parcă tot trupul.

Cu lux de amănunte, Phil îi descrise toate etapele care se succedau, de la ciorchinele de strugure până la obținerea vinului îmbuteliat. Dar aspectul tehnic o frapă mai puțin pe Melissa, care rămăsese uimită mai ales de dimensiunile pivniței. Pe niște polițe lipite de perete, care se întindeau cât vedeai cu ochii, erau culcate aproape orizontal mii și mii de sticle.

– Nu-mi vine să-mi cred ochilor! exclamă ea cu spontaneitate.

– Adevărat? Nu mă gândeam totuși că vei fi atât de impresionată la vederea unor sticle de vin! glumi el făcând aluzie la meseria ei.

După ce vizitară totul cu de-amănuntul părăsiră viile pentru a se reîntoarce la castel. În această parte a proprietății pe care o străbăteau acum, terenul era mai accidentat și, după ce

trecură printre niște tufe de rododendron roșii și rozalii ajunseră pe o colină plină de mimoze în floare, care te îmbătau cu mirosul lor. De pe această înălțime care domina pădurea se puteau zări impozanta reședință și, ceva mai departe, pe stânga, apele lacului.

Plină de emoție, Melissa își aminti de îmbrățișările pasionate din ajun. Phil se gândea probabil la același lucru, fiindcă îi pronunță numele cu o voce răgușită. O clipă după aceea, ea se aruncă în brațele lui larg deschise pentru a o primi. Lipiți unul de celălalt și plini de înflăcărare, schimbară un lung sărut arzător. Parcă niciodată Melissa nu se simțise strânsă în brațe cu atâta patimă; mâna ei îi mângâie ceafa, apoi coborî de-a lungul spatelui, simțindu-i mușchii prin cămașa fină de bumbac.

În cele din urmă Phil își slăbi strânsoarea, suspinând.

– Oh, Melissa... avem atât de puțin timp.

De ce i-o fi amintit asta? gândi tânăra cu tristețe. În timp ce ea încerca să trăiască din plin momentul, iată că el venea să strice totul printr-o remarcă inutilă. Înciudată, se desprinse de el și începu din nou să meargă.

Surprins de brusca ei schimbare de dispoziție, Phil o atribui bine cunoscutei ciudățenii a femeilor. Totuși Melissa era altfel decât

femeile pe care le cunoscuse până acum; și gândul la iminenta ei plecare îi strica tot cheful. Dacă ar fi putut măcar rămâne în Portugalia câteva săptămâni, în loc de câteva zile.

Conștient însă de excesul lui de sentimentalism, Phil își alungă gândurile negre și o ajunse din urmă pe Melissa. Niciodată până acum nu fusese atât de afectat de o aventură și nu se așteptase să i se întâmple tocmai astăzi. Regreta chiar că o invitase să mai revină în Portugalia. Mai bine o ruptură netă decât o relație fără un deznodământ.

Așezată în fotoliul ei de pe terasă, Dona Carlota îi zări venind pe cei doi tineri. Pe o măsuță așezată lângă ea, trona o sticlă de vin alb, pusă la rece într-o frapieră cizelată cu finețe.

Când se apropiară mai mult, îl atenționă pe nepotul ei, agitând un clopoțel din porțelan. Aproape imediat, tânăra care o condusese pe Melissa în acea dimineață până în salon, apăru și primi câteva instrucțiuni de la bătrâna doamnă. Puțin după aceea reveni cu o tavă cu încă două pahare.

La invitația Donei Carlota, Melissa se așeză pe un scaun de grădină în timp ce Phil le umplea paharele.

– Ei bine! cu ce impresie ați rămas în urma vizitei? o întrebă Dona Carlota.

– O excelentă impresie, Seniora, răspunse Melissa politicoasă.

– Felipe calcă cu succes pe urmele tatălui său, admise ea. Regret însă că șeful unei atât de vechi familii portugheze poartă un nume străin. Dar, trebuie să recunosc că Felipe este un veritabil portughez.

Phil și bunica sa schimbară în acel moment o privire cu subînțeles, al cărei sens Melissa nu reuși să-l descifreze.

– O duc pe Melissa la Pena în această după-amiază, interveni el imediat. Vom prânzi pe drum la Palatul Seteais.

Bunica își strânse buzele, în mod vizibil nemulțumită.

– Manuel m-a informat că nu veți lua aici prânzul și am fost foarte surprinsă! Dar orice ar fi, îți cer să nu vă întoarceți târziu, Felipe. Am invitat câțiva prieteni la cină, astă-seară.

– Prieteni? repetă Phil, contrariat. Ce prieteni?

După ce-i enumeră vreo șase nume, el reluă:

– Aș fi dorit să vorbești întâi cu mine, bunico! Știi că nu voiam să primesc lume în acest week-end...

Cu ochii scânteind de mânie, Dona Carlota îl întrerupse.

– Nu e vorba să primești „lume", Felipe, ci doar de câțiva „prieteni". Dealtfel, nu m-am gândit să-ți cer aprobarea ca să fac două sau trei invitații.

Apoi, întorcându-se spre Melissa, adăugă pe un ton tăios:

– Contez pe dumneavoastră, doamnă Colville, pentru a-l aduce la timp înapoi pe Felipe. Nepotul meu e foarte distrat, câteodată.

– Ce curios, seniora Carlota. Dimpotrivă, Phil mi-a făcut impresia că este o persoană foarte atentă!

Această remarcă imprudentă îi atrase o privire dezaprobatoare din partea bătrânei doamne și una amuzată din partea lui Phil.

După ce-și termină paharul cu vin, Melissa urcă grăbită în camera ei pentru a se schimba. Alese o rochie bleu cu picățele, își reîmprospătă machiajul și coborî la mașină. După mai mulți kilometri străbătuți în tăcere, își făcu curaj și-l întrebă pe Phil cărui fapt se datorează comportamentul ostil al bunicii lui.

– Ea aparține altei lumi, se scuză el, și încearcă să înoate împotriva curentului. A acceptat cu multă greutate căsătoria surorilor mele cu niște americani, gândindu-se că va urma o nouă generație care nu va avea în vine decât 25% sânge portughez. Se teme acum că unicul ei

nepot va lua același drum. Vezi, pentru ea, cel mai important lucru e să mă căsătoresc cu o portugheză.

– Și tu ce părere ai? îl întrebă ea, după o scurtă ezitare.

– Căsătoria nu figurează momentan în planurile mele. Presupun că datorez familiei mele un moștenitor, dar am destule responsabilități pe cap în momentul de față, ca să-mi mai asum una suplimentară!

– Asta e părerea ta despre căsătorie?

– Cred că expun părerea tuturor bărbaților de vârsta mea, se apără el. Bineînțeles, se întâmplă câteodată ca această responsabilitate să cadă pe umerii femeii...

– Ce vederi înguste! strigă ea indignată. Se pare că privești viața conjugală ca pe o povară!

– Sunt lipsit de romantism, nu-i așa? Să știi că noi portughezii, sau cel puțin marii proprietari, așa ca mine, suntem preocupați numai de partea practică a problemei: ne căsătorim în primul rând pentru a ne asigura descendența.

– Îmi imaginez atunci că, în aceste condiții, orice femeie apărută la momentul potrivit vă convine, replică Melissa cu un ton plin de dispreț.

– Nu, te înșeli. Procesul de selecție e lung și delicat. Bunica nu încetează să-mi tot prezinte posibile candidate.

– Cum? O lași să-ți aleagă nevasta? se indignă ea, profund revoltată de această idee.

– Categoric nu, se împotrivi Phil cu vehemență... dar, adăugă el imediat, dacă din întâmplare vom cădea de acord asupra aceleiași persoane, asta ar ușura mult lucrurile... mai ales că vom locui împreună.

După această mărturisire, lăsă să-i scape un suspin adânc și Melissa nu mai insistă asupra subiectului. Fără să înțeleagă prea bine de ce, se simțea rănită. Totuși, această discuție nu avea nici o legătură cu aventura lor... și în câteva zile, Philip Maxwell nu va fi decât o minunată amintire a sejurului ei din Portugalia. Atunci, de ce să pună la inimă vorbele lui?

Fațada elegantă a palatului Seteais ascundea un interior somptuos. Aruncând o privire circulară holului, decorat cu superbe tapiserii de epocă și cu alte antichități, Melissa exclamă încântată:

– Locul ăsta seamănă mai mult cu o galerie de artă decât cu un hotel.

– Așteaptă să vezi și restul! replică el pe un ton promițător.

– De când datează construcția?

– Din secolul al XVIII-lea cred. Acest palat a fost comandat de un olandez care făcuse avere de pe urma comerțului cu pietre prețioase. De

când a fost transformat în hotel, a găzduit o mulțime de celebrități!

– În acest caz, vor accepta să servească doi necunoscuți ca noi?

– Fără a fi celebră, Melissa, ești departe de a te pierde în anonimat! Eu personal te consider unică!

– Și pentru mine tu ești unic, Phil! îi mărturisi ea cu simplitate.

– Deci suntem nespus de potriviți! făcu el, amuzat.

Potriviți pentru o scurtă aventură... continuă Melissa în gând. Ce păcat că ea nu putea să privească lucrurile cu aceeași ușurință ca și el. Aici era diferența esențială între cele două sexe: bărbații puteau să treacă de la o legătură la alta fără să se implice emoțional, fără să sufere, în timp ce cea mai mare parte a femeilor, ca ea...

Fără îndoială că suspinase, fiindcă Phil se interesă imediat.

– Nu-ți place locul? Îl găsești prea pretențios, prea rece?

– Oh, nu! Deloc. Este într-adevăr perfect...

Din toate punctele de vedere era impecabil: aranjamentul meselor și al florilor, calitatea serviciului, gustul numeroaselor feluri...

Cerul era acum complet degajat de norii dimineții și, în timp ce rula pe drumul îngust și

sinuos, Phil remarcă faptul că aleseseră momentul ideal pentru a se duce la Pena. Și avea dreptate fiindcă, atunci când ajunseră la castel, putură admira întreaga priveliște care li se oferea asupra regiunii. Spre nord se puteau zări ruinele unui vechi castel maur de pe o colină învecinată; în vârful unui masiv muntos se ridica semeț palatul Cruz Alta; la picioarele lor se întindea vechea cetate Sintra. Priveliștea era deosebit de clară, putându-se distinge estuarul fluviului Tag, dacă priveai în direcția Lisabonei. Indicându-i cu degetul înspre sud, Phil îi arătă acoperișurile de la Quinta das Andorinhas și viile din apropierea ei, care ocupau un teren imens. Apoi vizitară palatul, căruia Phil îi făcu un amplu istoric.

– Ce-ai zice să locuiești aici, departe de lume?

– Totul depinde de persoana care m-ar însoți, răspunse Melissa fără ocol.

– Eu cunosc pe cineva! spuse el vesel, înainte de a porni din nou la drum.

Da, să trăiești în acest castel cu Phil, să trăiești oriunde cu el... gândi Melissa visătoare, urmându-l prin parc. Ajunseră la mașină când Phil se opri și o cuprinse în brațe. Strângând-o la piept, îi șopti la ureche:

– Noaptea a fost minunată, Melissa...

– Oh, Phil...

Își întinse fața spre el și sărutarea pe care o primi, dulce și senzuală totodată, o făcu să amețească. O lăsă, plin de regrete.

– Și nu va fi singura... îi promise el, aruncându-i o privire tandră.

– Cât o fi ceasul? se interesă ea pentru a-și ascunde tulburarea... Bunica ta ne așteaptă la ora șase și jumătate, nu uita asta.

– Ai dreptate, îi declară el după ce-și consultă ceasul, trebuie să pornim imediat la drum.

Întorcându-se la Quinta, găsiră întreaga casă în picioare, pregătindu-se pentru recepție. În mod evident nu era vorba de o simplă petrecere între prieteni, după cum pretinsese Dona Carlota; Melissa își părăsi în grabă tovarășul în hol. Vroia să facă o baie înainte să dea ochii cu invitații. Dorea să pară proaspătă și odihnită ca să poată rivaliza în frumusețe cu celelalte femei. De fapt căuta să-i ia ochii lui Phil, ca să-l facă să uite de prezența celorlalte invitate.

După o ultimă privire critică în oglindă, se declară satisfăcută. Această rochie din tafta neagră îi punea în valoare silueta perfectă.

Pătrunzând câteva minute mai târziu în salonul imens, văzu după expresia lui Phil, că-și atinsese scopul. Mai observă că era nespus de atrăgător în smokingul negru, cu ochii lui de

culoare închisă, care te ţineau la distanţă dar te şi fermecau.

Cerându-şi scuze de la cele două, trei persoane cu care se întreţinea, îi ieşi în întâmpinare.

– Eşti foarte frumoasă, o complimentă el. Apoi, cu o voce joasă, continuă: Nu e drept să mă chinuieşti aşa, Melissa... Toată seara va trebui să-mi îndeplinesc rolul meu de stăpân al casei şi să pretind că mă interesez de fiecare în parte, când, în fond, nu mă voi gândi decât la un singur lucru: să te strâng în braţele mele într-un pat moale şi răcoros...

– Nici nu mi-ar fi trecut prin minte aşa ceva! afirmă ea ipocrită.

– Îndrăzneşte să repeţi asta privindu-mă drept în ochi.

Cu obrajii uşor îmbujoraţi, Melissa îşi întoarse privirea. Luând-o atunci de braţ, el o conduse spre mijlocul încăperii.

– Să te prezint primilor sosiţi.

Toţi aparţineau aceleiaşi familii: o pereche, însoţită de sora geamănă a soţiei şi de fiica lor.

Alăturându-se micului lor grup, Dona Carlota se adresă nepotului ei, catadicsind să vorbească în englezeşte din cauza Melissei.

– Josepha este interesată de procedeul folosit pentru fabricarea şampaniei, Felipe, şi i-am

promis că o s-o duci să viziteze pivnițele noastre.

– Bineînțeles! răspunse acesta cu o politețe lipsită de orice entuziasm.

Când, o clipă mai târziu, Melissa și Phil rămaseră singuri, ea nu se putu împiedica să-i ceară amănunte asupra familiei Carreiro și mai ales despre fiica lor Josepha. Chipul lui Phil se destinse într-un surâs larg.

– Deci n-ai ghicit încă? În ochii bunicii, Josepha prezintă toate calitățile necesare unei viitoare soții: o stare bună a sănătății, un fizic acceptabil, o educație solidă și... perspectiva unei excelente dote, deoarece familia posedă vaste plantații de măslini și citrice.

– Atunci, grăbește-te să nu pierzi ocazia, înainte ca un alt pretendent să ți-o sufle pe Josepha și averea ei considerabilă!

Phil izbucni de data asta în râs.

– Dacă este adevărat, după cum spune Oscar Wilde, că toate femeile, îmbătrânind, încep să semene cu mama lor, îmi pot imagina cum voi arăta peste vreo douăzeci de ani însurat cu replica fidelă a Donei Isabelle!

– Constat cu satisfacție că nu ești un vânător de zestre, glumi Melissa.

În acea clipă se anunță că masa e servită și cum așezarea comesenilor fusese gândită cu

grijă de Dona Carlota, se treziră despărțiți. În timp ce Felipe fusese așezat în mod cu totul „întâmplător" lângă Josepha, Melissa se găsi plasată alături de seniorul Baltazar, căruia îi fusese deja prezentată.

Acest bărbat de vreo cincizeci de ani, cu tâmplele argintii, se dovedi o companie agreabilă. Exprimându-se într-o engleză corectă, deși cu un accent destul de pronunțat, îi explică că este proprietarul a mai multe hoteluri și o chestionă pe tânăra femeie asupra vizitei ei în Portugalia. Ar fi fericit să-i ofere ospitalitatea într-unul din hotelurile lui, o asigură el...

Când trecură în salon pentru cafea și băuturi, Phil se grăbi să se alăture Melissei.

– Te-am observat în tot timpul mesei, îi declară el. Păreai foarte interesată de conversația cu Carlos Baltazar! Nu te încrede în el: e la o vârstă periculoasă...

Așezat între Josepha și o vecină la fel de politicoasă, cina fusese un adevărat calvar pentru Phil... Iar Melissa, ușor amețită de vin, se simțea deosebit de veselă.

– Îmi place să trăiesc periculos! îi lansă ea cu subînțeles.

Cucerit de buna dispoziție a Melissei, Phil începu și el să glumească. Amândoi râdeau din

toată inima, când tânăra surprinse privirea mânioasă a Donei Carlota.

– Bunica ta pare să dezaprobe veselia noastră, îi șopti ea lui Phil. Poate dorește să ne separăm?

– Categoric nu. Ești doar invitata noastră... o relație de afaceri foarte importantă, sublinie el cu umor, și e foarte natural să-ți acord cea mai mare atenție.

Melissa nu-i răspunse nimic.

– Nu te neliniști, reluă Phil. Bunica e pur și simplu supărată fiindcă mica ei stratagemă nu i-a reușit...

Întrerupându-le discuția, Carlos Baltazar și seniorul Gomez li se alăturară. Dar, absorbită de propriile ei gânduri, Melissa nu le urmări conversația.

Deci Dona Carlota organizase această serată doar pentru a-i apropia pe Felipe și Josepha. Că se uita urât la ea acum fiindcă îi stricase socotelile prin simpla ei prezență, Melissa o înțelegea. Dar atitudinea ostilă a bătrânei nu data doar din această seară. De la sosirea ei la Quinta das Andorinhas, simțise o oarecare animozitate din partea Donei Carlota. Era ea atât de perspicace încât ghicise că această străină se îndrăgostise de nepotul ei? Dacă așa stăteau lucrurile, putea s-o asigure că libertatea

lui Phil nu era cu nimic amenințată, că legătura lor nu era nimic mai mult decât o aventură trecătoare de vacanță...

Conștientă în mod vag că se vorbea despre ea, Melissa făcu un efort să urmărească conversația celor trei bărbați.

– Puteți avea încredere în Melissa, tocmai spunea Phil adresându-se seniorului Baltazar, posedă un gust foarte sigur... în toate domeniile.

VII

După plecarea ultimilor invitați, Melissa îi salută pe Phil și bunica lui și urcă în camera ei. Închizând ușa în urma ei, omise cu bunăștiință s-o încuie. Fiind convinsă că Phil va veni după ea un pic mai târziu, nu vroia să se prefacă surprinsă. Într-o relație atât de efemeră ca a lor, trebuiau să joace cu cărțile pe masă...

Era totuși ceva care va rămâne secretul ei. Cu orice preț trebuia să-și ascundă sentimentele și să pretindă că privește cu ușurință această aventură, la fel ca și el. Nu avea dreptul să se arate tandră sau sentimentală, fiindcă risca să distrugă și legătura fragilă care-i unea pentru moment.

După câteva momente care-i părură o eternitate, auzi câteva bătăi în ușa ei. Compunându-și o figură zâmbitoare, în ciuda profundei ei dezamăgiri, se duse să-i deschidă lui Phil. Imediat o cuprinse în brațele lui puternice și protectoare, suspinând.

– Credeam că bunica n-o să se mai ducă niciodată la culcare. Ca de fiecare dată dealtfel, nu s-a putut împiedica să comenteze în amănunt toată serata!... Ardeam de nerăbdare să te strâng în brațe, Melissa...

După ce schimbă cu Phil câteva lungi sărutări pătimașe, tânăra se agăță cu putere de gâtul lui și cu curajul disperării, începu:

– Phil...

Cuvintele rămaseră însă nerostite... nu se simțea capabilă să continue. Mai bine să tacă decât să riște să-și mărturisească dragostea.

– Ce e, scumpa mea? se interesă el în șoaptă.

Dar cum ea se lipise și mai tare de pieptul lui, fără să-i răspundă, crezu doar că e cuprinsă, ca și el, de aceeași dorință nestăpânită.

În noaptea precedentă, pe marginea lacului, nu i se păruse timidă, când se abandonase îmbrățișării lui. Totuși, acum, îi remarcă nervozitatea când degetele lui nerăbdătoare începeau să-i desfacă fundele cămășii de noapte. Rehunță atunci și începu să-i mângâie cu tandrețe părul, încercând s-o liniștească.

Așteptă s-o simtă din nou calmă și încrezătoare, ca să continue s-o dezbrace. În curând cămașa din saten roz căzu la picioarele ei și Melissa rămase goală în fața lui.

– Cât ești de frumoasă! murmură el admirativ.

Cedând dintr-odată propriei ei dorințe, Melissa începu să-l dezbrace la rândul ei. Bătăile accelerate ale inimii ei îi răsunau în urechi, în timp ce descheia cu îndemânare nasturii cămășii lui Phil. Când termină, Phil o ridică fără nici un efort în brațe și o așeză cu delicatețe pe pat.

Îngenunchind lângă ea, începu să-i admire trupul perfect. Simțindu-se încurcată de a fi obiectul unei asemenea atenții, Melissa întinse mâna în direcția veiozei, dar el o reținu.

– Nu, scumpa mea, nu stinge lumina, o rugă el. Ieri nu te-am putut zări decât la lumina lunii. În seara asta vreau să te pot admira după pofta inimii.

Aplecându-se spre ea, lăsă buzele să-i rătăcească pe sânii frumos arcuiți.

– Phil... oh, Phil! gemu ea.

– Da, știu, scumpa mea... Avem o noapte lungă în fața noastră și îți promit că n-o vei putea da uitării așa repede...

Și lui, cât timp îi va trebui s-o uite? O va înlocui imediat ce ea va părăsi Lisabona...

Phil o mângâie încet și în curând, gesturi mult mai precise șterseră oricare alt gând din mintea Melissei. Așteptarea deveni insuportabilă.

Melissa respira din ce în ce mai repede. Simțindu-l perfect stăpân pe el, îi admira cu ochii pe jumătate închiși grația felină, în timp ce el îi provoca o delicioasă voluptate care-i parcurgea tot trupul, cu spasme lente și profunde. Stăpânită de dorință, Melissa dădu uitării restul lumii.

Îl iubesc pe Phil! Nu, nu trebuia să i-o mărturisească! Trebuia doar să se bucure de acest minunat secret, ținând la distanță perspectiva dureroasă a unei iminente despărțiri.

Fără să ezite, Melissa i se dărui, încercată de dorința sfâșietoare de a fi pentru totdeauna femeia lui. În acel moment începu pentru ei o nouă și vertiginoasă ascensiune, până la o plăcere absolută.

Cu o voce voalată, Melissa îl chemă încet pe Phil și acesta, răspunzându-i, îi pronunță cu duioșie numele, înainte de a se scufunda într-un nou val de plăcere. Copleșiți, rămaseră apoi clipe îndelungate nemișcați, unul în brațele celuilalt.

Îndrăznind să deschidă în cele din urmă ochii, Melissa îndreptă asupra iubitului ei privirea tandră a unei femei pe deplin satisfăcute, contemplându-i chipul frumos, buzele pline și pleoapele închise, mărginite de niște gene negre și dese. Avea un aer atât de senin și părea atât

de puțin afectat de scurgerea timpului... puținul timp care le mai rămăsese! Câte zile, exact? Ea trebuia să decidă asta...

Data plecării ei nu fusese încă stabilită. Dar, dată fiind starea avansată a negocierilor, patruzeci și opt de ore erau suficiente pentru a regla ultimele detalii. Cerând să-l întâlnească pe avocatul lui Phil pentru a discuta termenii preciși ai contractului, ar mai putea câștiga o jumătate de zi la Lisabona. Alt motiv ca să-și prelungească sejurul în Portugalia nu mai reușise să găsească. Și, dintr-odată, implacabila realitate îi apăru în mod clar: cel mai târziu miercuri va trebui să plece în Anglia și să-i zică adio pentru totdeauna lui Phil. Cuprinsă de panică, începu să tremure.

Pe jumătate adormit, Phil o strânse în brațe șoptindu-i cuvinte de dragoste.

Oarecum liniștită, simțindu-se în siguranță așa cum stătea lipită de trupul puternic, Melissa adormi în curând, iar Phil nu întârzie să cadă și el într-un somn profund.

Când se trezi, primele raze ale soarelui de dimineață se strecurau deja în camera ei. Încă amețită de somn, simți că cineva o privește. Sprijinit într-un cot, Phil aștepta răbdător ca ea să deschidă ochii. Îi atinse ușor buzele cu vârful degetului, pronunțând câteva cuvinte în portugheză.

Melissa tresări și mormăi:

– Ce-ai spus?... Nu înțeleg nimic.

– Păcat! o tachină el.

– Vreau să știu! insistă ea cu o voce rugătoare.

– Îți plac complimentele așa de dimineață? continuă el cu o sclipire jucăușă în ochi.

Deja trupul lui o acoperise.

– Phil... Trebuie să pleci, îi aminti ea simțindu-i dorința.

– Să plec? repetă el, neîncrezător. Abia e ora șase dimineața!

– Exact! servitorii se vor scula în curând și...

Nu îndrăzni să-i mărturisească faptul că se gândea în special la Dona Carlota. Dacă ar descoperi legătura lor, bătrâna doamnă ar începe s-o disprețuiască.

– Și?

Cum Melissa nu-i răspundea, Phil aruncă deodată cearșaful de pe ea și începu să-i mângâie pântecul, apoi sânii, îi atinse cu un sărut fugar buzele apoi coborî spre talia fină, făcând să se nască în ea dorința de nestăvilit.

Uitându-și obiecțiile și neputând să mai rămână pasivă mult timp, Melissa îl mângâie la rândul ei, simțindu-se din nou tulburată de atingerea acestui corp viril.

Mulțumit s-o vadă în fine ieșită din rezerva ei, el se abandonă câteva clipe mângâierilor.

Totuși, farmecul tinerei femei nu se rezuma doar la simpla plăcere fizică pe care reușea s-o stârnească în el, ca nimeni alta. În mod confuz, Phil simțea că ea exercita asupra lui o putere misterioasă, care crea în el o sete nouă și greu de potolit!

Încântată, Melissa observă că trupul lui Phil tremura acum de o dorință pe care nu mai reușea să și-o stăpânească. Nemaiținând seama de nimic, îl atrase spre ea, luând inițiativa acestor noi clipe de dragoste, o adevărată beție a simțurilor.

În timp ce, puțin mai târziu, își luau micul dejun, Phil îi sugeră:

– Am putea pleca azi liniștiți la Lisabona, oprindu-ne pe drum la Queluz.

Trebuie să-i pomenesc de intenția mea de a părăsi miercuri Portugalia, altfel cine știe ce program îmi mai face, își repetă încă o dată Melissa.

– Phil... începu ea, pe un ton șovăitor.

– Ideea mea nu-ți place?

– Ba da... bineînțeles!

După o asemenea noapte, nu găsi curajul să-i facă cunoscută hotărârea ei. Momentul părea rău ales... în timp ce în oraș, în biroul lui, se va simți mai sigură pe ea pentru a-i aminti că era vorba în primul rând de un voiaj de afaceri și

că „afacerile“ fiind terminate, se va întoarce la Londra.

– Și ce e interesant de văzut la Queluz? îl întrebă ea, prefăcându-se curioasă.

– Un palat celebru, în cel mai pur stil rococo. Construit în secolul al XVIII-lea de doi arhitecți, dintre care unul francez; se spune că a fost inspirat de faimosul palat de la Versailles... Vechile bucătării au fost de curând transformate într-un excelent restaurant.

*
* *

Când Melissa își luă rămas bun de la Dona Carlota, spre sfârșitul dimineții, aceasta afișă o politețe mai mult rece, neexprimându-și în nici un fel dorința de a o mai revedea la Quinta das Andorinhas. N-ai motive de îngrijorare, gândi Melissa, n-o să mai revin niciodată aici.

Totuși, trecând de poarta înaltă a proprietății, tânăra nu se putu împiedica să se întoarcă și, aruncând o ultimă privire asupra somptuoasei locuințe, simți o ușoară împunsătură în inimă...

*
* *

În vechiul palat regal, vizitară o serie de încăperi bogat decorate cu marmură și oglinzi, terminând cu grandioasa sală a tronului, cu

plafonul pictat, susținut de impozantele cariatide și luminat de magnifice lustre de cristal.

După o delicioasă masă servită la restaurantul din vecinătate, Phil o conduse în grădinile imense concepute în stil francez, cu arbuști tunși în fiecare primăvară, o mulțimea de flori de toate culorile și bazine ornamentale. Ținându-se de mână, se plimbară evocând istoria reginei Carlota Joaquina și toate scandalurile provocate de comportarea ei, ajungând până la oribilul complot îndreptat împotriva soțului ei.

În trecere pe sub niște portocali, Phil îi culese o fructă pe care o descoji imediat.

– Deschide gura, îi ceru el Melissei, gata să-i ofere o felie.

– Este pentru prima oară când mănânc portocală, la mai puțin de un minut după ce a fost culeasă, se bucură tânăra... E o adevărată plăcere, Phil.

Mâncară împreună toată portocala, apoi Phil o cuprinse din nou în brațe și o sărută cu pasiune.

– Vom petrece noaptea viitoare la mine, decise el, când se îndură în cele din urmă să-i dea drumul din îmbrățișare.

– Nu! se apără ea instinctiv.

– De ce nu? se miră Phil.

Incapabilă să-i explice sentimentele ei confuze, Melissa se mulțumi să precizeze.

– Nu toată noaptea, Phil.

Ridicând ușor din umeri, acesta închise subiectul și se îndreptară în tăcere spre mașină.

Circulația era aglomerată în această seară de duminică, dar cunoscând perfect orașul, Phil reuși să evite mai multe străzi blocate de mașini. Apartamentul lui era situat pe o străduță liniștită din partea veche a orașului. Fațadele caselor, vechi dar încă elegante, erau prevăzute cu balcoane din fier forjat.

– Nu locuiesc decât la al doilea etaj, îi spuse el, luând-o pe scară.

Intrarea în locuință era modestă, dar odată ajunsă în salon, Melissa nu-și putu reține un strigăt de admirație: în fața ei un geam imens îți oferea o priveliște minunată asupra orașului, cu estuarul fluviului Tag în prim plan și cu colinele servind ca un fundal în depărtări.

– Este nemaipomenit! strigă ea. Trebuie să fie minunat să te poți bucura zilnic de o asemenea priveliște, doar uitându-te pur și simplu pe fereastră ta!

– Lisabona, ale cărei străduțe întortocheate le-ai descoperit singură, se întinde acum la picioarele tale, Prințesă! declară el cu solemnitate. Am pregătit un program grozav pentru

toată săptămâna, în care îți mai rezerv încă multe surprize.

De data asta trebuia să-i mărturisească adevărul și Melissa se lansă cu curaj.

– Phil...

– De ce dintr-odată acest aer sumbru, scumpa mea?

– Ei bine... mă gândesc că mâine vom termina cu negocierile, sau cel mai târziu marți. Și atunci m-am decis să plec miercuri, cu primul avion.

Phil o privea consternat.

– Imposibil, Melissa. Nu așa devreme!

– Am venit aici într-o călătorie de afaceri, îi aminti ea cu o voce slabă. Imediat ce contractul va fi redactat, nu mai am nici o scuză să-mi prelungesc șederea.

Fixând-o cu privirea neîncrezătoare, o luă de umeri.

– Și eu nu sunt o scuză valabilă, Melissa?

– Phil, am petrecut clipe minunate împreună, nu neg asta, și ne mai rămâne puțin timp... până miercuri. Dar nu-mi mai pot întârzia mult plecarea, inventând un pretext oarecare: aș avea impresia că trișez, mă înțelegi, nu?

– Nu, Melissa, nu te înțeleg; poziția pe care o ai în cadrul firmei nu te obligă să dai socoteală pentru fiecare minut petrecut într-o călătorie de afaceri.

– Nu e vorba numai de asta!

– Dar atunci... despre ce? se interesă el tăios.

Te iubesc, Phil, și cu cât stau mai mult în Portugalia, cu atât mai grea mi se va părea despărțirea... Iată adevăratul motiv al acestei plecări precipitate, gândi Melissa, hotărâtă să nu-și dezvăluie sentimentele.

– Pe o relație temporară de afaceri s-a grefat o efemeră aventură sentimentală, începu ea cu o voce nehotărâtă.

Dar, lăsându-se purtat de mânie, Phil o întrerupse.

– Chiar crezi că cele două trebuie neapărat legate? Melissa Colville, ești doar o femeie de afaceri cu inima de gheață?

Profund rănită de aceste cuvinte categorice, Melissa închise ochii și rămase câteva clipe tăcută, înainte să spună cu o voce sugrumată:

– Te rog oprește-te, Phil. Urăsc certurile.

– Și crezi că pe mine mă amuză? îi spuse el pe un ton agresiv.

Apoi, dintr-odată îmblânzit, îi mărturisi:

– Toată ziua am așteptat cu nerăbdare momentul când vom fi singuri. Hai să nu-l stricăm, vrei?

– Oh, Phil...

Se aruncă în brațele lui și începu să plângă. Strângând-o la piept, îi mângâie ușor părul cu

un gest liniștitor. Când simți în cele din urmă că s-a potolit, începu s-o dezbrace încet, iar Melissa înțelese imediat că și ea se gândise numai la asta.

Rămaseră repede goi și, după o scurtă îmbrățișare se rostogoliră pe covorul plușat. Din nou unirea lor fu perfectă și atinseră în curând culmile unei plăceri violente.

– Oh, Melissa... scumpo, șopti Phil cu o voce topită de dragoste care o tulbură nespus.

Mult timp după aceea, revenind la realitate, Phil se hazardă să abordeze din nou problema plecării.

– Nu poți pleca miercuri, Melissa.

– Trebuie, totuși!

El scutură din cap.

– Nu... Mai rămâi o săptămână, sau cel puțin câteva zile... te rog.

– Imposibil, spuse ea fără pic de convingere.

Simțind că-i slăbește voința, Phil profită pentru a-i aminti cu viclenie:

– N-ai spus tu că Pauline, parcă așa se numește cumnata ta, se bucură nespus să-i îngrijească singură pe copii și că ei, la rândul lor, o adoră pe mătușa lor? Fă-le această plăcere, Melissa. Apoi, cum ea nu-i răspundea nimic, continuă plin de entuziasm:Iar în ceea ce ne privește, scumpa mea, am o idee fantastică.

Familia mea posedă o vilă pe coasta oceanului, într-un loc sălbatic şi magnific totodată. Ce-ai zice să petrecem acolo câteva zile?... Am putea pleca marţi după masă, de exemplu...

– Phil...

Cu un gest iute, îi acoperi gura cu mâna, împiedicând-o să vorbească, şi continuă cu descrierea locurilor de vis.

Să trăiască câteva zile încântătoare într-un mic paradis terestru, singură cu Phil, departe de restul lumii, era ceva prea tentant ca să poată refuza.

– Doar o zi sau două, începu ea timidă.

– Dacă e tot ce-mi poţi acorda, suspină Phil. Venim înapoi când doreşti.

Ascunzându-şi bucuria, Melissa se prefăcu că se mai gândeşte, înainte de a spune:

– Ne întoarcem la Lisabona vineri, ca să am timp să fac şi câteva cumpărături. Şi o să iau avionul sâmbătă dimineaţa.

– Bravo! strigă Phil, încântat.

Aceste câteva zile în plus îl vor ajuta să se pregătească pentru despărţirea lor apropiată, s-o cunoască mai bine pe această tânără ca să reuşească să şi-o scoată din minte... Oricum, sâmbătă era încă departe!

VIII

Vila familiei, o veche casă de pescari ridicată pe o stâncă care străjuia plaja în formă de semilună, plăcu imediat Melissei.

Ajunseseră de la Lisabona în seara zilei precedente, aducând cu ei provizii pentru mai multe zile. Pe drum, Phil oprise chiar într-un sat de pe coastă pentru a cumpăra peşte proaspăt. Şi, pentru prima oară, pregătind împreună o cină simplă dar rafinată, păruseră doi oameni căsătoriţi. La sugestia lui Phil, Melissa pregătise un file de peşte, garnisit cu migdale, încredinţându-i tovarăşului ei prepararea salatei de cruditäţi.

După cină, Phil sugerase o plimbare nocturnă şi coborâseră până la plajă pe o scară de lemn. Dar drumul lor nu dură mult timp. Făcând o pauză pentru a schimba un sărut, reînteţiseră flacăra pasiunii lor niciodată stinse, şi sfârşiră prin a se trânti pe nisipul călduţ încă.

Aici, Melissa își regăsise sentimentul de libertate și profundă bucurie pe care îl încercase la Quinta, în timpul primei lor nopți de dragoste, petrecută sub clar de lună... Phil și ea se iubiră îndelung, până când răcoarea primelor ore ale dimineții îi alungase din culcușul lor natural.

Trezindu-se într-un pat acoperit cu plasă, câteva ore mai târziu, tânăra constată spre marea ei disperare, că era trecut de ora zece.

– Ce rușine să-ți pierzi astfel timpul într-o dimineață atât de frumoasă! exclamase ea, pregătindu-se să sară din pat.

– Cunosc eu un excelent mijloc de a-ți ocupa acest prețios timp, îi răspunsese el malițios, trăgând-o înapoi de mână.

După câteva proteste slabe, Melissa cedase repede și trăiră din nou minunate clipe de dragoste...

Se făcuse deja ora prânzului când se hotărâră să se scalde în ocean, după ce înghițiseră un mic dejun consistent. Melissa purta un seducător și minuscul costum galben de baie, cumpărat de la Lisabona special pentru această ocazie.

În timp ce Phil, lungit pe spate cu ochii închiși, se usca la soare, Melissa nu-și putea desprinde ochii de pe acest corp superb, deja bronzat. Simțindu-se fără îndoială privit, el se

ridică, sprijinindu-se într-un cot; surprinsă, Melissa îi puse prima întrebare care îi trecuse prin minte.

– Și după masă ce facem?

Văzându-l mirat, Melissa înțelese că n-avea intenția să se miște de acolo.

– Aș dori să profit de această călătorie ca să descopăr cât mai mut posibil din țara ta.

– Dorințele tale sunt ordine pentru mine, Melissa. Am putea mânca undeva pe drum și să revenim aici ca să ne scăldăm la miezul nopții. Ce părere ai?

– Batem palma, seniore, glumi ea veselă.

După câteva clipe de gândire, Phil se hotărî s-o ducă să viziteze imensa mânăstire și palatul de la Mafra. Pe drumul de întoarcere, se opriră într-un sat, exact la timp pentru a asista la sosirea pescarilor. Își trăgeau ambarcațiunile pe plajă cu ajutorul atelajelor la care erau înhămați boi.

– Ce spectacol încântător! exclamă Melissa.

– Încântător pentru noi, observă el cu înțelepciune. Dar nu trebuie uitat că acești oameni duc o viață aspră, periculoasă.

Regretându-și imediat remarca pripită, Melissa privi toate acele femei îmbrăcate în negru și adunate pe țărmul apei pentru a-și primi

soții. Într-o zi, poate, ele vor aștepta în zadar întoarcerea unui bărbat, înghițit de apele mării.

Pradă unei dulci melancolii, îl urmă pe Phil în tăcere până la restaurant. Localul era modest, dar de o curățenie impecabilă, observă ea. Imediat, o fată surâzătoare, îi conduse la o masă și le aduse o sticlă de vin roșu. În mod natural, meniul oferea diverse feluri din pește; Phil comandă câteva specialități locale.

– Ești foarte gânditoare... ce te preocupă, Melissa?

De fapt, de la scena de pe plajă, Melissa se simțea în mod curios tristă. Privindu-i pe pescari se gândise cât este de trecătoare viața și fericirea.

– Eram absorbită doar de farfuria mea, îl minți ea, schițând un surâs forțat. Îmi spuneam că mâncarea mi se pare atât de bună, fiindcă mi-era foame și nu speram să găsim ceva de mâncare pe aici.

– Și eu care visam să-ți ocup în întregime gândurile, o tachină el.

Melissa se surprinse acum gândindu-se la apropiata lor despărțire. La naiba cu gândurile negre! se hotărî ea și masa se termină într-o atmosferă agreabilă.

Când Melissa deschise ochii, după o noapte scurtă dar un somn profund și odihnitor, zorile

apăruseră pictând cerul în diferite nuanțe de portocaliu. Trezit înaintea ei, Phil o privea cu intensitate.

– Îmi place să te privesc când te scoli din somn, îi spuse el în chip de bună dimineața. Întâi îți miști ușor capul și părul ți se răspândește ca un val mătăsos pe pernă; apoi deschizi ochii... surâzi și întreaga față ți se însuflețește brusc.

Apoi, afișând un aer serios, își dezvălui adevăratele gânduri.

– M-am gândit în această noapte, Melissa. Nu trebuie să ne luăm adio fiindcă te întorci în Anglia. Am adesea ocazia să vin la Londra și tu, la rândul tău, vei putea găsi diverse pretexte pentru a reveni la Lisabona.

Tresărind, Melissa aproape strigă:

– Nu! Nici nu poate fi vorba!

– De ce această reacție atât de violentă? Trebuie să înțeleg că te-ai săturat de mine?

– Nu, Phil. Știi bine că nu asta am vrut să spun.

– Atunci, te ascult, insistă el.

În loc să-i mărturisească faptul că fiecare despărțire va fi pentru ea o adevărată dramă, tânăra îi explică, pe un ton aparent degajat:

– Am trăit împreună o minunată aventură, conștienți amândoi de scadența ei apropiată. Să

nu încercăm s-o prelungim dincolo de ea, riscând astfel să stricăm totul.

Phil suspină și, după o lungă tăcere, sfârși prin a se înclina în fața hotărârii ei.

–Foarte bine, Melissa. Să nu ne mai pierdem timpul cu discuții zadarnice.

Vineri ajunseră în capitală la o oră de vârf. Cum Phil dorea să treacă pe la birou, o lăsa în trecere pe Melissa la hotel. Urma să-și facă bagajele și să-și plătească nota, fiindcă hotărâseră ca ultima noapte s-o petreacă în apartamentul lui.

Trebuia neapărat să telefoneze la Pendlehurst, își spuse ea împingând ușa hotelului. Vorbise cu Jenny și Mark marți după-amiază, dar de atunci nu mai reușise să le telefoneze.

Ca întotdeauna, domnea cea mai mare liniște în vechea mănăstire transformată în hotel. La recepție Melissa fu surprinsă de expresia gravă a recepționerei care până acum o primise numai cu surâsul pe buze.

– Ah, doamnă Colville, iată-vă în sfârșit! Am un mesaj pentru dumneavoastră: trebuie s-o sunați de urgență pe doamna Drake. Această persoană v-a căutat de mai multe ori. Părea să nu creadă când i-am spus că nu știu unde vă putem găsi... N-ați lăsat nici un consemn, preciză ea, fără să încerce să-și mascheze dezaprobarea.

Doamne! S-a întâmplat ceva unuia dintre copii, gândi Melissa înspăimântată.

În grabă, mâzgăli un număr de telefon pe o foaie din carnețelul ei și, cu o mână tremurătoare, i-o întinse funcționarei.

– Nu sunt sigură de prefixul pentru Anglia, îngăimă ea.

– O să-l verific, se oferi o alta cu amabilitate.

Apoi, cum Melissa nu se urnea din loc, noua funcționară adăugă:

– Urcați în camera dumneavoastră: acolo veți putea vorbi în liniște.

Melissa se execută imediat și, abia închisese ușa în urma ei, când sună telefonul. Imediat remarcă tonul plin de reproș al cumnatei ei.

– Melissa! Te caut de ieri. Am sunat chiar la birourile Firmei Silva Cunha... Nimeni nu știa nimic de tine!

– Ce s-a întâmplat, Pauline? Mark sau...

– N-ai nici un motiv să te alarmezi, o întrerupse aceasta cu răceală. Nu e vorba decât de un ușor accident. Jenny a căzut de pe cal, vrând să sară peste un obstacol. După părerea mea, o lași întotdeauna să riște prea mult.

– Dar ce are exact? întrebă Melissa îngrozită.

– Nici o fractură, doar câteva contuzii și o entorsă la gleznă. Doctorul a ținut totuși s-o

interneze din cauza unei ușoare comoții cerebrale.

– O comoție cerebrală! repetă Melissa pierzându-și cumpătul. Este grav, Pauline?

– Ți-am spus: o ușoară comoție, bombăni aceasta. N-ai de ce să devii isterică! Dar, în mod firesc, o fetiță care se găsește brusc într-un loc străin se simte pierdută și-și caută mama... Nici chiar eu nu reușesc să te înlocuiesc într-un mod satisfăcător, mărturisi ea, cu o notă de amărăciune în glas.

– Sosesc cu primul avion, anunță Melissa.

– Și tratativele cu Firma Silva Cunha?

– Oh, au luat sfârșit...

Melissa își mușcă buzele la vreme: era să zică „de mult timp".

După ce închise, tânăra se aruncă pe pat, năucită de veste. Dominându-le pe toate celelalte, un profund sentiment de vinovăție o cuprinsese: în timp ce fiica ei, internată în spital, avea nevoie de ea, ea petrecea clipe plăcute în compania amantului ei.

Alungându-și apoi regretele inutile și tardive Melissa sună la recepție și solicită o rezervare. Câteva clipe mai târziu, când își termină bagajele, soneria telefonului o făcu să tresară.

– Am obținut un loc pentru primul zbor spre Londra, veți decola peste o oră și jumătate.

V-am comandat și un taxi pentru aeroport; va trece să vă ia peste un sfert de oră. Veți fi gata până atunci?

– Desigur. Și vă mulțumesc foarte mult.

Îi mai rămânea Melissei un singur lucru de pus la punct: să-l prevină pe Phil de schimbarea intervenită. Neavând curajul să vorbească cu el, decise să-i scrie un bilețel, relatând pe scurt faptele. Prudentă, termină: „Te rog nu-mi scrie și mai ales nu-mi telefona" Își dădu chiar osteneala să sublinieze ultima frază. De acum, cumnatul ei se va ocupa personal de afacerile Firmei Silva Cunha; n-ar mai fi avut nici un rost să păstreze contactul cu Philip Maxwell.

La recepție un șofer de taxi o aștepta deja și, după ce-i încredință funcționarei plicul adresat domnului Maxwell, își plăti rapid nota.

În timp ce mergea în direcția aeroportului, Melissa aruncă o ultimă privire tristă asupra Lisabonei. Dar când, puțin mai târziu, avionul survolă orașul, nu-l mai privi nici măcar prin hublou. Cu gândul părăsise deja Portugalia...

*

* *

Cu o oarecare nerăbdare, Phil rupse plicul pe care i-l înmânase recepționera. „Jenny... la spital!"

Vizibil neliniștit, o întrebă la întâmplare:

– Doamna Colville v-a spus cumva cauza plecării ei precipitate?

– Această doamnă s-a întors la Londra, fiind anunțată că fiica ei s-a accidentat... Oh, nimic grav, liniștiți-vă! se grăbi ea să adauge, văzându-i expresia îngrijorată.

– Ar fi trebuit să-mi telefoneze. Aș fi condus-o chiar eu la aeroport și poate aș fi reușit s-o încurajez puțin.

Luându-i apărarea Melissei, funcționara comentă.

– Dacă ați ști cât era de tulburată! Dar sunt convinsă că vă va suna în curând din Anglia să vă dea veşti bune.

Eu nu sunt atât de convins, își zise Phil ieșind din hotel, după ce-i mulțumise amabilei recepționere. Melissa își exprimase destul de clar dorința de a nu mai auzi vorbindu-se de el. Ea dorise să pună capăt relațiilor, dar le mai rămăsese această ultimă noapte pe care hotărâseră s-o petreacă împreună; și tocmai fiindcă era ultima, ținea nespus de mult la ea.

Plecarea asta precipitată schimba în vreun fel lucrurile? Ridicând din umeri, recunoscu că nu: în curând numele de Melissa Colville nu-i va evoca decât niște amintiri minunate și va fi trecută în rândul celorlalte aventuri senti-

mentale. Se simțea doar puțin dezorientat în această seară, văzându-se lipsit de acest tête-à-tête romantic pe care-l pregătise în cele mai mici amănunte.

Neavând curajul să se întoarcă în apartamentul gol pentru a mânca singur cina sărbătorească destinată Melissei, demară în trombă și conduse mult timp, fără vreo țintă precisă.

IX

– Melissa, de ce nu te duci cu copiii la mare vreo două săptămâni?

Scuturând din cap, refuză amabila propunere a lui Selwyn.

– Hai, Melissa, meriți o mică vacanță, insistă el. Călătoria ta în Portugalia a fost un adevărat succes; nici eu n-aș fi reușit să obțin niște condiții atât de avantajoase de la Philip Maxwell.

Auzind acest nume, Melissa se simți cuprinsă de un val de amărăciune. La întoarcerea de la Lisabona, toată atenția ei se îndreptase spre Jenny și asta o ajutase să nu se gândească la altceva. Dar acum, când fetița ei era complet restabilită, decisese să se scufunde în muncă, pentru a încerca să-l uite...

– Ai nevoie de odihnă, crede-mă, continuă Selwyn. Întâi acea deplasare obositoare, apoi accidentul lui Jenny...

– Deja am lipsit de la birou aproape două săptămâni, se apără Melissa. Nu-mi pot neglija atât de mult lucrările.

Contrar obiceiului său, Selwyn începu s-o tachineze.

– În ciuda deosebitei tale competențe, Melissa, să știi că nu ești chiar indispensabilă Casei Colville! Îndrăznesc să afirm că ne mai putem lipsi de tine încă două săptămâni.

– De acord! consimți ea în cele din urmă. Presupun că un scurt sejur la mare ne va face bine la toți trei...

Și în plus, gândi ea, își va putea consacra și ea măcar o dată tot timpul scumpilor ei copii. Accidentul lui Jenny survenise în absența ei, și nici un argument de felul că fetița ar fi putut la fel de bine cădea de pe poney și în prezența ei, nu reușise s-o facă să se simtă mai puțin vinovată.

Mai ales un gând nu înceta s-o frământe: fără să-i pese de Jenny și Mark, fără măcar să-și dea osteneala să sune la Pendlehurst ca să afle noutăți despre ei, se angajase în mod deliberat într-o aventură, neținând seama decât de propriile ei plăceri. În timp ce Jenny își petrecea prima noapte la spital, ea, mama ei, în loc să se afle alături de ea, făcea dragoste pe o plajă...

Făcea dragoste? Ce expresie nepotrivită... cel puțin în privința lui Phil. El o dorise, pur și simplu, și o posedase, își aminti ea melancolică

dar și furioasă. Trebuia să și-l șteargă din memorie...

Dar, indiferent că-și repeta asta zi și noapte, era urmărită de amintirea lui Phil. Ba chiar își dorea să se găsească din nou în brațele lui, să cunoască încă o dată dulceața sărutărilor lui pătimașe. Un bărbat incapabil să iubească și care merita numai dispreț!

Revenind la recentul proiect de vacanță, Melissa se decise pentru Hastings. În ajunul plecării ei, când întreaga familie își termină cina, Selwyn îi propuse cumnatei lui s-o scoată în oraș la un bar. Cum Melissa ezită, Pauline remarcă cu amabilitatea ei obișnuită:

– Doar n-ai intenția să rămâi cu copiii agățați de gât până la sfârșitul zilelor tale! În momentul de față, amândoi dorm tun și n-au deloc nevoie de tine.

Melissei nu-i scăpă scurta privire de complicitate schimbată între frate și soră. Probabil o nouă manevră a Paulinei de a ne apropia pe Selwyn și pe mine, gândi ea. Fără mare entuziasm, acceptă totuși invitația.

De fapt Melissa nu era deloc pregătită asupra subiectului pe care dorea Selwyn să-l abordeze: o cerere în căsătorie ar fi tulburat-o mult mai puțin!

Acesta îi explică pe scurt:

– Fiindcă m-ai înlocuit la Lisabona, îl consider acum pe Maxwell clientul tău. Mă gândesc că e mai bine să te ocupi în întregime de această afacere.

– În întregime? reluă Melissa, crispată.

– Bineînțeles. Dacă e nevoie de încă un drum în Portugalia, tot tu o să-l faci!

– Nu! protestă ea cu vehemență.

– Nu-ți înțeleg reacția, Melissa! Eu personal apreciez întotdeauna aceste deplasări în străinătate, care-ți permit să mai ieși din rutina asta plină de monotonie.

După o scurtă pauză, îi dădu o sugestie pe care, în mod vădit, o găsea excelentă.

– Ce-ai zice dacă te-aș însoți?

Reacția Melissei nu fu totuși cea scontată.

– Nu s-a pus niciodată problema să mă deplasez în străinătate pe la diverși clienți, răspunse ea cu o voce categorică. Am acceptat în mod excepțional să mă duc la Lisabona ca să te scot din încurcătură, dar nu țin să reînnoiesc o asemenea experiență. Dealtfel, nici nu sunt făcută pentru așa ceva.

– Cum? strigă Selwyn. Ai făcut o treabă nemaipomenită și nimeni, îți repet, nimeni n-ar fi putut...

– Lingușeala nu ține la mine! îl întrerupse Melissa glumeață sperând să creeze astfel o diversiune.

Dar cumnatul ei reluă cu seriozitate.

– Sunt sincer, Melissa. Dealtfel, de când lucrezi pentru Casa Colville, ți-am descoperit noi calități și...

Conștient că, începând s-o complimenteze riscă să alunece pe terenul nesigur al sentimentelor, Selwyn se opri brusc.

Timp de câteva minute, amândoi rămaseră tăcuți. Selwyn căuta cu disperare o explicație pentru refuzul categoric al Melissei de a se întoarce la Lisabona și găsind un motiv plauzibil, se interesă timid:

– Maxwell s-a arătat cumva... lipsit de respect?

– Ce idee caraghioasă! exclamă Melissa, râzând nervos.

Puțin încurcat, Selwyn suspină ușurat și reluă.

– Nu prea am încredere în temperamentul latin, asta-i totul! E adevărat că Maxwell e pe jumătate american, după cum am auzit?

Plecându-și ochii spre fusta ei verde pentru a-și masca încurcătura, Melissa nu răspunse nimic. Dar regreta nespus că a ieșit cu Selwyn la bar.

Iar Selwyn nu mai reluă subiectul, deoarece evocarea vizitei în Portugalia părea s-o supere de fiecare dată pe Melissa. Poate, se gândi în

sinea lui, e necăjită că a fost atât de departe când a căzut Jenny... sentiment foarte natural pentru o mamă, ceea ce o făcu să crească în ochii lui.

Pe drum spre Pendlehurst, Selwyn se oferi să le țină companie la Hastings, ei și copiilor, în timpul unui week-end. Îngrozită de idee, Melissa își aduse aminte din fericire că Pauline și Selwyn erau angajați într-un turneu de golf, care urma să se desfășoare pe parcursul câtorva week-end-uri.

– Cât sunt de distrat! Ei bine, atunci altădată... îi spuse el, lăsându-și fraza neterminată.

*

* *

De mai multe ori, urmărind distrată zborul pescărușilor, Melissa își lăsase gândurile să hoinărească, abandonând această plajă, foarte aglomerată, pentru una pustie, aflată pe undeva în sudul Portugaliei.

Totuși, avusese grijă să ascundă copiilor proasta ei dispoziție, străduindu-se să le asigure o vacanță plăcută. Printr-un adevărat noroc, vremea era excepțional de frumoasă, iar Jenny și Mark se distrau de minune. Sub privirea înduioșată a mamei lor, își petreceau cea mai

mare parte a timpului construind castele din nisip și săpând gropi pe care marea le umplea în fiecare zi.

Melissa le oferise și câteva plimbări cu vaporașul iar, într-o zi cețoasă, îi dusese la Battle, un loc de seamă în istoria Angliei, deoarece aici Wilhelm Cuceritorul se proclamase rege al Angliei, după ce îl învinsese în anul 1066 pe regele Harold.

În general zilele trecuseră repede pentru Melissa. Din contră, serile i se păruseră interminabile când, odată copiii culcați, rămânea singură cu gândurile ei negre, neputând să-și găsească somnul.

Sosi în sfârșit și ziua plecării. Melissa hotărâse să se întoarcă într-o sâmbătă, ceea ce i-ar da un răgaz de două zile pentru a-și pune lucrurile în ordine, ale ei și ale copiilor, înainte să reînceapă lucrul. Perspectiva de a se duce din nou la firmă o bucură: măcar își va folosi mintea într-un scop util, în loc să întoarcă mereu pe toate fețele aceleași întrebări.

Deoarece prevăzuse să ajungă la Pendlehurst la ora prânzului, trebui să-i scoale dis-de-dimineață pe copii. În mașină, aceștia nu întârziară să adoarmă din nou și călătoria se derulă fără nici un incident. În ciuda unui cer încă încețoșat, ziua părea promițătoare și,

pentru prima oară de două săptămâni, Melissa se simțea liniștită.

Jenny și Mark se treziră cu puțin înainte de sosire. Urcând aleea centrală, Melissa parcă chiar în fața intrării, pentru a putea descărca imediat bagajele.

Auzind zgomotul mașinii, toată familia ieși în întâmpinarea lor. Pauline mergea în frunte, urmată de soțul ei, de Selwyn și de... Timp de o secundă, tânăra se crezu victima unei halucinații. Nu putea fi vorba de... Și totuși, da! Cel care o fixa acum cu atâta intensitate era chiar Phil!

Ca un automat, Melissa ieși din mașină și deschise copiilor portiera. Surescitați, se repeziră spre mătușa și unchiul lor, vorbind amândoi deodată, în timp ce ea, asista ca o stană de piatră la veselia lor.

În cele din urmă Selwyn se apropie de ea, arborând un surâs larg.

– Ai văzut pe cine avem în vizită, Melissa? îi spuse el bucuros.

Apoi, fără să-i mai dea răgazul de a răspunde, îi explică:

– Domnul Maxwell, care se afla la Londra pentru câteva zile, a avut excelenta idee de a veni la firma noastră pentru a mă cunoaște. Cu puțină insistență, am reușit să-l conving să-și

petreacă week-end-ul cu noi! A fost foarte amabil din partea domniei sale!

Cu prețul unui imens efort, Melissa încercă să pară bucuroasă.

– Foarte! pronunță ea cu o voce slabă.

După ce îi îmbrățișă pe Edward și Pauline, se întoarse în cele din urmă spre Phil și i se adresă, pe un ton cât mai firesc cu putință.

– Ce surpriză agreabilă, domnule Maxwell!

– Sunt încântat că vă pot revedea, doamnă Colville... și de a-i întâlni și pe încântătorii dumneavoastră copii, adăugă el, Jenny și Mark, dacă îmi amintesc bine.

Așa cum îi văzuse făcând pe cei mari, băiețelul îi întinse cu multă seriozitate mâna lui Phil, în timp ce Jenny, mai timidă, se mulțumi să surâdă. Dar când Phil o întrebă despre căderea ei de pe poney, fetița își părăsi imediat rezerva, pentru a-i istorisi întâmplarea, cu lux de amănunte.

– Acum nu mai am nimic, dar mi-a rămas un semn mare la cot. Pot să-ți arăt, dacă vrei! îi propuse ea în final.

– Dacă vreți, o corectă Melissa și nu-l mai plictisi pe domnul Maxwell, scumpa mea.

– Deloc, protestă Phil. Și sunt foarte curios să-ți văd semnul, Jenny.

Apoi, în timp ce Phil continua să pară interesat de fetiță, intrară cu toții în casă. Ajunși în salon, Pauline luă prima cuvântul.

– Selwyn şi cu mine ne-am gândit să-l invităm pe domnul Maxwell la o partidă de golf, dar din nenorocire nu practică acest sport. Atunci, m-am gândit că îi vei putea ține tu companie, Melissa... Ce-ați spune despre o mică excursie în această după-amiază, domnule Maxwell? continuă ea, întorcându-se spre musafirul lor.

– Cu plăcere, doamnă Drake! Mai ales cu un ghid atât de încântător...

Simțind că roșește, Melissa interveni imediat.

– Regret, Pauline, dar nu pot lăsa copiii singuri.

O clipă pusă pe gânduri, cumnata ei găsi repede o soluție.

– Îi luăm pe amândoi cu noi, declară ea. Le place la nebunie să ne urmărească jucând... deci totul s-a aranjat! încheie ea, vizibil satisfăcută de spiritul ei organizatoric.

Perspectiva de a se regăsi în tête-à-tête cu Phil o sperie la început pe Melissa. Dar, reflectând mai bine, se gândi că li s-a ivit o ocazie pentru o explicație definitivă. Nu credea deloc în prezența lui întâmplătoare la Londra. Ceva îi spunea că făcuse această călătorie spe-

cial pentru ea. Dar ce vroia în fond? Vanitatea lui masculină se simțea rănită fiindcă ea fusese aceea care îl părăsise? Venise aici să reia o relație căreia să-i pună el punct, atunci când va avea chef? Dacă așa stăteau lucrurile, o să descopere repede că s-a înșelat amarnic în privința ei. Pentru ea, această poveste era definitiv terminată, din momentul când taxiul o condusese la aeroport. Întorcând spatele Lisabonei, încheiase pentru totdeauna acest capitol din viața ei.

X

Tot încercând să-și mascheze nervozitatea, Melissa avea senzația că-i stă mâncarea în gât în tot timpul prânzului. Se simțea observată pe furiș de Phil și nu era deloc în stare să ia parte la conversația generală. Din fericire, toată lumea era prea absorbită de discuție ca să remarce neobișnuita ei tăcere și lipsa poftei de mâncare.

În cele din urmă trecură în salon pentru cafea și, după puțin timp, Pauline le declară lui Selwyn și micuților că era momentul să plece la golf. Edward ieși odată cu ei, fiindcă sâmbăta cabinetul lui nu numai că era deschis dar era și foarte aglomerat.

– Familia ta adoptivă e fermecătoare și ospitalieră, remarcă Phil, imediat ce rămaseră singuri... Iar copiii sunt de-a-dreptul adorabili, spontani dar bine crescuți.

Ridicând din umeri, Melissa declară:

– Phil, trebuie să-ți vorbesc. Nu înțeleg de ce...

– Sunt nerăbdător să vizitez regiunea. Dacă am porni imediat? o întrerupse el.

Prezența lui Phil o făcea să resimtă o mânie amestecată cu disperarea, în ciuda hotărârilor înțelepte pe care le luase de la plecarea ei din Portugalia. Tremura din tot corpul, deși el nici măcar nu încercase să se apropie de ea după ieșirea celorlalți din sufragerie.

– Phil, ai de gând să-mi spui ce cauți aici?

În acel moment, Freda dădu buzna în salon pentru a strânge serviciul de cafea. Fiind puțin surdă, în mod sigur nu auzise nimic dar era mai bine să fie prudentă, își reaminti Melissa.

– Vă propun să mergem la Turnbridge Wells, domnule Maxwell, anunță ea cu o voce ridicată, în timp ce servitoarea debarasa masa.

Imediat ce se îndepărtă de Pendlehurst, Melissa părăsi șoseaua principală în favoarea unui drum de țară și opri imediat.

Rupând tăcerea apăsătoare, îl atacă imediat pe Phil.

– Explică-mi, te rog, de ce te afli aici.

– Dacă dorești să cunoști motivul prezenței mele la Pendlehurst, răspunsul e foarte simplu. Cumnatul tău a avut amabilitatea să mă invite.

– Nu, vreau să spun în Anglia... și să nu-mi vorbești mie despre un pretins voiaj de afaceri, că nu te cred!

La fel de calm, Phil îi răspunse privind-o cu căldură.

– Am venit, Melissa, fiindcă trebuia să te văd!

– Nu mi-ai citit scrisoarea?

– Ba da, Melissa, și mi s-a părut foarte crudă!

Vorbindu-i, își pusese mâna pe brațul Melissei, dar, parcă atinsă de un obiect încins, aceasta și-o retrase brusc.

Fără a încerca s-o rețină, Phil reluă:

– Ar fi trebuit să mă suni la birou, în loc să fugi hoțește. Am meritat un asemenea tratament, Melissa? Sau ești o femeie cu inima de gheață care n-ai văzut în legătura noastră decât o aventură trecătoare? Refuz să admit asta. Dealtfel, tot comportamentul tău îmi dovedește contrariul. Când te strângeam în brațe, de exemplu...

– Destul! spuse ea grăbită, cu inima bătând să-i spargă pieptul și vocea sugrumată. Între noi s-a întâmplat... ceea ce trebuia să se întâmple. Să nu mai vorbim de asta. Și sincer îmi pare rău dacă te-am supărat plecând așa, pe neașteptate, fără să-mi dea prin minte să te mai sun. Dar totul e acum de domeniul trecutului... nu mai aține focul, suflând peste cărbunii stinși.

– Focul pe care l-am aprins împreună, Melissa, e departe de a se fi stins, cel puțin pentru mine... și pentru tine, sunt convins de asta.

Cum să susțină contrariul, gândi Melissa când, de la întoarcerea ei în Anglia, nu avusese parte decât de nopți agitate, obsedată de imaginea lui Phil. Îi lipsise atât de mult și îl dorise cu atâta pasiune...

– Ascultă-mă, Phil. Nu neg că am petrecut clipe minunate în compania ta și păstrez amintiri de neuitat despre călătoria mea în Portugalia. Dar am trăit acele zile ca într-un vis, ruptă de realitate. Acum mi-am regăsit lumea mea reală, compusă din copii și familia mea adoptivă; am niște obligații față de ei, pe care nu vreau să le dau din nou uitării. Nu sunt o femeie liberă, disponibilă oricând pentru o legătură rapidă...

– Trebuie să înțeleg că eu n-am reprezentat pentru tine decât „o legătură rapidă"?

– Și invers! îi replică ea cu răceală.

Cu ochii mai întunecați ca de obicei, Phil o privea cu intensitate. Dar Melissa se căzni să-i susțină privirea fără să clipească și, în cele din urmă, el își plecă primul ochii.

– Trebuie să-ți cer ceva, reluă ea după o lungă tăcere.

– Tot ce vrei, Melissa.

– Inventează o scuză și părăsește cât mai repede Pendlehurst, chiar din seara asta dacă e posibil. Familia mea nu știe nimic și nu țin să le stârnim în mod inutil bănuielile.

– Nu cred că am făcut nimic care le-ar putea dezvălui adevărata natură a legăturii noastre, se apără el.

– Sunt convinsă şi-ţi sunt recunoscătoare pentru asta. Dar în orice caz, prezenţa ta aici constituie un mare pericol. Un singur pas greşit şi ne-am putea trăda. Căci, îţi repet încă o dată Phil, această aventură aparţine în mod definitiv trecutului. Cel mai înţelept ar fi să pleci imediat.

Phil se încruntă înainte de a-i răspunde.

– Pari să uiţi că independent de aventura noastră, noi doi mai suntem legaţi şi profesional. Nu pot dispare aşa de simplu din viaţa ta... dacă nu anulez contractul.

Melissa strigă furioasă:

– Trebuie s-o iau drept o ameninţare?!

– O ameninţare?

– Sau şantaj, dacă preferi. Dacă nu îţi accept... condiţiile, reziliezi contractul între firmele noastre, asta ai vrut să spui, nu-i aşa?

Fu rândul lui Phil să se arate furios.

– Drept cine mă iei? Mă consideri atât de josnic încât să recurg la asemenea procedee?... Nu, Melissa! Am vrut doar să spun că pentru a şterge orice urmă a lui Phil Maxwell, cel mai simplu ar fi să nu tratezi nici o afacere cu el. Astfel ai putea pretinde că nici nu exist, că nici

măcar nu ne-am cunoscut vreodată și... că nici nu te-am dorit niciodată.

Melissa înțelese atunci cât de rău îl jignise, bâigui câteva cuvinte de scuză și-și întoarse încurcată privirea.

– Era vorba să-mi arăți împrejurimile, îi spuse dintr-odată Phil cu o voce dură.

Cuprinsă de o adâncă descurajare, Melissa închise pentru o clipă ochii. Phil nu avea deci intenția să-și scurteze sejurul și ea va fi nevoită să joace teatru în fața tuturor. În timp ce simpla lui prezență o va face să sufere, ea va trebuie să se prefacă încântată și să-și petreacă timpul distrându-l!

Porni în tăcere și conduse mașinal până la Turnbridge Wells; să se afle atât de aproape de Phil fără să-i poată atinge măcar frumosul chip, acum atât de încruntat, era un adevărat chin. Dar știind perfect că el ar profita de primul semn se slăbiciune din partea ei pentru a reînnoda idila, conștientă că nici ea n-ar avea puterea să-l respingă, preferă să-și păstreze manierele distante.

La rândul lui, Phil era absorbit de gânduri, întrebându-se cum să facă să rupă gheața între el și Melissa. Nu putea crede că-l scosese pur și simplu din viața ei. La Lisabona, ea precizase într-adevăr că nu dorea ca relația lor să con-

tinue și el fusese imediat de acord. Nu era deci preferabil să pună punct acestei legături, înainte ca ea să-și piardă farmecul?

Totuși, fără voia lui, amintirea Melissei Colville îl obsedase fără încetare, după plecarea ei. Frumusețea, inteligența, senzualitatea, toate calitățile ei îl marcaseră atât de mult, încât fără ea, viața i se părea fadă. Și, într-o dimineață, calea pe care trebuia s-o urmeze îi apăruse foarte clară: să se ducă în Anglia ca s-o revadă. Imediat după sosirea la Londra, se repezise la birourile Casei Colville, sub pretextul unei simple vizite de curtoazie. Bineînțeles, fusese dezamăgit aflând de la Selwyn că, în acel moment, cumnata lui se afla în concediu la Hastings. Dar, fără prea mare efort din partea lui, reușise să se facă invitat la Pendlehurst.

Și iată că acum, după ce găsise un mijloc să rămână singur cu ea, îl pusese la punct! Deși nu înțelegea deloc motivele care o împingeau pe Melissa să se poarte astfel, n-avea deloc intenția să se declare atât de repede învins. Ca să nu-și piardă complet capul, trebuia să spere că ea își va schimba atitudinea. Pentru moment, în ciuda dorinței care-l cuprinsese, trebuia să reziste tentației de a-i mângâia obrajii, de a-și trece mâna prin părul ei mătăsos... o singură manevră greșită și ar pierde-o pentru totdeauna!

Hotărând că pentru a o recâștiga pe Melissa trebuie să dea dovadă de o infinită răbdare, spre sfârșitul plimbării lor redeveni foarte vorbăreț. Dar, în ciuda numeroaselor lui glume, nu reuși să-i descrețească fruntea. Comentariile Melissei asupra locurilor vizitate erau întotdeauna seci, răspunsurile la întrebările lui Phil scurte și categorice.

Dându-și seama de comportarea ei copilărească și dușmănoasă, Melissa nu reușea totuși să se controleze. Era pe cale să se comporte exact ca Mark când îi căuta ceartă cu lumânarea surorii lui! Din fericire, gândul la copiii ei produse asupra ei un efect tonic.

– Ce-ai zice să ne întoarcem la Pendlehurst? îi propuse ea, plină de amabilitate. Jenny și Mark cred că au ajuns deja.

– Dacă vrei, sigur, o aprobă el imediat. Copiii contează enorm pentru tine, nu-i așa?

– Bineînțeles!

– Nu crezi că a venit timpul să te mai gândești și la tine, acceptând să-ți trăiești viața, fără a te simți neapărat vinovată din cauza asta?

– Sunt sigură că tu nu scapi nici o ocazie să-ți trăiești viața... ba cu una, ba cu alta.

Surprins, Phil îi aruncă o privire amuzată.

– Asta seamănă în mod ciudat cu reprosul unei femei geloase, Melissa!

– Eu, geloasă? se apără ea imediat. Te înșeli asupra mea, Philip Maxwell. Să știi că toate cuceririle tale, trecute sau viitoare, nu mă interesează câtuși de puțin. Un simplu concurs de împrejurări a favorizat apropierea noastră iar apoi despărțirea noastră, asta a fost totul. Pentru mine, ea reprezintă deja o poveste veche. Viața este doar o carte, căreia trebuie să-i întorci mereu paginile, Phil. Capitolul nostru a luat sfârșit... să nu mai revenim asupra lui...

Se exprimase pe un ton de perfectă indiferență, fără a reuși să-l convingă totuși pe Phil de sinceritatea ei.

– Nu te înțeleg, Melissa! se mulțumi el să-i răspundă foarte calm.

*

* *

În ciuda căzăturii ei de dată recentă, lui Jenny continua să-i placă să călărească. Așa se întâmplă că, atunci când Melissa îi propuse s-o scoată puțin la plimbare pe poney, fetița se bucură din toată inima de această propunere. Astfel, făcându-i o plăcere, Melissa își găsise și o scuză să-l abandoneze pe Phil. Acesta nu rămase însă multă vreme singur, Selwyn grăbindu-se să vină să-i țină companie.

Puțin mai târziu, pregătirea copiilor pentru culcare îi furniză Melissei un nou pretext pentru

a nu se alătura celorlalți care luau un aperitiv în salon. Vroia să evite pe cât posibil să se găsească din nou în prezența lui Phil.

După ce le citi lui Jenny și Mark o lungă poveste cu zâne, se decise în fine să coboare, exact în momentul când începuse să se servească cina. Phil părea că se simte în largul său în mijlocul familiei Colville, iar Selwyn și sora lui, niște gazde perfecte, făceau totul ca să se simtă bine. De mai multe ori în timpul mesei, invitatul lor o felicită pe stăpâna casei pentru excelenta ei bucătărie și Pauline îi primi complimentele cu o modestie prefăcută.

Prea ocupați, unul pentru a întreține conversația, iar celălalt pentru a supraveghea servirea mesei, nici Selwyn, nici Pauline nu remarcară ciudata mutenie a cumnatei lor, care nu-i scăpă în schimb lui Edward... În mod obișnuit tăcut, acesta din urmă nu luă deloc parte la discuție, dar își petrecu timpul observându-i pe Phil și Melissa, privirea lui trecând neîncetat de la unul la celălalt. Descoperise el oare adevărul? se întrebă Melissa cu neliniște. Dacă da, ceilalți membri ai familiei vor avea și ei în curând niște bănuieli... Plină de nerăbdare și nervozitate, ea aștepta sfârșitul week-end-ului, această situație devenind din ce în ce mai apăsătoare.

Melissa prinse o frântură de conversație.

– Ce-ați spune să terminăm această frumoasă seară la barul „Coach and Horses", cu specific tipic englezesc? tocmai îi propunea Selwyn lui Phil.

– Cu plăcere, domnule Colville.

– Vii și tu, Edward? își făcu Selwyn datoria și față de cumnatul lui.

Invocând rezolvarea unor urgențe, acesta refuză invitația.

– Pe tine nici nu te mai întreb, Pauline, fiindcă cunosc dinainte răspunsul tău negativ... Și tu, Melissa?

Fără a-i lăsa Melissei nici cea mai mică șansă de a refuza, Pauline interveni.

– Bineînțeles că Melissa vă însoțește, pentru că rămân eu să păzesc copiii, în timp ce mai cos câte ceva.

Luată prin surprindere, Melissa fu obligată să accepte. Crezu apoi că descoperă o lucire amuzată în ochii de culoare deschisă ai lui Edward.

Regretă cu atât mai mult că acceptase această invitație când, câteva minute mai târziu, după ce primi un telefon, Selwyn reveni și-i explică lui Phil.

– Îmi pare rău, domnule Maxwell, dar Președintele Comitetului Local pentru Salvarea

Naturii, din care fac parte, tocmai m-a solicitat la o întâlnire extraordinară care se ține chiar în seara asta. E vorba de o alee splendidă de fagi care vor fi tăiați luni, iar noi trebuie să împiedicăm cu orice preț acest masacru.

– Nu-i nevoie să vă scuzați, domnule Colville. Înțeleg și vă aprob intervenția.

– Dar, reluă Selwyn, veți putea mege la bar amândoi, nu-i așa, Melissa?

– Excelentă idee! se grăbi Phil să aprobe cu un surâs încântat.

– O seară plăcută la amândoi! le ură Edward înainte de a se retrage și Melissa înțelese după tonul lui că ghicise totul.

Dar conta pe discreția lui... Rolurile erau acum inversate, dar în alte împrejurări și Edward mizase pe tăcerea ei, își spuse Melissa ca să se liniștească.

XI

Ultima oară când Melissa se mai dusese la bar, fusese în compania lui Selwyn... Ce s-ar fi întâmplat dacă ea s-ar fi măritat cu el și nu cu Toby, iar Jenny și Mark ar fi fost copiii lui... Și dacă ea nu s-ar fi dus niciodată în Portugalia și nu l-ar fi întâlnit pe Phil! Acest raționament i se păru din cale afară de pueril...

– Scuză-mă, nu te ascultam... mărturisi ea, dându-și seama că Phil îi spusese ceva.

– Te întrebasem dacă ai într-adevăr intenția să mă expediezi la mine acasă? repetă el.

– Totul s-a sfârșit între noi, Phil. Ți-am scris în acel bilet și ți-am explicat în această după-amiază.

– Nu sunt de acord, protestă el cu vehemență. Am petrecut împreună clipe minunate și sunt convins că mai putem împărți încă multe bucurii. Îți înțeleg sentimentele pentru familie, dar acum sunt în Anglia, nu? Mi-aș putea

prelungi sejurul la Londra cu o săptămână sau două și ai putea veni să mă vizitezi la hotel.

– Nu!

Luând-o atunci de umeri și întorcând-o cu fața spre el, o întrebă cu blândețe, privind-o drept în ochi.

– De ce nu? Nu mai suntem doi adolescenți, Melissa, ci doi adulți; să ne comportăm deci ca atare.

Phil o atrase la pieptul lui și, incapabilă să-l respingă, Melissa îl lăsă s-o sărute pe obraz, înainte de a-i căuta buzele. Iar când gurile lor se întâlniră, tânăra se simți străbătută de un puternic val de plăcere și dorință.

– Mă dorești, recunoaște! îi șopti el la ureche.

– Da... Dar, Phil...

– Nu, nu „dar", scumpa mea, după această mărturisire!

Simțind că situația îi scapă de sub control, Melissa se gândi la o stratagemă care ar fi ajutat-o să-l alunge definitiv pe Phil din viața ei. O să pretindă că există un alt bărbat în viața ei...

– Ar fi nedrept față de Selwyn, spuse ea brusc, fără să se gândească prea bine la urmările minciunii ei.

– Selwyn? repetă Phil, fără să înțeleagă. Ce legătură are cumnatul tău cu toate astea?

– Selwyn a fost întotdeauna foarte interesat de persoana mea... chiar înainte de a-l cunoaște pe fratele lui. Așa că acum cred că nu va întârzia să mă ceară în căsătorie.

– În căsătorie? repetă Phil incredul.

– Da.

Nu trebuia să se lanseze în prea multe amănunte. Trebuia să spună doar strictul necesar pentru a-l îndepărta pentru totdeauna pe Phil, își repetă ea.

– Și ai intenția să accepți?

Melissa ridică din umeri.

– Nu m-a cerut încă. Selwyn este un om foarte așezat, care nu grăbește niciodată lucrurile. Este foarte diferit de tine.

– Ai perfectă dreptate. De aceea nici nu e bărbatul care ți s-ar potrivi. E prea flegmatic și sunt sigur că e total lipsit de imaginație în pat!

Indignată, Melissa ripostă:

– Nu asta contează cel mai mult în viață!

În această clipă, întrerupându-le discuția, o femeie pe bicicletă făcu un viraj și, aruncându-le o privire curioasă, o salută din zbor pe Melissa.

– Bună seara, doamnă Helps, răspunse aceasta jenată.

După ce se sărutaseră, Phil nu-i dăduse drumul din brațe și, așa opriți pe marginea

drumului, dădeau impresia unei perechi de îndrăgostiți. Se îndepărtară în tăcere unul de celălalt și, după ce bicicleta se află destul de departe, Melissa reluă:

– Îl cunosc foarte bine pe Selwyn: este un om drept, cinstit și foarte grijuliu față de ceilalți.

– Și plictisitor la culme... ca soț, bineînțeles!

– Ce știi tu despre calitățile necesare unui bun soț? îi lansă ea pe un ton disprețuitor.

– Știu doar că ești o femeie plină de viață, pasionată, entuziastă, iubind neprevăzutul, pe care o viață de rutină alături de un soț cu veleități casnice nu ar satisface-o.

– Pari să uiți de Jenny și Mark. Ceea ce caut înainte de toate, este un cămin pentru ei și un soț capabil să-i iubească la fel ca și adevăratul lor tată.

– Deci, pentru binele copiilor tăi, ai accepta să te căsătorești cu cineva care nu ți se potrivește deloc?

Melissa îl privi, roșie de mânie.

– Chiar așa, pentru ei aș accepta orice. Dealtfel, nu l-ai judecat corect pe Selwyn...

– Melissa.

– Nu, nu vreau să te mai ascult. Dealtfel, am și ajuns și te rog să nu mai abordezi acest subiect într-un loc unde familia Colville este foarte bine cunoscută.

Din cauza încordării dintre ei, seara li se păru la amândoi lungă și penibilă. Din fericire, și spre marea ușurare a Melissei, Selwyn își făcu apariția puțin înainte de închiderea localului.

– Speram că vă mai găsesc aici! exclamă el vesel. Tocmai am ieșit de la întrunire și cred că vom obține câștig de cauză în salvarea acelor arbori seculari.

– Felicitări, îi spuse Phil... Ce-aș putea să vă ofer, îi propuse el amabil, pentru a sărbători evenimentul?

– Aș bea cu plăcere un whisky cu gheață!

În timp ce Phil se ducea să dea comanda, Selwyn se aplecă spre Melissa.

– Îmi pare rău că ți-am impus acest tête-à-tête, Melissa, dar n-am putut face altfel. Dacă mă iau după fețele voastre, cred că n-ați petrecut niște momente agreabile împreună.

Deci e atât de evident? se întrebă ea, adresându-i un surâs curajos.

– Da, cam așa s-a întâmplat; tocmai începusem să epuizăm toate subiectele de conversație. Sunt bucuroasă că ai apărut, admise ea.

– Să ieși cu clienții și să vorbești cu ei vrute și nevrute toată seara nu e întotdeauna ușor, recunoscu Selwyn, mai ales când n-ai prea multe lucruri în comun. Dar asta face parte din

atribuțiile noastre, adăugă el serios, dându-și o oarecare importanță.

Tot studiindu-i pe cei doi bărbați care vorbeau acum între ei, Melissa își mai repetă o dată că Selwyn avea o serie de calități incontestabile, fiind un bărbat frumos, inteligent, activ...

– Ești gata, Melissa? N-ai auzit că au anunțat ora închiderii?

Nu, Melissa nu auzise. Mintea ei hoinărea la mii de kilometri depărtare de acest bar englezesc...

*

* *

– Ce v-ar place să faceți astăzi, domnule Maxwell? îl întrebă Selwyn a doua zi, după ce terminau micul dejun la o oră destul de târzie.

– Mi-ar face plăcere să străbat călare frumoasa câmpie engleză pe care abia am întrezărit-o din fuga mașinii, răspunse el spontan.

Apoi, părând să se răzgândească, adăugă imediat:

– Ah, dar scuzați-mă domnule Colville, mi-ați spus că nu știți să călăriți.

– În schimb Melissa este o excelentă călăreață, interveni Edward cu o voce neutră.

– Dar îmi lipsește antrenamentul! se apără aceasta.

– Este un sport care nu se uită niciodată, continuă Edward. Și avem șansa că în imediata noastră vecinătate, funcționează un excelent centru de echitație... Puteți imediat face comanda pentru doi cai...

Edward, de obicei atât de șters, părea plin de inițiativă în această dimineață; l-ai fi putut crede înțeles cu Phil, gândi Melissa, încă o dată învinsă.

O oră mai târziu, porneau la drum.

– Încă una din subtilele tale manevre! îi spuse Melissa pe un ton acuzator, apăsând pe accelerator.

– Am provocat special această ocazie ca să mă aflu singur cu tine, pentru că trebuia neapărat să-ți vorbesc.

– Ne-am spus deja totul! replică ea tăios... Oricum, am ajuns.

În timp ce Phil se îndepărta încet ținând de căpăstru o superbă iapă, iar Melissa se pregătea să încalece pe Kalinda, Joy Hatchley, directoarea centrului de echitație, nu se putu împiedica să-i șoptească la ureche:

– Ce bărbat seducător! Ești o norocoasă!

– E vorba doar de un simplu client.

– Și eu îți spun că acest client te place, Melissa!

– E absurd!

– Nu protesta degeaba, o să vezi că am dreptate. Plimbare plăcută... îi ură ea pe un ton plin de subînțelesuri înainte de a lovi ușor cu palma coapsa calului, îndemnându-l să plece.

Un timp, Phil și ea urmară o cărare bătută de pământ, de-a lungul râului. Din loc în loc, așezați pe taburete, câțiva pescari așteptau răbdători cu undița în mână. De cealaltă parte a râului, în pădure, păsărelele cântau; câte unele își luau zborul la trecerea lor.

Dintr-odată, fără a o preveni în vreun fel, Phil se aplecă și luă hățurile Kalindei, oprind amândoi caii în același moment. Melissa îl privi uimită.

– Trebuie să stăm de vorbă, Melissa, și doresc să mă urmărești cu atenție, îi explică el.

– Te ascult! îi spuse ea cu răceală.

– Iată: perspectiva căsătoriei tale cu Selwyn m-a urmărit toată noaptea. Spune-mi adevărul, ai intenția să te măriți cu el?

Sfidându-l din priviri, ea îi replică:

– Adevărul în ceea ce ne privește, Phil, e că nu întrevăd nici un viitor comun pentru noi doi, cel puțin pe plan personal.

– N-o să te las să te căsătorești cu Selwyn Colville, insistă el; n-ai fi fericită cu el. Selwyn are nevoie de o femeie simplă, care să îndeplinească rolul de stăpână a casei și atât; având în vedere că sora lui conduce întreaga casă, nici măcar acest rol nu-l vei juca...

– Cu atât mai bine, fiindcă nu mă omor după treburile gospodărești. Și pari să uiți că joc un rol foarte important și interesant la firmă.

– Și crezi că meseria îți va aduce toate satisfacțiile de care are nevoie o femeie?

– Trebuie să știi să alegi!

– Deci, admiți că pe plan sentimental, căsătoria cu Selwyn n-ar însemna nimic?

Cedând unui val de mânie, Melissa explodă.

– Cu ce drept mă tratezi astfel? Îmi duc viața așa cum cred eu mai bine și asta nu te privește deloc.

Fixând-o cu niște ochi arzători, el îi declară.

– Lasă-mă să te sărut până îți vei pierde capul, Melissa, și să mai îndrăznești apoi să afirmi că persoana ta nu mă privește!

Cuprinsă de panică, ea strigă:

– Să nu îndrăznești să mă atingi!

Phil avea dreptate și ea știa asta. Numai dacă ar fi atins-o cu vârful degetelor și i-ar fi căzut în brațe imediat. Tremurând, tăcu câteva clipe evitându-i privirea.

– Bine... vrei să mă faci să recunosc ceva... cedă ea. Mărturisesc că datorită ție am petrecut în Portugalia momente minunate, pe care nu vreau să le dau uitării. Dar Jenny a fost accidentată, în timp ce noi...

Încă tulburată de această amintire fierbinte, și mereu pradă sentimentului de vinovăție pe care-l încercase atunci, tăcu, incapabilă să mai continue.

– În timp ce noi eram împreună, făcând dragoste, reluă Phil încet. Și unde este răul, Melissa? Putem doar regreta că Jenny s-a rănit în timpul călătoriei tale în străinătate, dar nimeni nu e vinovat...

– Ar fi trebuit să telefonez acasă, în joia aia nenorocită!

– Și?... Astă ar fi împiedicat accidentul? Nu trebuie să te simți vinovată.

– Ușor de zis pentru tine!

Crezând că ghicește ce vrea să spună Melissa, Phil o întrebă:

– Trebuie să înțeleg din asta că mă consideri pe mine responsabil de toate astea? De exemplu de a te fi dorit și de a te fi făcut să mă dorești?

– Dacă totul ar fi rămas în acest stadiu! suspină ea.

– Și în fond ce s-a mai întâmplat? Am împărțit de câteva ori același pat... E un lucru foarte răspândit și perfect normal, glumi el.

Dar Melissa n-avea deloc chef de râs.

– Nu reușesc deloc să-mi explic de ce ți-ai dat atâta osteneală să te deranjezi până în Anglia pentru un lucru atât de banal ca „a împărți patul" cu cineva. Sunt convinsă că există în Portugalia mii de femei care n-așteaptă decât asta și m-ar putea înlocui cu succes...

Phil se schimbă la față, în timp ce ea continua pe un ton necruțător.

– Chiar credeai că sosind la Londra o să mă găsești gata să reiau legătura noastră până când vei avea tu chef să-i pui capăt? Câtă aroganță!

Cum el nu răspundea nimic, Melissa decise că e momentul să lămurească definitiv lucrurile.

– Mi-ai povestit într-o zi la Quinta, că viața ta e dinainte hotărâtă: când va sosi momentul, te vei căsători cu o portugheză care-ți va face o mulțime de copii frumoși pentru a duce mai departe numele familiei. Bineînțeles că faptul de a fi căsătorit nu te va împiedica câtuși de puțin să întreții legături extraconjugale fără importanță! Ei bine, să știi că și linia vieții mele e hotărâtă: să mă ocup cât pot mai bine de copiii mei și să-mi arăt recunoștința față de familia Colville pentru tot ce-a făcut pentru mine. Iată viața mea, Phil, și în această viață nu există un loc și pentru tine...

Reacția lui Phil fu neașteptată. După o clipă de tăcere, sări de pe cal și, luând-o de talie o

trase și pe ea jos. Apoi, ținând-o cu putere de umeri, îi strigă:

– N-ai dreptul să te sacrifici astfel, Melissa! Nu te căsătorești cu cineva numai din recunoștință și, dealtfel, bunăstarea copiilor tăi nu depinde de căsătoria ta cu Selwyn. E o idee ridicolă! Promite-mi că-i vei refuza cererea în căsătorie.

– Eu... nu pot! șopti ea cu o voce sugrumată.

Pierzându-și controlul, Phil o strânse în brațe. Dar Melissa se crispă la acest contact și, neîndrăznind să-l privească, își întoarse ochii. Degeaba încercă el să-i smulgă un sărut. Cu prețul unui imens efort, ea reuși să nu-și descleștеze buzele și să nu-i sară de gât, așa cum ar fi dorit din toată inima.

În cele din urmă, înțelegând că nu va reuși s-o scoată din încăpățânarea ei, o lăsă. Apoi, după un suspin din adâncul pieptului, reluă neobosit:

– Nu-ți înțeleg comportamentul, Melissa. De ce te arăți atât de rece, de distantă?... Promi te-mi că nu te vei căsători cu Selwyn Colville.

– Nu-ți promit nimic. De ce ți-aș da cuvântul meu?... Ieși din viața mea, Phil, nu mai vreau să aud vorbindu-se de tine!

Sub imperiul mâniei și al pasiunii sălbatice care-l sfâșiau deopotrivă, ochii lui Phil scânteiau și Melissa începu să tremure de frică.

Frică nu de el, ci de ea însăși... Simțea cum rezistența i se topește și se temea că va ceda dacă el o va lua în brațe. Dar, în loc de asta, el îi mai ceru o dată:

– Spune-mi că vei respinge această căsătorie.

Fiindcă Melissa se mulțumea să dea din cap, în semn de refuz, el continuă:

– Nu vei fi fericită, Melissa. Ai nevoie de un bărbat alături de care vei înflori.

– Un bărbat ca tine, de exemplu? îi sugeră ea, schițând un surâs trist.

– Și de ce nu?

– Pentru cât timp, Phil? Câteva zile, câteva săptămâni, poate chiar mai multe luni... Și pe urmă? Voi redeveni o văduvă cu doi copii, căutând cu disperare să-și pună ordine în viața ei...

Phil o fixă atunci cu o privire ciudată, înainte de a declara, spre marea ei surprindere:

– Nu neapărat, Melissa, nu... nu neapărat... Ne-am putea căsători.

Cum Phil îi făcuse propunerea cea mai nebunească pe care o auzise vreodată, îl privi cu niște ochi mari și nedumeriți.

– Vorbești serios? șopti ea în cele din urmă.

– Bineînțeles că da!

– Uiți că am doi copii.

– Și ce-i cu asta? Îmi plac foarte mult amândoi.

Melissa scutură din cap în semn de dezaprobare și, regăsindu-și tonul mușcător, replică:

– Categoric, nu te dai înapoi de la nimic! Ești obișnuit să părăsești tu femeile, nu să te lase ele pe tine, nu-i așa? Ei bine, e momentul să recunoaștem că avem aceleași drepturi cu bărbații și în acest domeniu, ca și în altele; legătura noastră s-a terminat, fiindcă așa am hotărât eu!

– Ți-e frică să te măriți cu mine? îi spuse el sfidător, în chip de răspuns.

– Da! admise ea cu simplitate. Mi-e frică din cauza copiilor mei. M-am măritat o dată fără să mă gândesc prea mult, fiindcă eram nebunește îndrăgostită, sau cel puțin așa credeam. Mi-am dat seama repede de greșeala mea și, probabil aș fi divorțat dacă nu ar fi intervenit accidentul fatal al lui Toby... Și vrei să risc pentru a doua oară, când nu e vorba numai de viitorul meu ci și de cel al lui Jenny și Mark? Nu, Phil, ei sunt foarte fericiți la Pendlehurst și pentru nimic în lume nu le-aș strica rostul, transplantându-i dintr-odată în străinătate.

Vorbea plină de însuflețire, dar era conștientă la ce renunța. Să fie măritată cu Phil... bărbatul

pe care îl iubea cu pasiune! Bineînțeles, el nu era îndrăgostit de ea, o dorea doar. Dar poate, grație legăturilor sfinte ale căsătoriei, influențat de trecerea timpului, el va începe s-o iubească sau măcar să se atașeze de ea... Nu era o nebunie să-l respingă astfel?

Alungându-și imediat aceste gânduri care riscau să-i zdruncine hotărârile, ea încheie cu o voce pe care și-o dorea plină de siguranță:

– Copiii mei sunt mai presus de orice, Phil, și de aceea n-aș putea accepta niciodată să mă căsătoresc cu tine.

– Ce femeie încăpățânată! De ce refuzi cu atâta îndârjire această posibilitate de fericire care ți se oferă? Încă o dată te rog să te mai gândești la cererea mea în căsătorie, Melissa.

– Ce bărbat încăpățânat! îl imită ea. Și încă o dată răspunsul meu este nu!

Chipul lui Phil păli îngrozitor și căpătă o asemenea expresie încât, timp de o clipă, Melissa se temu de un gest violent din partea lui. Dar, după ce o privi cu intensitate, el se mulțumi să-și întoarcă ochii de la ea. Privind în aceeași direcție cu el, tânăra zări un bărbat care se îndrepta spre ei. Încălțat în cizme de cauciuc, făcea niște pași uriași, având pe urme un cocker spaniol negru cu urechile lungi. Ajuns la câțiva pași de ei, o salută cu amabilitate.

– Bună ziua, doamnă Colville. O zi frumoasă pentru o plimbare, nu-i așa?

– Fără îndoială, domnule maior Baxter... Vi-l pezint pe domnul Maxwell, venit în vizită la noi tocmai din Portugalia...

Cei doi bărbați schimbară câteva cuvinte de politețe, apoi maiorul se îndepărtă, nu fără a le mai arunca peste umăr o privire Melissei și lui Phil. Simțindu-se întâi jenată că a fost surprinsă astfel de vecinul lor, se bucură în cele din urmă de apariția lui care pusese capăt certei lor.

Se îndreptară spre casă și, înainte de a coborî din mașină, Phil o anunță cu brutalitate:

– La sfârșitul mesei, voi telefona bunicii și voi reveni apoi foarte contrariat de acest telefon, pretextând că trebuie să mă întorc de urgență la Lisabona.

Cu un semn din cap, Melissa aprobă acest plan înțelept, pe care Phil îl puse puțin mai târziu în aplicare, după cum îi spusese.

XII

În acea seară, ținând cont de decalajul orar, Selwyn se întorsese la birou pentru a suna câțiva clienți din California, iar Pauline prezida un mare spectacol de binefacere care avea loc anual în regiune.

Rămânând deci singură și incapabilă să se concentreze asupra unei lecturi oarecare sau să se uite la televizor, Melissa se hotărî să facă un tur prin parc, pentru a-și schimba puțin gândurile. Dar aerul înmiresmat, cântecul duios al păsărilor, atmosfera liniștită, toate îi amintiră în curând de Quinta das Andorinhas... făcând plecarea din ajun a lui Phil și mai greu de suportat.

Tot mergând fără un scop precis, trecu prin apropierea atelierului lui Edward, unde acesta venea adesea să se refugieze pentru a restaura cu îndemânare mobilele vechi. Se apropie pe nesimțite și se opri în pragul ușii întredeschise.

Remarcându-i prezența, Edward o invită să intre.

– Nu vroiam să te întrerup, se scuză ea, încurcată.

Ce i-o fi venit să vină să-l vadă pe Edward, cu care de obicei nici nu prea vorbea? Poate venise, în mod inconștient, să caute puțină consolare în prezența lui?

– Nu mă deranjezi deloc! protestă el cu un accent de sinceritate.

Apoi, după ce schimbă cu ea câteva banalități, îi declară fără nici o legătură:

– Maxwell a șters-o englezește, ieri!

– Părea într-adevăr foarte grăbit să se întoarcă la Lisabona, aprobă ea cu o voce indiferentă.

– Sau să fugă de Londra... avansă el o ipoteză. Sunt sigur că n-a făcut atâta drum până în Anglia, fără să aibă un motiv serios...

– El... nu mi-a precizat scopul călătoriei, îngăimă ea, simțind că se înroșește îngrozitor.

– Și de ce ar fi făcut-o, Melissa, de vreme ce tu cunoșteai deja acel motiv?... Sunt un fin observator, după cum știi! Remarcând aerul neliniștit al Melissei, se grăbi să adauge: Nu fi îngrijorată. Sunt convins că ceilalți n-au băgat nimic de seamă... Și v-am descoperit secretul, fiindcă și eu personal sunt obligat să joc teatru.

Dar, în cazul vostru, nu înțeleg de ce ați ținut atâta să ascundeți legătura voastră... Acest Philip Maxwell mi-a făcut impresia unui om cinstit!

Căutând să se apere, Melissa se hotărî să atace deschis.

– Tu vorbești de cinste, Edward?

– Ai marcat un punct, recunoscu el schițând un surâs. Dar, crede-mă, în ciuda aparențelor, o iubesc pe Pauline.

– Cum îndrăznești să pretinzi că o iubești, când...

– Când întreții relații extraconjugale? completă el. O să încerc să-ți explic: când am întâlnit-o pe Pauline, am fost foarte impresionat de frumusețea și caracterul ei puternic. Iar când a acceptat să se căsătorească cu mine m-am simțit copleșit... Prima decepție a urmat destul de repede, când am înțeles că nu intenționa să părăsească Pendlehurst pentru a duce o adevărată viață în doi. La început am rămas încrezător, sperând că maternitatea o va schimba și ne va apropia. Dar, din nefericire, Pauline n-a putut avea copii și, în lipsa lor, a continuat să domnească peste toată casa, în care eu reprezint o cantitate neglijabilă.

Ochii luminoși ai lui Edward se umplură de tristețe, în timp ce scotea un suspin adânc. Deși

simți o undă de compătimire față de el, Melissa nu se putu împiedica să precizeze.

– Asta nu-i o scuză ca s-o înșeli pe Pauline.

– Nici nu-mi caut scuze, Melissa; îți explic numai ceea ce simt. Când sunt cu o altă femeie, am în sfârșit impresia că exist; pentru puțin timp, cineva se interesează cu adevărat de mine. În timp ce, pentru Pauline, nu reprezint decât o marionetă...

– De ce nu discuți toate astea cu Pauline?

– După cum știi, Pauline nu e prea dispusă să asculte părerile altora... Dealtfel, adăugă el cu un surâs resemnat, pentru că e foarte adevărat că extremele se atrag, ea fiind foarte autoritară, s-a căsătorit cu Edward Drake, un bărbat slab și supus!

În mod spontan, Melissa își puse mâna pe brațul lui Edward, în semn de simpatie.

– Nu asta am vrut să spun, Edward. Și eu am simțit pericolul și de aceea m-am opus să mă instalez aici cu Toby... până la accidentul lui!

– Nici unul din noi nu prea a avut noroc, nu-i așa, Melissa?

– Sunt și oameni mai necăjiți ca noi...

De data asta, el fu cel care o întrerupse, dezaprobator.

– Faptul că există oameni și mai nenorociți, nu-ți alină deloc propriile necazuri! Văzut din

afară, par să îndeplinesc toate condițiile pentru a fi fericit: o meserie frumoasă, un hobby pasionant, o soție admirabilă și o casă luxoasă; dar îmi lipsește esențialul...

– Adică?

– Un adevărat cămin, unde eu și Pauline să putem trăi singuri și eu să contez cel mai mult în ochii ei. Dar, la fel ca și tine, nu reușesc să-mi realizez visul...

– Ce știi tu despre visul meu? îl întrebă Melissa.

Privind-o în ochi, Edward îi spuse blând:

– Poate că l-am ghicit... De ce Maxwell a plecat pe neașteptate în Portugalia?

– Fiindcă l-am anunțat că totul s-a terminat între noi.

– Ai deci intenția să te măriți cu Selwyn?

– Iată o întrebare indiscretă! exclamă Melissa... De fapt nu știu... fiindcă Selwyn nici nu m-a cerut încă.

– Nici o grijă! Pauline îl împinge în mod discret în acest sens... Selwyn prezintă o mulțime de avantaje, remarcă el distrat.

– Nu încetez să-mi repet lucrul ăsta și, de-altfel, nu găsesc nici un motiv valabil pentru a-i respinge o eventuală cerere în căsătorie.

– În afara faptului că nu-l iubești.

– Este atât de important?

– Pe primul loc! strigă el patetic. Pentru a avea o bază solidă, o căsătorie trebuie să se sprijine pe o dragoste reciprocă.

– Ai dreptate, trebuie să existe dragoste din partea ambilor parteneri.

– Și atunci? Nu te înțeleg, îi spuse el puțin nerăbdător. A venit aici special ca să te vadă, ce vrei mai mult?

Melissa ezită o clipă; era înțelept să-și deschidă inima în fața soțului Paulinei? Dar avea atâta nevoie să-și spună cuiva păsul, iar Edward părea atât de înțelegător...

– Nu mă iubește, reluă ea calm, chiar dacă mi-a propus să se căsătorească cu mine...

– Te-a cerut în căsătorie!... Și bineînțeles, tu ai refuzat...

Melissa aprobă cu un semn timid din cap.

– Și de ce mă rog?

– Pentru că nu mă iubește, ți-am mai spus-o!

– Dar tu, tu îl iubești?

– Da... îi mărturisi ea cu simplitate.

Gânditor, Edward își mângâie bărbia cu un gest mașinal, înainte de a o întreba din nou:

– De ce respingi bărbatul pe care îl iubești și ți-ai pus în cap să te măriți cu cel pe care nu-l iubești?

– Propunerea lui Phil nu era sinceră. Era un mijloc de a mă împiedica să mă mărit cu

Selwyn. Sunt sigură că se simte ușurat că l-am refuzat. Oricum, continuă ea cu o voce amărâtă, trebuia să pun capăt acestei legături imposibile.

Un timp, Edward rămase absorbit în contemplarea unei bucăți de lemn de trandafir, înainte de a-i răspunde liniștit:

– Țin mult la tine, Melissa. În consecință, aș fi foarte necăjit să te văd comițând o gravă eroare, căsătorindu-te cu un bărbat, în timp ce tu iubești un altul.

– Am deja experiența unei căsătorii din dragoste cu Toby, replică ea trist, care n-a fost prea reușită... mă refer înainte de accident, bineînțeles.

– Erai tânără și neștiutoare.

– Nu m-am gândit prea mult nici când i-am cedat lui Phil. M-am simțit subjugată de el, imediat ce l-am cunoscut.

– La fel cum l-ai subjugat și tu!

– Categoric nu! protestă ea. E prea experimentat pentru asta.

– La vârsta lui, lipsa de experiență ar fi mai degrabă îngrijorătoare, remarcă el glumeț. Dar refuz să cred că Philip Maxwell face propuneri de căsătorie la întâmplare.

În lipsă de argumente și simțindu-se dintr-o dată obosită, Melissa decise să pună capăt acestei discuții.

– Mă duc să mă culc, îl anunță ea. Dar faptul că am stat de vorbă cu tine mi-a prins bine, Edward.

– Și mie, recunoscu acesta. Gândește-te bine înainte de a accepta cererea în căsătorie a lui Selwyn.

– Și tu ai putea să te mai gândești, de fiecare dată când...

– Mă iei deci drept un Don Juan! Dar asta nu mi se întâmplă prea des, te asigur...

– Și chiar trebuie să ți se întâmple?

– Asta mă ajută să suport restul... Bineînțeles, dacă într-o dimineață, Pauline s-ar scula și și-ar da seama ce bărbat minunat are, se ironiză el, aș înceta imediat cu micile mele infidelități.

– Pauline ar trebui să-și dea seama de valoarea ta, afirmă Melissa plină de sinceritate.

– Sunt sigur că mă iubește în felul ei, suspină el. Și fiind o fire slabă mă mulțumesc cu atât; dar nu face ca mine, Melissa; nu te declara satisfăcută cu puțin, când poți avea totul!

*

* *

– Dacă am mânca împreună? îi propuse Selwyn.

După plecarea lui Phil, Selwyn fusese foarte ocupat, dar Melissa știa că în curând va căuta

ocazia favorabilă. Și acum, momentul cel temut sosise. Ridicând capul din hârtiile de pe biroul ei, se căzni să surâdă, în timp ce-i explica:

– Cu condiția să mâncăm repede, Selwyn. Vreau neapărat să termin cu dosarul acesta diseară.

Trecând în spatele ei, Selwyn aruncă o privire rapidă peste umărul ei, înainte de a declara:

– Nu e nimic urgent în dosarul ăsta... De ce să nu ne oferim o masă la un restaurant bun, măcar o dată! De fapt, am și rezervat o masă pentru noi, la Ritz.

Fiindcă îi pândea reacția, Melissa se simți obligată să afișeze un aer bucuros și exclamă:

– La Ritz? Mă răsfeți!

– Tu mă răsfeți, dacă accepți să mă însoțești, replică el vesel, cu o voce tandră.

Imediat Melissa regretă că a adoptat acest ton ușor. În somptuosul cadru de la Ritz, Selwyn va încerca precis să dea un ton intim conversației lor și va trebui să se arate foarte vigilentă.

Se prefăcu la început că ó consideră drept o simplă masă de afaceri. Dar, în curând Selwyn o întrerupse.

– Fiecare lucru la timpul său, Melissa, acum nu e momentul să discutăm despre noul nostru program de vânzări.

Căutând cu disperare un alt subiect neutru de conversație, Melissa începu să vorbească despre copii.

– Cred că vacanța la mare le-a priit copiilor. Am întâlnit-o ieri pe profesoara lui Jenny. Mi-a spus că a luat-o înaintea celorlalți, chiar dacă a lipsit. Mark e și el în formă.

– Sunt niște copii dotați și adorabili, comentă afectuos Selwyn. Sunt convins că noi n-o să avem niciodată necazuri cu ei, Melissa.

Noi? Auzise oare bine? Era cât pe-aci să riposteze, dar pe urmă se gândi că era mai bine să-i treacă sub tăcere remarca, așa că se prefăcu interesată de turneul de golf. Imediat înțelese că a găsit în sfârșit un subiect ce nu risca să devină periculos și care, pentru cumnatul ei, era interminabil.

Prefăcându-se că-i ascultă cu atenție explicațiile, Melissa își lăsă gândurile să rătăcească... spre Portugalia.

*

* *

– Aș putea să te întreb ce te supără, Felipe? îl întrebă Inez de Ribeiro Costa, încruntându-și sprâncenele. Pari foarte preocupat în această seară.

Phil își înăbuși un căscat de plictiseală în timp ce-o privea pe frumoasa dar furioasa ființă care cina cu el într-unul din cele mai bune restaurante din Lisabona. Fiind obișnuită să se afle întotdeauna în centrul atenției bărbaților, Inez suporta greu aerul absent al lui Phil.

– Ai probleme cu noua ta șampanie? reluă ea. Din cauza ei ai plecat așa în grabă la Londra?

– Nu, numai niște dificultăți mărunte care se vor aranja, răspunse el vag.

– Atunci, la ce te gândești? Se vede că ești cu mintea în altă parte...

Adresându-i unul din surâsurile lui cele mai fermecătoare, Phil se întrebă dacă i-a ghicit cursul gândurilor. O credea dotată cu acel simț deosebit, specific artiștilor... Dar asta îl lăsa rece acum.

Inez de Ribeiro Costa era foarte diferită de tipul femeii portugheze; era elegantă și sofisticată, cu un caracter foarte independent. Divorțată recent de un bancher elvețian, revenise să se instaleze la Lisabona, orașul ei natal, unde era foarte cunoscută ca graficiană și creatoare de modă.

Phil o întâlnise acum doi ani, în timpul unui cocktail la palatul prezidențial de la Belem. O remarcase imediat și își dădu repede seama, după privirile ei, că și el îi atrăsese în mod

deosebit atenția. Obișnuit să placă femeilor, el realiză totuși că sub interesul ei se ascunde și altceva decât o simplă admirație. Și, când reuși puțin mai târziu să-i fie prezentat, îi ceruse imediat, în cel mai direct mod, să pozeze pentru ea. Trebuia, îi explicase, să ilustreze o revistă pentru o marcă de renume.

Tentat de o nouă experiență, Phil acceptase și îșidăduseră întâlnire pentru a doua zi, după-amiază. Timp de aproape două ore, el stătuse nemișcat, în timp ce ea lucra la șevalet, flecărind fără încetare, despre ea sau unele cunoștințe comune; astfel îi dezvălui și o parte din trecutul ei. Apoi, brusc îșilăsase jos cărbunele, decretând:

– Ajunge!

Fără să ezite, se apropiase de el și îl sărutase cu pasiune, lămurindu-l complet asupra modului cum înțelegea să-și petreacă seara.

La începutul legăturii lor, se văzuseră în fiecare zi. Dar, destul de repede, amândoi îșiredobândiseră libertatea, păstrând obiceiul de a petrece în mod regulat câte o noapte împreună. Până în prezent, Phil fusese mulțumit de acest aranjament. Totuși, în această seară, pentru prima oară, Inez nu-l mai interesa. Ocupându-i acum în întregime gândurile și visele,

Melissa le izgonise pe toate celelalte femei, chiar și pe Inez.

Cu o voce tăioasă, aceasta din urmă îl făcu să tresară, chemându-l la ordine.

– Mintea ta vagabondează! Pentru că nu e vorba de vreo problemă a firmei, trebuie să înțeleg că te gândești la o femeie?

– Cum să mă gândesc la alta în prezența ta, scumpa mea? se apără el grăbit.

Și totuși, era exact ceea ce făcea: căznindu-se să pară agreabil și spiritual în conversația cu Inez, gândurile nu i se puteau desprinde de la Melissa. I se părea că numai ea are acum importanță în viața lui. Dealtfel, tocmai ca să și-o scoată din cap, se hotărâse s-o sune pe Inez și s-o invite la masă. Dar acest antidot se dovedise ineficace pentru a-l vindeca de răul care-l măcina, amintirea obsesivă a Melissei...

Conducând-o pe Inez în acea seară, Phil se întreba cum să refuze să urce la ea, fără s-o rănească. După ce parcă în fața imobilului, el se lansă cu curaj:

– Inez, nu prea mă simt bine în seara asta, așa că n-o să mai urc.

– Te-am invitat eu cumva să urci? se interesă ea pe un ton mușcător.

– Vroiam să spun...

– Nu mă interesează, dragul meu Felipe. La revedere și mulțumesc pentru masă. Când o să te eliberezi de toate problemele tale, poți să-mi dai de știre. O să văd dacă, în acel moment, voi mai fi dispusă să petrec o seară cu tine!

– N-am vrut să te supăr! exclamă Phil, încercând din nou să se scuze.

– Fii liniștit, nici nu m-am supărat. Noapte bună, Felipe!

Și fără a-i mai lăsa timpul să schițeze cel mai mic gest ca s-o rețină, Inez sări din mașină și dispăru imediat în interiorul imobilului.

La naiba cu Inez! La naiba cu Melissa! Și la naiba cu toate femeile! gândi el furios, demarând în trombă. Dar când, zece minute mai târziu, oarecum calmat, se regăsi în fața ferestrei imense a apartamentului său pentru a admira spectacolul pe care îl ofereau portul și vapoarele ancorate, apele Tagului în care se reflectau luminile orașului, din nou imaginea Melissei îi reveni în minte...

Pentru a alunga această amintire dureroasă, se decise să ducă o viață socială intensă, care-i oferea ocazia să întâlnească toate femeile frumoase ale Lisabonei. Din nefericire, nici una nu reuși să-i rețină atenția sau să-i stârnească cea mai mică dorință. În schimb, doar amin-

tirea Melissei ajungea să-i răscolească simțurile...

Atunci se hotărî să renunțe la toate mondenitățile și, ca ultim refugiu, se consacră în totalitate muncii, excluzând orice altceva din viața lui...

*

* *

Phil tocmai ajunsese la Quinta când Dona Carlota îi aminti vechea lui promisiune.

– Fiindcă rămâi aici câteva zile, sper că-ți vei face în sfârșit timp s-o duci pe Josepha să viziteze viile și pivnițele. Săraca fată s-a arătat destul de răbdătoare, în ciuda comportării tale incalificabile. Ai noroc...

– Bunico! o întrerupse Phil cu o voce plictisită. Cred că e momentul să clarificăm o problemă: n-am nici o intenție să mă căsătoresc cu Josepha Carreiro. Aș zice chiar că e ultima femeie pe care aș alege-o de nevastă.

– Felipe! Josepha nu e deloc urâtă și sunt sigură că ar deveni chiar seducătoare dacă s-ar aranja puțin...

Cum să-i explici Donei Carlota?

Pe de altă parte, bunica lui avea desigur dreptate să-l împingă pe calea însurătorii. Și,

fiindcă îi propunea mai multe candidate la căsătorie, lăsându-i lui să facă alegerea...

– Nu Josepha, bunico, nu ea! reluă el cu blândețe.

Dona Carlota nu mai adăugă nimic, dar aerul satisfăcut care i se întipări pe fața trufașă, îi indică limpede lui Phil că înțelesese sensul spuselor lui: nepotul ei era în fine dispus să se însoare! Deci putea să se ocupe de găsirea celei mai bune partide.

Îndreptându-se spre vie, Phil își repetă că a luat cea mai bună hotărâre. La ce s-o fi gândit când a cerut-o pe Melissa în căsătorie? Dorința lui fusese atunci atât de puternică, încât i-ar fi promis orice... Din fericire, ea se arătase mai înțeleaptă ca el și îi respinsese net propunerea, dându-și seama imediat de nebunia unei asemenea cereri. Era o femeie atât de inteligentă, și, în același timp, atât de încăpățânată, imprevizibilă uneori. Personalitatea ei complexă o făcea însă și mai fascinantă; dulce și vulnerabilă uneori, știa să devină altă dată senzuală și pasionată... Ah, cât ar fi dorit s-o revadă.

După cum i se întâmpla adesea în ultimul timp, și în această noapte se trezi brusc, după unul din acele coșmaruri în care se bătea cu un dușman invizibil. Încă somnoros și clătinân-

du-se puțin, se sculă și se îndreptă spre fereastră pentru a-și răcori trupul înfierbântat. Timp îndelungat rămase în cadrul ferestrei, privind cu ochii încețoșați cerul înstelat.

Dintr-odată, la fel de luminoasă ca luceafărul, o idee îl străfulgeră: o să se căsătorească cu Melissa și cu nimeni alta! Nebunia lui constase nu în faptul că o ceruse în căsătorie, ci în acela de a se crede capabil să accepte orice altă femeie. După Melissa, n-ar mai putea suporta o alta în patul lui...

Chiar mâine va pleca în Anglia. Își va reînnoi cererea, o va implora dacă va fi nevoie, îi va promite tot ce vrea, numai să devină soția lui. Dar să-și poată împărți nopțile cu ea, să facă dragoste până la epuizare și să adoarmă strângând-o la piept...

Totuși, în mijlocul proiectelor lui minunate, Phil își aminti că Melissa îl refuzase deja categoric. De ce și-ar schimba acum părerea? Aventura lor se terminase o dată pentru totdeauna, doar îi repetase asta de mai multe ori.

Recunoscuse totuși că petrecuseră împreună clipe de neuitat. Poate va reuși s-o convingă să revină în Portugalia și aici, grație amintirilor și departe de Pendlehurst și familia ei, va ceda mai ușor... Dar nu va accepta niciodată să revină la Lisabona, numai dacă...

Zorile începeau deja să apară când Phil termină să-și pună la punct „stratagema". În câteva ore, la deschiderea birourilor, va telefona la Casa Colville. Îi va explica lui Selwyn că un punct foarte important din contract trebuie rediscutat, precizând că va fi încântat s-o primească din nou pe doamna Colville, fiindcă lucraseră foarte bine împreună. Bineînțeles, cu cât mai curând, cu atât mai bine, pentru a putea semna cât mai repede contractul între firmele lor.

XIII

– Nu te înțeleg deloc, Melissa! exclamă Selwyn, cu un aer contrariat. De ce refuzi să te reîntorci la Lisabona? Ai venit încântată de călătoria ta în Portugalia: și oricum, afacerile sunt afaceri! Iar Maxwell, care mi-a telefonat dis-de-dimineață în privința schimbării termenilor de livrare, a sugerat că e de preferat ca tu să efectuezi această deplasare, deoarece cunoști deja clauzele contractului. Remarca lui părându-mi-se de bun simț, bineînțeles că am acceptat-o... Îmi pare rău, dar mă tem că nu mai ai de ales acum!

Abia stăpânindu-și extrema nervozitate, Melissa se ridică de pe scaun și începu să străbată cu pași mari biroul; timp de o clipă, fu tentată să-i mărturisească totul lui Selwyn pentru a-și explica astfel ciudatul refuz. Dar era imposibil... nu putea să-i spună nici măcar o parte din adevăr. Căutând cu disperare o scuză, invocă încă o dată problema copiilor.

– Regret, Selwyn, dar după cele ce s-au întâmplat nu-i voi părăsi din nou pe Jenny și Mark.

Selwyn îi aruncă o privire dezaprobatoare.

– Te mai simți încă vinovată de accidentul lui Jenny?

– E ridicol, știu, dar nu pot altfel, se apără ea cu jumătate de glas. Nu mai vreau să-i las singuri.

– Ei bine, atunci ia-i cu tine, îi spuse el, contrar oricărei așteptări.

Timp de o clipă, Melissa se întrebă dacă nu cumva cumnatul ei glumește, dar aerul lui serios îi confirmă că propunerea era cum nu se poate mai valabilă...

– Să-i iau cu mine într-o călătorie de afaceri? bâigui ea, văzându-și pretextul astfel înlăturat.

– Și de ce nu? Maxwell ți-ar putea găsi o baby-sitter ca să se ocupe de ei în timp ce voi lucrați. Sau, dacă preferi, poți să iei pe cineva cu tine. Doar vine vacanța și sunt sigur că Lucy, fiica lui Joy Hatchley, de exemplu, ar fi încântată să te însoțească, pe cheltuiala noastră.

– Dar nu pot sosi la Lisabona cu o suită întreagă! protestă Melissa.

– Încetează te rog să-mi mai faci dificultăți! I-am spus lui Maxwell că îl vei suna ca să conveniți asupra datei.

Și părăsi camera cu un pas hotărât.

Rămasă singură, Melissa simți că îi sare mușțarul. Nu-i plăcea să se simtă astfel prinsă în cursă... Cel puțin însă Selwyn îi făcuse niște sugestii practice și Melissa se hotărî să-i telefoneze imediat lui Lucy Hatchley. După cum presupusese Selwyn, aceasta, după ce îi ceru mamei sale consimțământul, acceptă imediat, cu un real entuziasm.

Totuși, Melissa nu se putu hotărî să-l cheme personal pe Phil și o rugă pe secretară s-o facă în locul ei.

Nu-i mai rămânea acum decât să-i prevină pe copii și pe Pauline, ceea ce constituia o misiune cam delicată... Risca s-o supere cu asta, luând plecarea întregii familii drept o lipsă de încredere...

În această seară, cină singură cu Pauline, Edward și Selwyn fiind amândoi reținuți cu treburi în oraș. Ca de obicei, o complimentă pe Pauline asupra excelentelor feluri de mâncare, dar aceasta părea distrată și mai puțin vorbăreață ca de obicei. Profitând de o pauză în conversație, Melissa puse problema călătoriei ei.

– Selwyn tocmai mi-a comunicat că trebuie să plec din nou în Portugalia și cred că o s-o fac miercuri...

– Și când contezi să vii înapoi? se grăbi s-o întrebe Pauline.

– În timpul week-end-ului, presupun, dar n-am stabilit încă data.

– Tocmai când proiectasem și eu să plec puțin! exclamă ea cu o voce ascuțită, din care răzbătea regretul.

– Unde trebuie să te duci puțin?

– Ce să mai vorbim acum! Trebuie să rămână cineva cu Jenny și Mark, suspină ea.

– Nu, Pauline, fiindcă îi iau cu mine! Totul e deja aranjat: Lucy Hatchley vine cu mine ca să se ocupe de copii... A fost ideea lui Selwyn, preciză ea prudentă.

Această precizare nu era însă necesară, fiindcă Pauline, în mod vizibil ușurată, declară:

– Totul e cum nu se poate de bine! Nu-mi surâdea ideea să te las singură cu toate treburile casei. Bineînțeles, ți-aș fi preparat eu, înainte de plecare, câteva feluri de mâncare și i-aș fi dat Fredei câteva indicații precise, dar...

– Doamne, Pauline, dar mă consideri chiar așa de neputincioasă!

Prinzând ocazia, continuă cu un ton hotărât:

– Ascultă... am intenția să caut o căsuță prin împrejurimi, pentru mine și copii. Nu pot să rămân aici până la sfârșitul zilelor mele.

– Dar e casa lui Selwyn, Melissa!

– Exact! Deci nu este a mea.

– Hai, reluă cu blândețe Pauline, știi bine că nu e decât o problemă de timp. Când tu și Selwyn vă veți căsători...

– N-o să mă mărit cu Selwyn.

– Imposibil! strigă Pauline.

Apoi, revenindu-și din surpriză, o privi bănuitoare.

– Tu și Selwyn... v-ați certat cumva?

– Nu. Dealtfel, nici n-am vorbit vreodată pe față despre căsătorie.

– Dacă asta te supără, aș putea...

Enervată, Melissa o întrerupse cu o voce autoritară:

– Nu te amesteca, Pauline. Pot să mă ocup și singură de problemele mele.

– Totuși, Melissa, mai gândește-te! Unde vei găsi tu un soț mai bun pentru tine și un tată mai bun pentru copiii tăi, decât Selwyn? E unchiul micuților, nu uita asta!

– Trebuie să-mi amintești mereu că sunt o văduvă cu doi copii pe cap? Ascultă bine, Pauline: îl iubesc mult pe Selwyn și-i recunosc toate calitățile, dar nu sunt îndrăgostită de el, mă înțelegi, și dragostea nu vine la comandă.

– Dragoste, dragoste! exclamă Pauline cu dispreț.

Dar Melissa crezu că descoperă o intonație nostalgică în vocea ei, când completă:

– Dragostea, scumpa mea Melissa, este nespus de efemeră!... Spuneam doar o generalitate, nimic personal! se grăbi ea să adauge.

– S-a întâmplat ceva între tine și Edward? o întrebă Melissa cu solicitudine, simțind-o că e pornită pe panta destăinuirilor.

Dar, privindu-și fix farfuria, cumnata ei se mulțumi să nege cu fermitate.

– Îți iubești soțul? o întrebă atunci Melissa.

– Bineînțeles că da. Ce întrebare!

– Și totuși, acum câteva clipe, când era vorba de mine și Selwyn, păreai să nu fii de acord cu ideea că dragostea stă la baza căsătoriei...

– Respingeam viziunea romantică doar, care proslăvește dragostea veșnică...

Temându-se că a alunecat prea mult pe această pantă, Pauline se opri brusc și chipul ei luă o expresie tristă și gânditoare. Descoperise ea oare aventurile extraconjugale ale soțului său?

Hotărâtă să schimbe subiectul, Melissa întrebă:

– Și nu mi-ai spus încă unde pleci?

– La Edinburgh, la simpozionul anual al stomatologilor. Edward vorbea de asta, zilele trecute la masă.

– Și anul ăsta ești decisă să-l însoțești?

– Zice că... multe soții merg.

Refuzând să mai insiste asupra acestui subiect, Pauline reveni la problemele materiale.

– Fiindcă tu te vei afla în Portugalia în timp ce noi vom fi în Scoția, o să-i sugerez lui Selwyn să se instaleze la Londra în acest timp. Îi va fi mai ușor și va putea și el ieși la teatru sau la un concert. Astfel le voi putea da câteva zile libere lui Tom și Freda. Dacă n-aș fi insistat eu, Selwyn n-ar fi păstrat Pendlehurst și acum am fi fost răspândiți în niște locuințe mici...

– E un adevărat noroc pentru noi că te avem, nu-i așa? Ce ne-am face fără tine? spuse Melissa, nu fără o oarecare ironie. Dar nu ți se întâmplă să-ți spui că nu ești totuși indispensabilă chiar dacă dai dovadă de mult devotament față de noi toți? Și chiar trebuie să insiști mereu asupra incomparabilei tale superiorități în toate domeniile?... Te admir mult, Pauline, dar câteodată suport cu greutate atitudinea ta condescendentă.

Datorită caracterului ei dificil, ar fi fost de-a dreptul surprinzător ca Pauline să recunoască cu bunăvoință adevărul acestor acuzații.

– Te înșeli! protestă ea imediat cu vehemență. De exemplu, nu posed deloc cunoștințele tale

și ale lui Selwyn despre afaceri și deci nu mă amestec!

Melissa rămase un timp tăcută, înainte de a-i lansa direct:

– Și Edward?

– Ce-i cu Edward? întrebă tăios Pauline, ridicându-se pentru a aduce fructiera.

– N-am preparat un desert pentru seara asta, preciză ea.

– E foarte bine așa, răspunse Melissa.

Totuși nu-i prea stătea în fire Paulinei să prepare o masă incompletă și Melissa o simțise încordată în tot timpul cinei. Pauline aflase că soțul ei o înșela? se întrebă ea din nou.

– Sper, reluă Melissa impulsivă, că-ți dai seama de dragostea cu care te înconjoară Edward?

– De unde știi tu asta?

Tonul brusc al Paulinei trăda o oarecare neîncredere.

– Pe de o parte fiindcă se vede, pe de altă parte fiindcă mi-a spus-o, răspunse cu simplitate Melissa.

– Curios mod de a o arăta! constată Pauline, înciudată.

– Poate, se hazardă Melissa, Edward ar putea zice același lucru despre tine... În ciuda

tuturor calităților lui, el nu se simte la înălțimea ta, Pauline.

– E ridicol! protestă aceasta slab.

Deoarece vorbise deja prea mult pentru a se mai putea opri, Melissa se hotărî să continue.

– O să-ți spun tot ce gândesc, Pauline: cred că tu și Edward ar trebui să cumpărați o proprietate frumoasă la Turnbridge Wells, lângă cabinetul lui. E timpul să duceți o altă viață în doi și să locuiți singuri o vreme.

În tăcere, Pauline începu să strângă masa, apoi, spre marea surpriză a Melissei, recunoscu brusc:

– Și eu mă gândeam să părăsesc Pendlehurst... în parte și datorită lui Tom și Freda care se gândesc la pensie. Dacă măcar aș fi sigură că tu și Selwyn vă căsătoriți...

– Renunță la această idee! aproape strigă Melissa. Și o să i-o spun și lui Selwyn cu prima ocazie.

– Foarte bine! pronunță Pauline printre buzele strânse. În aceste condiții, nu-l voi putea abandona pe Selwyn.

– Doamne, Pauline! Selwyn nu mai este un copil! Și dacă vrei să mă asculți, ai face mai bine să te ocupi de soțul tău. Are categoric mai multă nevoie de tine decât fratele tău! Și din

cauza asta mă și bucur că îl însoțești pe Edward la Edinburgh.

Activă ca de obicei, Pauline, ajutată de Melissa, termină de strâns masa. Apoi, într-un elan de sinceritate, admise:

– Poate că ai dreptate... Iar în ceea ce privește călătoria ta în Portugalia...

– Totul e aranjat, Pauline, îți mulțumesc, i-o tăie Melissa hotărâtă.

Pauline ar fi fost mirată să știe că, sub aparenta ei siguranță, Melissa tremura, temându-se mai ales de revederea cu Phil...

În tot timpul zborului, Melissa fu sfâșiată între dorința de a nu-l vedea pe Phil la sosirea lor și speranțe secrete de a-l găsi la aeroport.

La coborârea din avion îl zări imediat și inima începu să-i bată nebunește. Îmbrăcat cu un pantalon bej și o cămașă bleu, deschisă la gât, el aștepta liniștit, părând mai seducător ca niciodată.

Cum o văzu, se priviră pentru o clipă, dar Melissa își întoarse repede ochii. Când și-i îndreptă din nou spre el, Phil, în aparență foarte destins, le zâmbea prietenos copiilor și lui Lucy... Când se apropie de ei, îi sărută mâna lui Lucy, ceea ce o făcu pe copilă să roșească de plăcere. Apoi veni rândul Melissei. Încercând să-și stăpânească extrema nervozitate, ea

îi întinse lui Phil o mână ușor tremurătoare, iar atingerea buzelor lui Phil stârni în ea un val de emoții. Privindu-l din nou, observă în ochii lui o lucire malițioasă; fără prezența lui Lucy și a copiilor, ar fi luat-o precis în brațe și n-ar fi avut curajul să-l respingă...

În timp ce, cu o valiză enormă într-o mână și cu Jenny și Mark agățați de cealaltă mână, Phil mergea înaintea lor, Lucy nu se putu împiedica să șușotească la urechea Melissei:

– Câtă distincție! Îl remarcasem deja când ai venit cu el la centrul de echitație, dar e mai frumos decât în amintirea mea!

– Ar putea să-ți fie tată, remarcă Melissa tăios.

– Și ce dacă? replică Lucy cu îndrăzneală.

Ajuns la mașină, Phil îi așeză pe copii și pe Melissa în spate, rezervând locul din față pentru Lucy. Simțindu-se flatată, tânăra zâmbi fericită. Iar Melissa se întrebă dacă e vorba doar de o simplă măsură de precauție sau o tactică pentru a și-o atrage pe Lucy de partea lui...

– Vă duc direct la hotel ca să puteți despacheta și să vă odihniți puțin.

– Mulțumesc, domnule Maxwell, răspunse Melissa cu o voce de gheață.

– Vă rog... toată lumea să-mi zică Phil, e mult mai simplu așa!

– De acord Phil! se grăbi Lucy, în al nouălea cer.

– Vin să vă iau după-amiază, reluă el. Vom avea timp să vizităm câteva locuri, înainte de a lua masa într-un restaurant foarte simpatic din portul vechi.

– Pari să uiți că Jenny și Mark trebuie să se culce...

Phil o întrerupse, izbucnind în râs:

– Și tu pari să uiți că vă aflați în Portugalia! În țara mea, lumea nu se debarasează de copii, trimițându-i la culcare odată cu găinile, glumi el.

Jenny și Mark care-i urmăriseră spusele, înțeleseră că Phil pledează în favoarea lor și-l aplaudară veseli; în fața entuziasmului general, Melissa trebui să se recunoască învinsă.

Programul stabilit de Phil fu foarte plăcut și, toată seara, copiii și Lucy se arătară încântați; când, în sfârșit, la o oră rezonabilă, el le propuse să-i conducă la hotel, Phil îi preciză lui Lucy:

– Pentru a vă face cât mai plăcut sejurul, v-am pus la dispoziție o mașină cu șofer. Miguel vorbește destul de bine englezește și vă va putea duce unde doriți, sau chiar să vă dea sugestii... va trece să vă ia pe toți trei, mâine dimineață, pe la ora 10.

Și întorcându-se spre Melissa, adăugă:

– Miguel e un om demn de încredere și vei putea sta liniștită în timp ce discutăm contractul. Pe mâine, deci!

Chiar o să vorbească despre afaceri? se întrebă aceasta, cu oarecare teamă.

A doua zi de dimineață, un bărbat de vreo cincizeci de ani, politicos și discret, se prezentă pentru a-i lua pe Lucy și copii. După plecarea lor, Melissa se hotărî să se ducă pe jos până la biroul lui Phil, sperând că asta o va liniști puțin. Nu putuse înghiți nimic la micul dejun, atât era de nervoasă...

– Ce s-a întâmplat, Phil? îl interogă ea, imediat ce-i trecu pragul biroului.

– Trebuia neapărat să te văd, Melissa.

– Și atunci ai inventat un pretext?

– Nu chiar. Există o mică problemă în privința termenului de livrare...

– O problemă care s-ar fi putut rezolva prin corespondență sau la telefon spuse ea, dând nemulțumită din cap.

Tot vorbind și neîndrăznind să-i întâlnească ochii, Melissa își fixase privirea pe gura lui, atât de bine desenată, această gură pe care o mângâiase de atâtea ori cu vârful degetelor sau cu buzele ei, altădată, pe acea plajă de vis. Cât de îndepărtat i se părea acel timp...

– Sunt bucuros că ai venit cu copiii, să știi asta, Melissa! îi declară el pe neașteptate cu căldură.

– Și de ce, mă rog? îl întrebă ea neîncrezătoare.

– Pentru că am intenția să devin tată lor vitreg!

Tulburată, Melissa reuși totuși să se stăpânească.

– Dar eu n-am deloc intenția să mă mărit cu tine! Să nu mai pierdem timpul cu acest subiect pe care l-am mai discutat deja și să revenim la acea chestiune profesională care mă aduce la Lisabona! Aș dori să mă întorc mâine după-amiază la Londra, dacă este posibil.

– Și i-ai lipsi pe copii de vacanță, Melissa?

Fără a-și ascunde nemulțumirea, Melissa replică:

– Crezi că ești abil, dacă invoci binele copiilor mei? Dar Jenny și Mark n-au nevoie de vacanță, abia au venit de la mare... Dealtfel, adăugă ea cu o rea-credință evidentă, am fost obligată să-i iau cu mine, fiindcă cumnata mea n-a putut să rămână cu ei de data asta; altfel m-aș fi ferit să le tulbur obiceiurile pentru un timp atât de scurt, cum m-aș fi lipsit și eu cu plăcere de această călătorie!

– Jenny și Mark nu par deloc tulburați ci mai degrabă fericiți, remarcă Phil cu calm. Iar tu, Melissa, sper că-ți vei schimba părerea.

– Mă tem că nu va fi posibil, Phil, pentru că hotărârea mea e definitivă, afirmă ea cu o voce sigură, ce se vroia convingătoare atât pentru Phil cât și pentru ea.

– Te-ai hotărât să te măriți cu Selwyn?

– Sunt hotărâtă să nu mă căsătoresc cu tine, urmând să întreținem doar o relație strict profesională. Iar în ceea ce-l privește pe Selwyn, m-am hotărât să nu devin soția lui... mărturisi ea cu jumătate de voce.

Gânditoare, se opri o clipă, înainte de a încheia:

– Bineînțeles, asta nu schimbă cu nimic lucrurile...

Dar el nu dădu nici o atenție ultimei fraze, conta numai hotărârea ei de a nu se mărita cu Selwyn. Melissa era o femeie liberă și orice speranță îi era permisă.

XIV

La cererea insistentă a Melissei, își petrecură orele următoare verificând întregul contract, abia lăsându-și puțin timp pentru masă. Și chiar în timpul acestui prânz rapid, spre marea mirare a tinerei femei, Phil se mărgini la subiecte legate numai de munca lor.

Spre mijlocul după-amiezii, reușiseră să treacă în revistă toate punctele litigioase și, sculându-se de la birou, Melissa anunță că ea se întoarce la hotel. Când Phil se oferi s-o conducă, ea refuză net, afirmând că va fi mulțumită să meargă puțin pe jos, după ce a stat atât de mult timp pe scaun.

– Pe mâine... începu atunci Phil.

– Mâine ne întoarcem la Londra, îl întrerupse imediat Melissa.

– Nu poți să le faci una ca asta lui Lucy și copiilor, Melissa! Gândește-te numai la decepția celor trei! Îți propun deci să discutăm

programul zilei de mâine cu toţii, în timpul cinei.

– Nu, Phil! În această seară, copiii vor fi în mod sigur foarte obosiţi şi vom mânca la hotel; iar mâine nu te teme, ne vom găsi noi o groază de lucruri de făcut dacă ne decidem să mai rămânem!

Asupra acestui punct, Phil avea dreptate, nu puteau să plece, când abia veniseră... Melissa trebuia să mai petreacă câteva zile la Lisabona.

– Ei bine! reluă ea, cred că acum ne putem lua rămas bun.

– Adio deci, dacă asta doreşti, îi spuse el, ridicând uşor din umeri.

Melissa se îndreptă descumpănită spre uşă. Deci acesta era sfârşitul? Cu inima strânsă, nu-i venea să creadă că Phil poate s-o lase să plece cu atâta uşurinţă, după ce o urmărise aşa de înverşunat. În loc să se bucure, aşa cum ar fi trebuit, se simţea de-a-dreptul disperată.

Când se pregătea să iasă din birou, îi auzi vocea în spatele ei.

– O să-ţi dau cât de curând un semn de viaţă, Melissa.

La aceste cuvinte, un val de bucurie o cuprinse, dar fiind în spatele ei, Phil nu-i putu vedea expresia încântată a chipului. Rezistând

dorinței de a se întoarce, Melissa ieși în grabă mare.

Ajunsă la hotel, se trânti într-un fotoliu. În fond ce vroia ea? Inima și mintea îi dictau două atitudini total contradictorii.

Lucy și copiii reveniră ceva mai târziu, încântați de felul cum își petrecuseră ziua și vorbind toți trei deodată. Melissa le făcu baie copiilor, se schimbă și ea și în curând toată lumea fu gata să coboare la restaurantul hotelului.

– Ați pus un tacâm în plus, atrase atenția cu amabilitate Melissa tinerei chelnerițe care îi condusese spre o masă rezervată.

– Nu, doamnă. Domnul Maxwell, care se găsește acum la bar, va cina cu dumneavoastră. Mă duc să-l previn că ați coborât.

Foarte sigur pe el, Phil nu întârzie să li se alăture.

– Bună seara la toată lumea! spuse el pe un ton jovial. Ați petrecut o zi frumoasă, copii?

Admirându-i dezinvoltura, Melissa nu se putu împiedica să nu-l găsească incredibil de frumos în cămașa lui albă și costumul de culoare închisă. Și judecând după expresia ei, Lucy părea de aceeași părere cu ea... iar Jenny și Mark se certau care să-i povestească mai întâi peripețiile zilei.

În tot timpul mesei, Melissa rămase tăcută, dar nimeni nu păru să bage de seamă asta. Lucy și copiii erau fascinați de Phil, care se coborâse la mintea lor și era nespus de comic.

Când își terminară desertul, Phil își dădu dintr-o dată seama că nu puseseră încă la punct programul pentru a doua zi. Adresându-se atunci Melissei și lui Lucy, el declară:

– Cred că v-ar place să vă uitați pe la vitrine și să faceți câteva cumpărături. Cum asta riscă să fie plictisitor pentru Jenny și Mark, mi-am propus să-i duc să facă o plimbare cu vaporașul meu.

Înainte ca Melissa să poată protesta, copiii își exprimară zgomotos entuziasmul, în mod vizibil încântați. Când se liniștiră, Melissa spuse calmă:

– E imposibil. Nu-i vei putea supraveghea pe amândoi... E prea periculos!

– Deloc. Pe de o parte nu voi fi singur, pentru că deja am vorbit cu un tânăr de la clubul nautic să mă însoțească; pe de altă parte, Jenny și Mark vor purta veste de salvare.

Furioasă, Melissa înțelese că el organizase deja totul, fără s-o consulte. O manevră pe față, fără scrupule, pentru a câștiga cu orice preț prietenia copiilor, pentru a și-i face aliați!

Trebuia să contraatace, dar cum s-o facă fără să-i supere pe copii?

De fapt, până la ora culcării, Jenny și Mark nu mai vorbiră de altceva decât de plimbarea cu vaporul promisă de Phil.

După ce adormiră copiii, Melissa începu să reflecteze asupra viitorului lor. Dar cum să privească cu seninătate un viitor fără Phil, când chipul său și amintirea fericirii lor trecute o urmăreau fără încetare? Totuși, după vizita lui Phil în Anglia, nimic nu se schimbase, își aminti ea. Phil insista mereu să se căsătorească fiindcă nu mai găsise alt mijloc să se culce cu ea. Cu timpul, nu încăpea îndoială, dorința lui va slăbi și Phil nu se va jena deloc să calce legăturile sfinte ale căsătoriei. Și când ea își va da seama că și cea de a doua căsătorie a fost o greșeală, va fi prea târziu: dar de data asta nu-și va strica numai propria ei viață ci și pe cea a copiilor ei!

*

* *

– Ce pulover splendid! exclamă Lucy, mă întreb dacă or fi având și numărul meu.

– Hai înăuntru să vedem! îi propuse Melissa surâzând.

Cam de o oră, se plimbau încet pe Chiado, cel mai elegant bulevard al Lisabonei și Lucy

zburda de bucurie, găsind că totul e superb, splendid, strălucitor, minunat... Toate calificativele i se păreau depășite și Melissa o invidia în secret pentru entuziasmul ei juvenil. Nu că ea ar fi fost blazată, dar acum era prea preocupată de altele pentru a mai putea fi interesată de vitrine.

Doar hoinăreala prin magazinele de lux nu explică însă în totalitate voioșia excesivă care o cuprinsese pe Lucy în această dimineață. Înainte ca cele două femei să plece la cumpărături, Phil venise să-i ia pe copii, însoțit de Carlos, un tânăr de vreo douăzeci de ani, tipul latin al băiatului frumos. Și, după câteva minute, acesta o și invitase pe Lucy la dans în aceeași seară. Cu aprobarea Melissei, aceasta se grăbise să accepte.

Fără a o arăta, Phil fusese surprins de îndrăzneala lui Carlos, în timp ce Melissa, bănuitoare ca întotdeauna, se întrebase dacă această întâlnire între cei doi tineri nu fusese aranjată de Phil, pentru a o îndepărta pe Lucy în această seară...

Ieșind din magazin cu noua ei achiziție, Lucy declară:

– Îl îmbrac diseară. Sper să-i placă lui Carlos!

Deja îndrăgostită! gândi Melissa melancolică.

La rugămintea Melissei, Miguel, șoferul din ajun care le aștepta la hotel, le conduse în portul de agrement. Numele de Maxwell le permise accesul în club și la restaurantul privat al clubului.

După ce le conduse pe terasă, Miguel le comandă niște băuturi răcoritoare și, revenind lângă ele, le arătă în depărtări un vapor cu pânze albe și albastre.

– Aceea este Bela Dona, doamnele mele.

Încrețindu-și ochii din cauza soarelui, Melissa încercă să-i repereze pe ocupanții iahtului: doi adulți și doi copii, echipați toți cu veste de salvare de culoare portocalie. În aceeași clipă, fără a ști că e atât de aproape, Phil se gândea la Melissa, imaginându-și-o pe cale de a devaliza magazinele. Ce mult ar fi forit să fie împreună cu ea...

Tot manevrând ca să se apropie de coastă, Carlos le dădea diverse puncte de reper lui Jenny și Mark. Doi copii inteligenți, sănătoși și plini de viață, gândi Phil încercat de un sentiment nou. Nu vor avea probleme cu învățarea limbii portugheze și cu adaptarea la un mod de viață diferit de al lor. Melissa ar prefera probabil să se instaleze la Lisabona și nu la Quinta. Va trebui să discute cu ea toate problemele materiale, imediat ce va accepta să se mărite

cu el... Căci Phil refuza să creadă că îl va mai respinge mult timp.

De câteva clipe Melissa își agita în zadar mâna în direcția lor. Dintr-odată însă, când Bela Dona se apropiase mai mult de mal, putu să distingă două brațe mititele care răspundeau energic semnelor ei. Apoi, în clipa următoare, reuși să-i recunoască pe cei doi bărbați și observă că Phil n-o scăpa din ochi.

– Ce mult mi-ar place să trăiesc aici! suspină Lucy.

Și ea pândea întoarcerea iahtului, așteptându-l cu nerăbdare pe Carlos. Melissa știa că Lucy, romantică la fel ca toate fetele de vârsta ei, va avea inima zdrobită când va părăsi Lisabona și pe frumosul portughez, dar se va consola foarte repede îndrăgostindu-se de alt tânăr. De ce nu putea face și ea ca Lucy?

Imediat ce acostară, copiii săriră de pe vas și alergară spre mama lor. Erau surescitați și vorbeau amândoi deodată.

– Se pare că v-ați distrat foarte bine, comentă Melissa aplecându-se pentru a-i săruta și strânge în brațe.

Ce frumos portret de familie! gândi Phil cu o umbră de amărăciune. Ce mult i-ar fi plăcut să li se alăture celor trei. În această rochie subțire, de culoare verde, Melissa i se părea mai ferme-

cătoare ca oricând și, în acest moment, în compania micuților ei, părea chiar strălucitoare.

Apropiindu-se, o auzi pe Jenny povestind, cu exagerările specifice vârstei:

– Am mers foarte departe și erau valuri mari... mari cât casa!

Phil făcu cu ochiul Melissei care îi surâse drept răspuns. Dar când Mark, întrerupând-o pe sora lui, declară pe un ton hotărât:

– Eu când o să fiu mare, o să am un vapor la fel și Phil a zis că o să mă învețe să-l conduc.

Expresia veselă a Melissei se transformă în încruntare și, abia reprimându-și furia, spuse cu o voce hotărâtă:

– Nu trebuie, Phil, să-i faci promisiuni pe care nu le poți ține!

– Voi fi fericit să-l învăț pe Mark să navigheze, și pe Jenny de asemenea, dacă o va interesa...

– Phil... începu Melissa.

Dar conștientă că le va fi imposibil să poarte o discuție serioasă în prezența copiilor, se opri imediat.

Se hotărâră că vor lua prânzul acolo, la restaurantul clubului. În tot timpul mesei, devorându-și fileul de pește cu garnitură de cartofi prăjiți, copiii nu încetară să vorbească.

– Mamă, mamă! anunță dintr-odată Jenny sărind de pe scaun, Phil ne-a spus că are o

trăsurică trasă de cal la Quinta și aș putea să mă plimb cu ea!

Nevenindu-i să-și creadă urechilor, Melissa se întoarse spre Phil.

– Vă propun să părăsim Lisabona cât mai repede posibil, spuse acesta pe un ton natural, ca să profităm de un week-end prelungit la țară.

Remarcând expresia neliniștită pe fața lui Lucy, se grăbi să adauge:

– Carlos e liber zilele astea și ne va însoți și el.

La aceste cuvinte, chipul lui Lucy se îmbujoră, în timp ce-i adresa un surâs fericit.

Și obrajii Melissei se înroșiră, dar din cu totul alt motiv. Inspirând profund, exclamă mânioasă:

– Phil, ce înseamnă toate astea? Pentru prima oară când aud vorbindu-se de acest proiect ridicol!

Impasibil, Phil privi în direcția copiilor și, luându-i drept martori, declară:

– Ne-am gândit să-ți facem o surpriză. Mark vroia să meargă la Cabo de Roca, unde valurile gigantice vin să se spargă de stânci...

– Oh, da! exclamă copilul cu ochii strălucitori.

În fața entuziasmului general, Melissa renunță să mai argumenteze; să refuze acum

ar fi fost o prea mare decepție pentru Lucy și copii.

– Ne-am înțeles! sfârși ea prin a accepta, cu inima strânsă.

În sinea lui, Phil scoase un suspin de ușurare; mai câștigase câteva zile în plus alături de ea, timp care trebuie neapărat să-i ajungă pentru a o convinge să se mărite cu el...

– Mulțumesc, Melissa! șopti el.

Aruncându-i o privire rece, Melissa replică tăios:

– Nu-mi mulțumi. Știi prea bine că n-am avut loc de întors...

XV

După cum stabiliseră, Phil veni să-i ia pe la nouă și jumătate. O ceață ușoară plutea deasupra orașului, dar ziua promitea să fie din nou foarte caldă.

Ajungând la Quinta das Andorinhas, găsiră mai mulți servitori învârtindu-se în toate părțile, aducând scaune, aranjând flori proaspăt tăiate în vaze... Phil își aminti abia atunci că era ziua din lună rezervată seratelor muzicale organizate de bunica lui.

La apariția acestor musafiri neașteptați, Dona Carlota își manifestă imediat proasta dispoziție.

– Ce lipsă de considerație din partea ta, Phil, să aduci aici niște copii exact în ziua unuia din concertele mele! îi reproșă ea pe un ton tăios.

– Am uitat, se mulțumi el să răspundă, fără să pară afectat de observația bunicii.

– Vă înțeleg, Dona Carlota, interveni politicos Melissa. Dar nu vă temeți, îi voi supraveghea îndeaproape pe copii ca să nu vă tulbure serata.

– Pare rea, șopti Mark, lipindu-se de mama lui.

Luându-i repede pe copii de mână, Melissa se îndepărtă, temându-se că situația se va înrăutăți și mai mult. Cunoscând deja casa, se îndepărtă spre scara de marmură ducând spre dormitoare; Phil o ajunse din urmă pe hol.

– Te rog, Melissa, s-o scuzi pe bunica pentru grosolănia ei.

Ridicând din umeri, ea îi răspunse:

– Dona Carlota n-are nici un motiv să ne iubească.

– Ba da. O să-i vorbesc în curând despre noi. Trebuie să știe...

Din cauza apariției tinerei servitoare, urmată de Lucy, lăsă fraza neterminată și Melissa îi aruncă din nou o privire cruntă.

Puțin mai târziu, Phil îi duse la plimbare prin vie, apoi să viziteze pivnițele. Amintindu-și de propria ei vizită, Melissa observă cu câtă subtilitate își schimbase el explicațiile spre a le face inteligibile pentru Jenny și Mark. Avea talent de povestitor și, fără voia ei, Melissa se lăsă captivată, ca și ceilalți, de istoria spiridușilor care trăiau sub pământ și ieșeau la suprafață numai noaptea.

– După cum au chef, le explică Phil foarte serios, aceste ciudate creaturi participă la

lucrările viei sau dacă le-ai supărat, culeg strugurii încă necopți și îi aruncă pe jos, în semn de avertisment. De aceea, încheie el, recoltele sunt foarte diferite de la an la an... fiindcă nu știi niciodată de ce sunt în stare acești spiriduși capricioși.

Jenny și Mark rămaseră cu gurile căscate de uimire și, admirând în secret iscusința lui Phil de a-i distra, Melissei îi era necaz că se servea de ei pentru a încerca s-o cucerească. Dar nu se va lăsa ea astfel manipulată, fără să reacționeze în nici un fel...

*

* *

Sosirea lui Carlos, la prânz, destinse întreaga atmosferă. În timpul mesei el se întreținu vesel cu toată lumea, reușind să descrețească chiar fruntea bătrânei doamne. Dintr-odată, redevenind serios, se întoarse spre Melissa.

– Doamnă Colville, îmi permiteți s-o aduc pe Lucy la Pena în această după-amiază? o întrebă el, puțin neliniștit.

– Bineînțeles! răspunse Melissa surâzând. Să profite cât mai mult de acest sejur...

– Oh, mulțumesc! exclamă aceasta încântată. Carlos mi-a mai propus ca mâine să-i vizitez familia. Are frați și surori și... o piscină. Ne-ar

place să-i luăm cu noi pe Jenny și Mark, ca să vă lăsăm liniștiți o zi întreagă..

– La asta o să mai mă gândesc, Lucy.

– Spune da, mamă, spune da! strigară copiii în cor.

Făcându-și și el intrarea în scenă, Phil se adresă micuților:

– Dacă voi plecați, ce-ar fi să mi-o încredințați mie pe mama voastră ca s-o duc undeva?

Furioasă, Melissa îl fulgeră din priviri: din nou el aranjase totul fără s-o consulte, ceea ce o făcea să se simtă victima unei coaliții tacite.

Puțin după prânz, fiecare se retrase pentru siestă și Dona Carlota urcă în camera ei. Fără să-i lase timp să ațipească puțin, Phil se duse imediat după ea, simțind deodată nevoia să poarte o discuție între patru ochi.

– Trebuie să-ți vorbesc, bunico.

– Ei bine, Felipe, ce s-a întâmplat? îi răspunse ea, rămânând lungită, cu ochii pe jumătate închiși.

– Am intenția să mă căsătoresc cu Melissa Colville, o anunță el cu o voce calmă, fără nici o introducere. Și îți cer să binevoiești s-o tratezi ca pe viitoarea ta nepoată.

În mod clar, Dona Carlota nu se aștepta la o asemenea veste și pe fața ei, la început inexpresivă, se așternu un amestec de mirare și furie.

– Până acum, Melissa m-a respins de câte ori am cerut-o în căsătorie, preciză el.

În așteptarea unei reacții deschise din partea ei, Phil îi putea citi pe chip tot ce se petrecea în mintea ei: pe de o parte bătrâna doamnă găsea probabil de nesuportat ideea că cineva poate refuza onoarea de a se căsători cu nepotul ei; pe de altă parte, grație refuzului Melissei, putea să mai spere că-l va putea căsători cu o tânără portugheză.

– Ți-amintești de familia Teixera de Coimbra, Felipe? îl întrebă ea în cele din urmă... erai în clasă, cred, cu fiul cel mai mare... Ei bine, se pare că fata lor s-a transformat într-o domnișoară fermecătoare și...

– Nu, i-o tăie el. Mi-am ales deja soția și sunt hotărât să mă căsătoresc cu Melissa Colville.

– Dar dacă ea refuză...

– O să folosesc toate mijloacele ca s-o conving, declară el pe un ton fără replică.

Dona Carlota îl privi cu un aer amărât și, după ce scoase un suspin profund, declară:

– Știi că nu doresc decât să fii fericit, dragul meu...

– În acest caz, m-ai putea ajuta, bunico, arătându-te mai drăguță cu Melissa și copiii ei. Nu uita că, într-o zi, aceasta va fi casa lor.

Bătrâna doamnă se sculă încetișor și dădu de mai multe ori din cap.

– Semeni atât de mult cu tatăl tău... la fel de încăpățânat! Am încercat totul ca să împiedic acea căsătorie nepotrivită...

– Nepotrivită, doar pentru că tatăl meu era american sau, mai exact, nu era portughez. Dar aceste idei înguste de apartenență la o anumită naționalitate sau rasă sunt depășite, bunico.

– La vârsta mea, Felipe, nu-ți mai schimbi modul de a gândi, recunoscu ea cu un surâs trist.

Phil se apropie de ea și, plin de dragoste, o sărută pe obrazul ridat.

– Și tu, bunico, ești câteodată foarte încăpățânată! Și nu din cauza asta ne-am înțeles întotdeauna atât de bine noi doi?

Phil înțelese că reușise să-i câștige sprijinul și nu se îndoia că într-o zi cele două femei vor reuși să se apropie. O zi cât mai apropiată, spera el, fiindcă, dacă Dona Carlota își păstrase întreaga forță a caracterului, declinul fizic începuse deja, după cum își dădeau amândoi prea bine seama...

*

* *

Phil plecase să aducă trăsurica cu cal, și tot fugărindu-se, Jenny și Mark se certau care să

stea lângă el. Așezată pe o bancă la soare, Melissa îi supraveghea din depărtare.

Bucurându-se din plin de liniștea parcului, de cântecul melodios al păsărilor, de parfumul tufelor de trandafiri și lavandă, departe de agitația orașului, era obligată să recunoască, măcar în sinea ei, că se simțea bine la Quinta.

Dar, venind să-i tulbure echilibrul precar, amintirile primului ei sejur de aici reveniră la suprafață. Aventura romantică de pe malul lacului... Ardea de dorința de a trăi din nou aceleași senzații, dar nu-și putea permite asta. Trebuia să întoarcă spatele acestui capitol din trecutul ei și să evite să se lase din nou prinsă în mrejele lui Phil...

Dintr-odată, din salon îi parveniră acordurile unei melodii. Absorbită de gândurile ei, nu le dădu la început nici o atenție, apoi recunoscu cântecul „Scrisoare către Elisa", bucată pe care o cântă numai începătorii, și dintr-odată înțelese îngrozită că Jenny era pe cale de a-și interpreta aria favorită pe pianul vechi din salon. Imediat se repezi spre fereastra deschisă.

– Jenny! oprește-te imediat! Nu poți...

Melissa tăcu brusc: o zărise pe Dona Carlota care, discret așezată în ușa întredeschisă, părea să asculte.

– Îmi pare rău, Dona Carlota! Eu...

În acest moment, vocea lui Phil se făcu auzită din hol:

– Jenny! Mark! vă aştept, totul e pregătit pentru plimbare.

Răspunzând fulgerător la strigătul lui, Mark care stătea lângă pian o zbughi imediat. Sora lui, după ce avu grijă să închidă capacul pianului şi îi surâse puţin jenată, îl urmă în graba mare.

– Îmi pare sincer rău, Dona Carlota, reluă Melissa după plecarea copiilor. Acasă, Jenny are obiceiul să cânte la pian când doreşte şi...

– Categoric acest copil are talent, o întrerupse bătrâna doamnă cu o voce poruncitoare. Sunteţi conştientă de asta, doamnă Colville?

Melissa se aştepta mai mult la o remarcă neplăcută dar justificată asupra impertinenţei lui Jenny şi, surprinsă de acest compliment mascat, răspunse după o scurtă ezitare:

– Ştiu că face progrese rapide pentru vârsta ei şi profesoara e foarte mulţumită de ea.

– Să se arate numai „mulţumită" nu mi se pare suficient. Orice talent trebuie încurajat şi, în cazul unui copil, trebuie să fii mai mult decât atent.

– Aveţi, fără îndoială, dreptate, replică Melissa cu calm. Dar, până în prezent, Jenny n-a dat dovadă decât de un interes moderat pentru pian şi n-aş vrea s-o forţez.

– Copiii nu fac niciodată efort dacă nu sunt împinși din spate, decretă Dona Carlota pe un ton atotștiutor. Sunteți mama ei și vă va asculta în primul rând.

– Bineînțeles că sunt singura care pot decide ce e de preferat pentru Jenny.

Contrar oricărei așteptări, Dona Carlota primi ultima replică fără să clipească. Îndreptându-se spre hol, bombăni:

– La fel de încăpățânată... Ei bine, mult noroc la amândoi!

– Poftim? Nu înțeleg... începu Melissa.

Dar Dona Carlota deja dispăruse.

XVI

Farmecul lui Phil producea un efect devastator asupra Melissei care nu mai reușea să se înfurie pe el. Fiecare clipă petrecută împreună cu el o făcea să simtă că nu-i va mai putea rezista mult timp. Când îi propuse, de exemplu, să iasă împreună la un picnic, copiii fiind plecați cu Carlos și Lucy, nici măcar nu încercă să-l refuze.

Duminica fiind la fel de însorită ca și celelalte zile, Melissa se îmbrăcase cu o pereche de blugi și un tricou cu mâneci scurte. Dar, spre marea ei surpriză, Phil o sfătui să-și ia un pulover și un impermeabil. În fața privirii ei întrebătoare, îi explicase:

– Furtuna care face acum ravagii pe mare riscă să atingă și coasta... Nu, Melissa, nu sunt un ghicitor, mai adăugase el, aruncându-i unul din surâsurile lui irezistibile, pur și simplu am auzit asta adineaori la radio.

Când ajunseră la drumul care mergea în paralel cu coasta, se porni un vânt de o violență neobișnuită care făcea să se îndoaie arborii. Iar

valuri uriașe se spărgeau vuind de stânci, aruncând în aer o spumă albă care scânteia în soare. Când ieșiră din mașină, Melissa înțelese imediat de ce fusese necesar și un pulover.

– Merge? strigă Phil, scotocind în portbagaj.

– Grozav! răspunse ea, ridicând puțin vocea ca să se facă auzită.

Ținând în mână coșul în care adusese proviziile, se apropie de ea.

– Îmi dau seama din ce în ce mai mult că ne plac aceleași lucruri... La drum!

După ce merseră în tăcere pe o cărare tăiată în stâncă, măturată de vânt, o luară spre dreapta, îndepărtându-se de ocean, pe un drum mai larg, mărginit de pini; picioarele li se înfundau într-o iarbă deasă, smălțuită de flori de câmp.

Câteva șuvițe de păr rebele zburau pe la urechile Melissei, dar își strânse părul într-o coadă de cal.

– Cu coafura așa în dezordine, ești și mai frumoasă, nu se putu împiedica să remarce Phil.

– Taci! îi spuse ea pe un ton hotărât.

– Îți spun numai ce gândesc, Melissa.

– Nu trebuie!

El îi aruncă o privire ciudată, înainte de a afirma:

– Jenny și Mark par să se simtă de minune aici.

– E adevărat, recunoscu ea cu puțin regret. Totuși, n-ar fi trebuit să venim în week-end la Quinta.

– Și de ce, mă rog?

Pentru că apropierea ta mă tulbură nespus! gândi ea. Dar adevărul trebuia să rămână secret și atunci preferă să invoce deranjul pe care-l făcuseră, apărând așa pe neașteptate.

Bănuitor, Phil se interesă:

– Sper că bunica nu s-a arătat din nou dezagreabilă?

– Nu... Din contră, trebuie să recunosc că a dat dovadă de multă înțelegere ieri după-amiază, când a surprins-o pe Jenny instalată la pianul din salon.

– Și cum a reacționat? o întrebă el amuzat.

– Crezând că-i descoperă un oarecare talent, m-a sfătuit s-o dau pe mâna unui profesor de muzică.

Chipul lui Phil se destinse atunci într-un larg surâs de satisfacție: manifestând interes pentru educația muzicală a lui Jenny, bunica lui începea, vrând-nevrând, s-o accepte pe Melissa și copiii ei.

Dar, își reaminti el brusc, mâine, poimâine cel mai târziu, Melissa va pleca în Anglia, și până acum nu găsise nici un mijloc de a pătrunde dincolo de zidul ostil în spatele căruia se adăpostise ea chiar de la sosirea în Portugalia.

Chiar în acest moment, ardea de dorința de a o strânge în brațe și de a o săruta până să-și piardă amândoi răsuflarea. Dar, încă o dată se reținu, temându-se că o va pierde pentru totdeauna printr-o manevră stângace.

Își continuă drumul în tăcere și Phil observă că Melissa menținea în mod deliberat o oarecare distanță între ei. Și când, puțin mai târziu, aleseră un loc mai adăpostit pentru picnic, ea se așeză vizavi de el.

În ciuda deliciosului prânz rece pe care îl preparase pentru ei bătrâna bucătăreasă, nici unul, nici celălalt nu dădură dovadă de prea multă poftă de mâncare. Adunându-și tot curajul, Phil se decise să rupă tăcerea.

– Trebuie să stăm de vorbă, Melissa.

– Ne-am spus deja totul, Phil.

Tonul Melissei îl îngheță dar, nevrând să piardă această ultimă ocazie să se explice, el o întrebă:

– Ești ferm hotărâtă să te întorci în Anglia imediat?

– Categoric! Dealtfel, n-aș fi rămas atâta timp, dacă în mod indirect nu m-ai fi constrâns.

În pofida temperamentului lui calm în mod obișnuit, Phil se enervă de data asta.

– Ce joc faci, Melissa? Nu ne putem totuși despărți așa!... Încă o dată te întreb: vrei să te căsătorești cu mine?

– Acum sunt convinsă că păstrezi această cerere ca un ultim atu... Ideea de a fi respins de o femeie ți se pare deci atât de insuportabilă?

– Dacă e vorba de tine, da! recunoscu el spontan.

Rupând cu nervozitate o bucată de pâine, Melissa declară:

– Totuși, când m-ai cerut în căsătorie în Anglia, nu era vorba de o idee îndelung gândită, nu-i așa? Căutai atunci să te culci cu mine cu orice preț și astăzi ai luat-o de la început. Ei bine, dacă tu nu te-ai schimbat, să știi că nici eu n-am făcut-o.

Recăpătându-și stăpânirea de sine, el replică:

– O să-ți răspund cu toată sinceritatea: când am revenit în Portugalia, după sejurul meu în Anglia, am mai reflectat la acea propunere de căsătorie și am considerat-o nechibzuită; nu ești portugheză, ai doi copii care trebuie aduși și ei aici, toate ridică o mulțime de probleme.

– Aceste obiecții sunt în continuare valabile, se grăbi ea să remarce.

– Dar nu și pentru mine. În ciuda acestor probleme, avem nevoie unul de celălalt și ne dorim cu pasiune... Părinții mei, deși de naționalități diferite, au trăit împreună foarte fericiți.

– Nu e vorba numai de o chestiune de naționalitate, încercă ea să-i explice. Vederile

noastre asupra căsătoriei sunt foarte diferite, Phil. Mi-ai explicat într-o zi care e genul de femeie pe care îl cauți... ei bine, eu nu fac parte dintre acele femei.

După ce îi aruncă o privire tristă, Phil mărturisi:

– Am nevoie de tine, Melissa. Nici nu mă pot gândi la plecarea ta, la viața mea fără tine. Sunt sigur că te-aș face fericită...

Ce chin îngrozitor! Melissa era convinsă că ea și Phil ar fi foarte fericiți împreună... dar pentru cât timp? Într-o zi, mai apropiată sau mai îndepărtată, când ea îl va iubi la fel ca și acum, va cunoaște durerea intolerabilă a femeilor care nu mai sunt dorite de soții lor. Se va arăta plictisit de prezența ei, poate nu-i va mai suporta nici pe copii...

Întrerupându-i gândurile negre, Phil anunță deodată, ridicându-se:

– Am face mai bine să ne întoarcem imediat.

Abia atunci Melissa își dădu seama că ploaia începuse să cadă cu picături mari. Ridicându-se la rândul ei, îl ajută să strângă resturile picnicului și se îmbrăcă apoi în impermeabilul pe care el i-l întindea.

Fără să mai zăbovească, se puseră la drum. Dar nu ajunseseră încă la mașină, când Phil se opri brusc.

– Ce s-a întâmplat? strigă Melissa.

Fără să vorbească, Phil îi indică un punct, întinzând degetul spre apele dezlănțuite. La început nu văzu decât oceanul agitat și acoperit de spumă, în locul unde valurile se spărgeau de stânci. Apoi, dintr-odată îi zări: o ambarcațiune fragilă eșuată pe stânci și un băiețel agitându-și frenetic brațele.

– E un copil! reuși el să rostească îngrozit. Se pare că e singurul supraviețuitor... Trebuie să încerc să-l salvez.

– Dar cum?

Fără să-și mai dea osteneala să-i răspundă, Phil se îndreptă cu pași rapizi spre mașină, iar Melissa îl urmă în fugă.

– Din fericire am întotdeauna o frânghie în portbagaj, ceea ce îmi va permite să cobor pe faleză și să ajung la copil ca să-l liniștesc; sigur că e îngrozitor de speriat. Iar tu, du-te după ajutoare. Ești în stare să conduci Jaguarul?

– Cred că da, dar...

– Nu mai avem nici un minut de pierdut, Melissa, așa că ascultă-mă cu grijă.

Și îi explică imediat unde va putea găsi ajutor.

– Te descurci? se interesă el.

– Eu da. Dar tu?... Planul tău e mult prea periculos! spuse cu o voce tremurătoare.

Cedând unui impuls, Phil se apropie de ea și, lipind-o de el, o sărută rapid pe buze. Slăbindu-și apoi strânsoarea, îi șopti:

– Acum, du-te!

Și după ce-i dădu cheile mașinii, se îndepărtă repede cu frânghia sub braț. Încă năucită, Melissa fu gata să se repeadă după el ca să-l rețină. În loc de asta, se instală la volanul Jaguarului pentru a-i îndeplini instrucțiunile.

Ca un automat, se îndreptă spre casa indicată de Phil. Acolo, ceru voie să cheme poliția și reuși să vorbească cu un bărbat care pricepea englezește. Înainte de a închide, polițistul îi spuse cu o voce tărăgănată.

– Nu vă neliniștiți, seniora, trimitem ajutoare. Calmați-vă!

Fără să piardă o clipă, Melissa se întoarse la Jaguar și refăcu drumul în sens invers. Ieșind din mașină fu gata să fie dărâmată la pământ de violența sporită a vântului. Imediat fugi până în punctul de unde zăriseră pentru prima dată ambarcațiunea. Cu un suspin profund de ușurare, constată că Phil ajunsese cu bine la copil. Îngenuncheat acum, părea că se ocupă de o altă persoană.

Din toate puterile, Melissa îi strigă că poliția maritimă a fost avertizată. Dar, după cum se

temea, vacarmul valurilor care se spărgeau de stânci, îi acoperi vocea și el nu auzi nimic.

Abia atunci își dădu seama de dimensiunea pericolului: în orice clipă, vaporașul risca să fie zdrobit de stânci și oceanul furios va acoperi pentru totdeauna epava și pasagerii ei.

Rugându-se din toată inima ca ajutoarele să sosească fără întârziere, se întreba cum s-ar putea apropia de ei o barcă de salvare în aceste condiții extreme.

Ajutoarele veniră însă pe calea aerului. Melissa auzi în curând zgomotul unui motor și, ridicând ochii, văzu apropiindu-se un elicopter care se imobiliză deasupra vaporașului eșuat. Operațiunea de salvare se dovedi extrem de dificilă, solicitând toată dibăcia pilotului de a menține aparatul aproape stabil deasupra obiectivului. Unul câte unul, naufragiații fură legați de capătul unui cablu lung și trași cu mii de precauțiuni până la elicopter.

În timp ce aparatul se îndepărta cu noii săi ocupanți la bord, un singur gând o preocupa pe Melissa, singurul care conta cu adevărat pentru ea: Phil era teafăr!

Încă tulburată de îngrozitorul suspans pe care-l trăise, se îndreptă încet spre Jaguar, întrebându-se încotro s-o ia ca să-l întâlnească pe Phil. Dar, în aceeași clipă, elicopterul făcu o

întoarcere bruscă și veni să aterizeze lângă mașină. Phil sări jos imediat și se aruncară unul în brațele celuilalt, în timp ce aparatul decolă de îndată.

– Oh, Phil! suspină ea. Mi-a fost atât de frică! Și oamenii ăia sunt grav răniți?

– Nici o problemă gravă, liniștește-te! Unul are piciorul fracturat, iar celălalt umărul deplasat...

– Și copilul?

– El nu are nimic, dar sărăcuțul e terorizat de spaimă! Am ajuns la timp, Melissa!

Tragedia fusese astfel evitată... Își aduse atunci aminte ceea ce Phil îi povestise despre condițiile periculoase de viață ale pescarilor: două femei fuseseră pe cale să-și piardă bărbații, iar o mamă copilul...

– Ai fost nemaipomenită! îi spuse el, tremurând. Abia atunci Melissa își dădu seama că era ud leoarcă.

– Nu mai trebuie să rămân aici, Phil, o să te îmbolnăvești... Cum te simți? adăugă ea, pe un ton plin de solicitudine.

– Ud! glumi el adresându-i un surâs drăgăstos. Chiar ești neliniștită din cauza mea?

– Mai mult decât îți poți imagina... Îmi închipuiam că...

Melissa tăcu. La ce bun să-i mai descrie spaima ei, când el era viu și vesel alături de ea!

– Să nu mai rămânem aici, scumpa mea, ai dreptate. Îți propun să ne oprim într-un loc care nu e decât la câteva minute de aici. M-aș putea schimba și ne-am putea odihni înainte să ne întoarcem la Quinta.

Ajunși la căsuță, Phil urcă imediat și coborî după câteva minute îmbrăcat într-o pereche de blugi și un pulover bleumarin, aducând cu el și un prosop pentru Melissa pe care o udase puțin ploaia.

Timp de un moment care li se păru o veșnicie, se observară cu coada ochiului, apoi, dintr-odată, răspunzând aceluiași impuls, se aruncară unul în brațele celuilalt și schimbară un sărut pătimaș.

Phil tremura la fel ca Melissa când, îndepărtându-se încet, șopti cu o voce nehotărâtă:

– Melissa... Dacă într-adevăr te-ai temut pentru viața mea, pot să contez pe tine, nu-i așa?

Lacrimi prea mult reținute, începură să se rostogolească pe obrajii tinerei femei.

– Phil, șopti ea între două sughițuri de plâns, nu mă înțelegi. Dacă aș fi fost singură, m-aș fi măritat imediat cu tine, chiar cu riscul de a deveni nefericită peste câtva timp...

– De ce vorbești așa, scumpa mea? o întrebă el blând, mângâindu-i părul și obrajii umezi.

Vom fi fericiți împreună până la sfârșitul zilelor...Te iubesc atât de mult, Melissa!

– Nu! protestă ea slab... Mă dorești, Phil, dar nu mă iubești cu adevărat.

Și din nou, cu toate eforturile ei, Melissa izbucni într-un plâns cu sughițuri. Phil îi cuprinse cu tandrețe chipul în mâini și o forță să-l privească.

– Te iubesc, Melissa, trebuie să mă crezi.

– Și... copiii? reuși ea să-l întrebe.

– Și pe ei. O să fiu sincer cu tine: s-a produs în mine o profundă schimbare în ziua când am asistat la întâlnirea dintre tine și ei la clubul nautic. În acel moment, v-am invidiat în secret pentru dragostea ce vă unea pe toți trei, o dragoste din care eu eram în mod natural exclus și mi-am dorit cu putere să pătrund în acest univers fericit de familie. Grație acestei scene, al cărei martor am fost, am înțeles în mod clar că acești copii fac parte din tine. De atunci vă iubesc pe toți trei, scumpa mea și respect în tine și mama perfectă care ești. Acum am intenția să fac tot posibilul ca să câștig dragostea lui Jenny și Mark... ca și pe a ta, Melissa.

Melissa își drese atunci vocea și, curajoasă, fără să-și ferească privirea, îi mărturisi cu o voce aproape timidă:

– Dragostea mea o ai deja, Phil. Chiar dacă mi-a fost atât de greu să-mi ascund sentimentele, te iubesc din prima zi, sau mai bine zis de a doua...

– Dar de ce? De ce mi-ai ascuns dragostea ta?

– Pentru că eram convinsă că nu mă iubești... nu în felul pe care îl doream eu.

– Poate n-am fost conștient de asta de la început, Melissa, dar te iubesc, trup și suflet. După plecarea ta, am încercat să te uit, la fel și după întoarcerea mea din Anglia... dar mereu fără succes! De dimineață până seara, nu încetam să mă gândesc la tine. Și într-o zi, după o nouă noapte de nesomn, am înțeles ce mi se întâmplă: pentru prima oară în viața mea, eram cu adevărat îndrăgostit... Vreau să te căsătorești cu mine, repetă el pe un ton care-i trăda emoția.

Fiindcă ea nu-i răspundea, ghicindu-i gândurile, Phil continuă cu insistență:

– Eziți încă din cauza lui Jenny și Mark, nu-i așa? Dar gândește-te, scumpa mea: cum ai putea să-i faci fericiți dacă tu personal nu ești? Iar în ceea ce privește situația lor, îți promit să fac totul ca să se simtă bine și sunt convins că niște copii de vârsta lor se vor adapta cu ușurință la o nouă viață. Nu pretind că nu va exista nici o problemă dar, împreună, vom depăși dificultățile!... Spune da, te rog!

Învinsă astfel atât de forța propriilor ei sentimente cât și de puterea de convingere a lui Phil, Melissa dădu din cap în semn că da. Se simțea prea emoționată ca să vorbească și, brusc, izbucni din nou în plâns.

Luând-o cu tandrețe în brațe, Phil o lăsă să plângă pe umărul lui, bătând-o ușurel pe spate, așa cum consolezi un copil. Când în sfârșit, o simți că s-a liniștit, o întrebă încă o dată, cu o urmă de neliniște în voce:

– Ești hotărâtă să te măriți cu mine, Melissa?

– Da, Phil! șopti ea. Da, și cât mai repede posibil.

– Minunat!

Și scoase un lung suspin de ușurare.

– Unde vom celebra căsătoria? întrebă el puțin mai târziu, când se instalaseră pe o canapea cu o ceașcă de cafea în față. În Anglia?

Melissa surâse la auzul acestei idei.

– Mi-ar place. Dar crezi că Dona Carlota ar putea să suporte o asemenea călătorie?

– Ca să asiste la căsătoria nepotului ei, bunica ar fi în stare să meargă și până la capătul pământului, afirmă el cu seriozitate. Vor veni precis și surorile mele, care nu vor lăsa să le scape un asemenea eveniment...

– O să fiu bucuroasă să fac cunoștință cu ele, spuse veselă Melissa. Familiile noastre contează cel mai mult pentru mine.

După un lung sărut, Phil reluă:

– Și când o să le anunțăm copiilor noutatea?

– Chiar din seara asta. O să sară în sus de bucurie fiindcă deja te plac foarte mult.

– Am făcut totul pentru asta, recunoscu Phil, izbucnind în râs.

Apoi, redevenind serios, șopti:

– Melissa?

– Da?

– Vreau să facem dragoste... imediat.

Strălucind de bucurie, Melissa îi sări de gât.

– Și eu la fel! îi mărturisi ea. De mult timp...

–SFÂRȘIT–